daniel

LACOSTE

Justiţie fără limite

DUPĂ 20 DE ANI

DANIEL LACOSTE

Colecția

Justiție fără limite

NR.1

DUPĂ 20 DE ANI

În românește de:

MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL

2011

• Capitolul 1 •

— Dacă îți trag una în meclă! Mă pocitanie, dacă îți trag una în meclă, îți turtesc fizionomia cât ai zice pește! Te dai la mine, fir-ar măta a dracu' de pederast! Fuck you!

Îl lovi scurt cu cotul în stomac, apoi, când bărbatul cu figură de jder își recăpătă respirația întreruptă pe moment, îi mai trase cu sete un pumn în obraz. Sângele țâșni instantaneu și o punte dentară cu armătură de aur căzu cu un zgomot sec pe podea.

— Mai bagă-i una, dă-l în mă-sa de pederast! Dă-i la moacă, să se sature!

Dar cel lovit zăcea pe dușumeaua barului, într-o baltă de sânge și fără cunoștință.

Samuel Branigan îl prinse de guler și începu să îl târască pe sfrijit spre ieșire, ca pe o cârpă. Apoi, opintindu-se puțin, îl azvârli prin ușa deschisă.

Trupul pipernicit al celui bătut zbură prin aer, răsucindu-se nefiresc și căzând pe caldarâm, cu fața în jos. Se auzi un zgomot sec de oase ciocnite, ceea ce îl făcu pe Sam să zâmbească satisfăcut și să se întoarcă în bar. În aplauzele câtorva cunoscuți se apropie de tejghea și îi ceru barmanului, pe un ton poruncitor:

— Pune un rând la toată lumea! Fac cinste, ce mama naibii!

Urale vesele izbucniră din piepturile clienților și vreo doi amici de-ai învingătorului îl bătură cu simpatie pe spinare.

Barmanul, un bărbat spătos și chel ca un bec, luă de pe raftul de sus trei sticle de gin și începu să toarne în pahare. Alte voci aprobatoare se făcură auzite:

— Bravo, Sam, ești în bani după cum se vede!

— O fi spart fo bancă…

— Ba eu cre' că a primit avansu' de la ăla de i-a traso-n trompă. Bani de belea…

— Ce mai contează de unde provin banii?! Important e că Sam știe să-i folosească. E un tip a 'ntâia!

Branigan puse pe tejghea, cu un gest teatral, o bancnotă nou-nouță de o sută de dolari și înhăță una dintre sticlele de gin destupate de barmanul care era în același timp și patronul localului. Mai luă un pahar încă umed, ce abia fusese clătit, și își găsi loc la o măsuță de lângă tonomat.

Cutia veche, cu patină, nu avea de fapt decât un rol decorativ, mecanismul din interior fiind distrus de ani buni.

Epson, patronul barului, o păstra ca suvenir de pe vremea când avusese un local adevărat în centrul Philadelphiei; nu ca acum, o locantă amărâtă de periferie – loc de întâlnire pentru borfași, drogați, ratați, prostituate de ultimă speță și, uneori, chiar pentru pederești.

Samuel Branigan își turnă în trei rânduri câte un deget de gin sec, dând peste cap pahar după pahar, fără să clipească. Îi plăcea să consume băuturi fine într-o ambianță plăcută, familială, când avea cu ce să plătească. Altminteri, ori făcea rost, ori bea pe datorie.

Sam continuă să bea de unul singur, ignorându-și prietenii și cunoscuții care îl solicitau prin strigăte voioase. Aceștia îl invitau să vină la mesele lor, pentru a petrece împreună o seară minunată, așa cum credeau ei că putea fi acel sfârșit al unei zile obișnuite.

Branigan se gândea în sinea lui că viața nu era deloc atât de roz precum părea în acel moment, mai cu seamă că alcoolul începuse să i se urce la „mansardă”.

— Ce zi tâmpită, fuck! zise el, într-un nejustificat acces de furie, izbind în masă cu sticla goală de gin, fără însă a o sparge. Ce zi de rahat, în care parcă toată lumea s-a întors cu fundu’ în sus!

Da’ ce, parcă ieri a fost altfel?! își continuă bărbatul raționamentul, de astă dată în gând. Tot un mare shit a fost și alaltăieri și răsalaltăieri…

— Epson, mai adu o sticlă încoa’! Îmi e o sete, de nu cred că mi-ar ajunge nici producția unei distilerii pe o săptămână!

Barmanul îl privi cu ochi critic, măsurându-l ca și cum l-ar fi zărit pentru prima oară, și îi zise:

— Sam, cred că ai băut suficient pe ziua de azi. Ar fi mai bine să o întinzi frumușel acasă și să te vâri în scutece. Sau în cadă, depinde unde obișnuiești tu să dormi după ce te distrezi cu băieții…

— Bă, Epson, d-aia ai dat tu faliment în centru’ orașului și ai ajuns în grota asta împuțită din Down Town! Fiindcă nu știi să te porți cu clienții. Mai cu seamă cu cei de condiție superioară, printre care – cu modestie – mă număr și io… Dacă ți-am comandat încă o sticlă, de ce mama dracu’ nu mi-o aduci imediat?

— Pentru că mă consider prietenul tău.

— Și de aia te-ai pus să-mi dai sfaturi, pocitanie? Te pomenești că lucrezi cu juma' de normă pentru Liga Națională a Alcoolicilor Anonimi?! Ia mai duceți-vă dracu' și tu, și ei!

Barmanul oftă ca o fată mare, culese o sticlă de gin de pe raft și o șterse de praful care se așternuse peste ea, folosind șorțul ce îi proteja pantalonii. Apoi ocoli tejgheaua, pentru a onora comanda.

— Te costă încă pai'șpe marafeți, Samuel.

— Și ce? Ți-e frică să nu mă „evapor" fără să achit nota? Fuckyou! Io nu-s milogu' nimănui, bă așa să știi!

Și, zicând acestea, trânti un pumn în masă, enervat la culme. Dacă te uitai la el cu atenție, în obscuritatea speluncii, ai fi putut observa că privirea sa era cenușie și ascuțită ca lama unui brici.

— Nu, Sam, nu mi-e frică deloc că n-o să-ți plătești băutura, dar mă gândeam că n-ar fi rău să îți faci o socoteală înainte de a-ți cheltui toți banii din buzu…

— … Ia uită-te la el! Acum îl interesează și banii mei.

— Nu, dar…

— … Epson, mare norocos mai ești tu, știai? Ești un norocos de prima mână. Și ai idee de ce?

— Habar n-am!

— Pentru că, până acum, ar fi trebuit să îți bag sticla asta între felinare de trei ori… Și să te umplu de borș, asta ar fi trebuit să îți fac. Dar deja am bătut unu' pe ziua de azi și cred că e suficient. Pe deasupra, mă simt destul de satisfăcut, ca să mă obosesc să îți umflu și ție ochii. Hai, șterge-o la locul tău, după tejghea, până nu mă răzgândesc! Fă-te cât mai mic, auzi? Și mai spală dracu' șorțu' ăla, care e murdar mai ceva ca un scutec de bebeluș! Asta ca să nu îți propun să ți-l dai la curățătorie, fiindcă oricum nu o vei face, la cât de calic ești…

Epson lăsă sticla pe masă și, fără a mai articula vreun cuvânt, o porni resemnat spre bar. Știa că nu era deloc sănătos să se pună cu Samuel Branigan, mai cu seamă când acesta era cu capsa pusă.

Sam își umplu din nou paharul, de astă dată până aproape să dea pe afară și îl azvârli pe gâtlej, cu ciudă. După aceea, se întoarse spre masa cea mai apropiată și zise:

— Cioară! Bă, Cioară, vino dracu' până aici! Fuck you too!

Cel strigat îl privi mai întâi cu atenție, nevenindu-i să creadă că cineva i s-ar fi putut adresa într-un asemenea hal, apoi se ridică în picioare, pus pe harță.

Era un lungan slăbănog, cu pielea tuciurie și fundul cât un cazan de distilat whisky. Trăsăturile sale trădau origini hispanice și afro-americane, într-un mod cât se poate de evident.

— Te-ai îmbătat, Sammy.

— Io?! Ți se pare…

— Ești mangă, se vede de la o poștă.

— Taci dracu', asshole, și așază-te colea, lângă mine! Nu. Mai întâi cere-i un pahar jegosului ăluia de Epson și înființează-te cu el aici! Vreau să beau cu tine.

— Din sticla aia? S-a făcut.

— Bă, dă-i un pahar lu' Cubanezu'! strigă Samuel Branigan la barman, simțind că îl mânca limba. Sau mai bine adu-l tu aici, că lu' ăsta îi tremură mâna ca la nevrotici și s-ar putea să-l spargă până ajunge cu el la masă. A dat bâțâiala în el, fuck him!

După ce Branigan îi umplu paharul adus de Epson, cel cunoscut sub porecla de Cubanezul îl dădu pe gât, gata-gata să-l înghită. Râgâi scurt și, când își recăpătă răsuflarea, îndrăzni:

— Îmi mai pui unu'?

Cel care făcea cinste îl mai omeni cu un pahar, apoi îl privi scrutător și se încruntă, făcându-l pe celălalt să i să zbârlească părul de frică.

— Ce mai învârți tu, mă Pedrito, pe lumea asta? Din ce îți mai scoți mălaiu?

Cubanezul se calmă și se destinse, fiind convins (și bucuros, pe deasupra) că nu o va încasa. Mai ales că Sam – dând dovadă de multă bunăvoință – îi umplu paharul pentru a treia oară.

— Nu mai învârt nimic, Samuelito. Sunt un becisnic. Zac cât e ziua de lungă și tai frunză la câini. N-am niciun chior în buzunar – madre del dios! – și mă simt exact ca un rahat de câine, lepădat în cine știe ce rigolă.

Samuel râse.

— Cum, mă Pedro, tocmai tu, regele hoților de buzunare! Tu, care, dacă te învârți un sfert de oră printr-o intersecție sau într-un supermarket, manglești șapte portofele pline ochi?

Cubanezul îl privi cu reproș; ochii săi negri se făcuseră ceva mai mici ca de obicei, din pricina alcoolului ingurgitat:

— De asta m-ai chemat la masa ta, ca să fii răutăcios cu mine, Samuelito? Crezi că nu sunt și așa destul de cătrănit?

— Chiar ești?!

— Regele hoților de buzunare, pe dracu'! N-am mai zulit un portofel de vreo lună.

— Da' ce, te-ai pocăit sau te-a părăsit talentu'?

— S-a făcut lumea rea, ăsta-i adevăru'. Parcă au buzunarele cusute cu toții. Abia dacă mai pot pune mâna pe câte o carte de credit, da' și aia ori e goală, ori e blocată, păgubașul dându-și prea repede seama că i-a dispărut.

— Care va să zică șomezi... Asta vrei să îmi spui, nu? Și n-ai o para chioară la tine.

Branigan băgă mâna în buzunar și scoase un ghemotoc de bani. Îi azvârli pe masă și începu să-i aranjeze, netezindu-i cu latul palmei. Într-un târziu, luă două hârtii de cincizeci de dolari și le azvârli spre Cubanez, apoi umplu paharele, care se goliseră.

— Ține aici, să ai și tu de-o fasole cu cârnați la birtu' din colț!

Pedro luă cu repeziciune cele două bancnote, ca nu cumva binefăcătorul său să se răzgândească; le privi cu gingășie, le mângâie – așa cum ar fi procedat cu un sân de femeie – și le așeză, circumspect, una peste cealaltă.

— Îmi dai de pomană, Samuelito, sau trebuie să fac ceva anume pentru biștarii ăștia?

— Da' de ce mă întrebi?

— Așa, ca să știu dinainte, nu pentru că te-aș refuza. Nu sunt eu omu' ăla...

— Nu e nicio pomană, fraiere! Ți-am virat un avans, pricepi? Un aconto, Pedro, un aconto. Io nu dau de pomană nici la cerșetorii de pe stradă. Dimpotrivă, dacă au prea mulți marafeți la ei, chiar le iau câte ceva; cu titlu de împrumut, desigur. Doar dracu' dă de pomană, nu și Samuel Branigan.

— Și, mă rog frumos, aconto pentru ce?

Fără a-i răspunde, bărbatul se întoarse cu fața spre bar și strigă:

— Măi băieți, știți voi ce diferență este între un polițist și un hoț?

— Adică, ce aproposss vrei sssă bați cu chessstia asta? se răți Jeremy, sâsâitul spărgător de locuințe. Vizezi pe cineva anume?

— Bă, muhaia, ce te dai așa ofensat? îi răspunse Branigan, pe aceeași tonalitate. Poate vrei câțiva pumni, ca să îți mai îndulcești tonu' atunci când stai de vorbă cu mine… Spuneam și io un banc, te deranjează?

— Deloc, Sssammy, deloc. Dacă e vorba doar dessspre un banc…

— Atunci taci dracu' din gură și ascultă! interveni Tomassi – supranumit Gură de Lup. Ori te mănâncă, poate, cocoașa?…

— Da, mă, deșteptule, interveni și Cubanezul. Este cât se poate de clar că e vorba de un banc. Tu ești singurul din acest stabiliment care n-a înțeles cum vine chestia. Așa că mai bine ține-ți pliscu'! Zi, Sammy, nu îl lua în seamă!

— Singura diferență dintre cele două personaje este aceea că pe polițist nu-l prinde nimeni…

Și primul care începu să râdă fu chiar Branigan. Când se mai potoli, reluă:

— Știți cine mi l-a spus? Un polițist. Bună poanta, nu?

— Care polițist? vru să știe neapărat Epson.

— O'Leary, sergentul de stradă, pe care îl cunoaștem cu toții. Ăla care ia șpagă de la dealer-ii de heroină de pe Pink Street.

Cubanezul continua să fixeze cele două hârtii de cincizeci de dolari, în ciuda faptului că într-adevăr se amuzase de anecdota binefăcătorului său din acea seară.

Văzându-l încordat, Samuel Branigan îl întrebă:

— Dar ce e cu tine, cioroiule? Nu te simți bine la masa mea sau ce? Nu-ți place băutura ori banii primiți nu te satisfac?

— Aș fi vrut să-mi spui pentru ce sunt! Ai vreo treabă cu mine?

— Da' ce, ți-ai făcut deja un program pe care să nu-l poți contramanda?

— Dimpotrivă. Nu am nimic de făcut, da' dacă nici tu n-ai treabă cu mine, îmi iau o sticlă, mă duc acasă și, până nu o dau gata, nu mă las. Praf mă fac!…

— În acest caz – zise Branigan, încet – pune-ți frumușel banii în buzunar și ascultă-mă cu mare atenție! În noaptea asta ești al meu, iar de mâine încolo vei putea să bei cât poftești, câteva luni încheiate.

— Ce vorbești! Ai făcut rost de un pont mai de Doamne-ajută?

— Te apropii! Vom merge să dăm o gaură mare de tot. Una care să ne scape de griji și nevoi o jumătate de an. Pe puțin…

— Ce gaură? deveni Pedro mai atent, trezindu-se dintr-o dată din beția care nu mai avea mult și ar fi pus stăpânire pe el.

— E unu', mahăr baban, tipu'. Tare de tot. Face afaceri cu mașini furate. Are un garaj clandestin, unde le demontează și pe urmă le vinde în bucăți. Iar alteori doar le cosmetizează puțin și le distribuie unei rețele ce operează în Canada. E ticsit de bani, ascultă la mine! Stă pe Hold Avenue, într-o căscioară „amărâtă" cu doi'șpe cămăruțe. Își ține bișțarii pitiți într-o ascunzătoare practicată în podea. Nu tu sistem de alarmă, nu tu câini de pază, ce mai, baftă curată! Tipu' e din ăia de modă veche. Un țăcănit.

— Da' de unde știi tu atâtea despre ăsta? se arătă curios Cubanezul. Ai fost la nunta lui ori sunteți rude de gradul unu? Cine ți-a dat pontu'?

— E cuplat cu o tipă cu care mă am io pe bune, dacă înțelegi ce vreau să spun… O fufă dintr-alea șucare, pe care am scos-o odată din rahatul în care era băgată până-n gât. Mi-a rămas datoare și, când i-am zis că o duc rău cu „munca", mi-a sărit în ajutor, ca să se recompenseze. Corectă tipa, nu?

— Și barosanu' e plecat?

— Cică și-a trimis nevasta și fiul în Bahamas, în vacanță, ca să își poate face de cap cu gagica asta vreo două săptămâni.

— Și tocmai acum, noi, hop…

— … Mă bucur că te-ai prins, fuckyou!

— Da'… e plecat și el? ceru Pedro detalii.

— În noaptea asta, o scoate pe fufă la distracție tocmai în Atlantic City, la un cazinou. N-ar fi exclus să rămână și a doua zi acolo, ca să meargă la plajă și să își bronzeze burta la soare.

— Te cred și eu, dacă are bani…

— Cică e bolnav după ruletă. Ar juca-o și pe mă-sa, dacă ar fi nevoie. În concluzie, casa e la dispoziția noastră și bănuții ne așteaptă să-i luăm. O putem învârti cum vrem noi. Ei, ce zici?

— Nu știu, Samuelito. Eu n-am mai făcut de-astea niciodată, doar mă știi. Nu e domeniul meu de activitate. Eu mă ocup de un buzunar, două, acolo, lucruri mărunte. Dacă mă prind, ori încasez o bătaie zdravănă, ori scap cu o condamnare ușoară. Ce îmi propui tu e chestie gravă; pătrundere prin efracție, furt calificat și cine știe câte alte infracțiuni se mai adună…

— Bă, tu vrei să trăiești toată viața ca un ratat?

— Nu, Samuelito, dar…

— … Atunci trebuie să riști, altfel nu se poate.

— Da’ și dacă pun copoii mâna pe noi fac pe puțin cinci ani la „mititica”!

— Vezi, de-aia ai să rămâi tu un milog până la sfârșitul zilelor tale amărâte; nemâncat și fără o para chioară în buzunar. Ești un vierme, ce nu se poate ridica din condiția mizerabilă în care l-a adus societatea și sistemu’. N-ai curaj să trăiești bine, bă! Asta e, n-ai curaj! Ești un găinar de mâna a șaptea, fuckyou!

Enervat, Branigan se ridică de la masă și porni de unul singur înspre ieșire, înjurând în gând.

Ce mai dobitoc și Cubanezu’ ăsta, se gândea el, vizibil iritat. Io încerc să-l scot din rahat și el se teme. Da’ și io, prost. Ce mi-o fi trebuit să-l aleg tocmai pe el? Ce, nu știam că e un păduche? Ba da. Și-atunci?!

— Sam! îl strigă fostul tovarăș de pahar, înainte ca acesta să ajungă la ușă.

Branigan îl privi de sus, oarecum mirat că Pedro se ținuse după el.

— Ce mai vrei?

— Despre cât este vorba? Așa de curiozitate te-ntreb; desigur, dacă vrei să-mi spui.

— O să dau tunu’ singur, ce-ți mai pasă?!

— Așa, de curiozitate, ți-am zis, nu te supăra pe mine!

— Fără să mai pun la socoteală alte valori, acolo sunt pe puțin cinci sute de mii de dolari cash…

— Câât? nu-i veni Cubanezului să-și creadă urechilor, în vreme ce privirea prinse a-i străluci. Cât ai zis?

— Ssst! Taci dracu’ din gură, mother fucker! Sau vrei să fii auzit până la sediu’ poliției metropolitane?

— Ai dreptate, atunci, hai înapoi la masă!

Întorcându-se, Samuel Branigan văzu căutătura barmanului Epson și realiză că era cât pe ce să plece fără a-i fi plătit pentru ultima sticlă. Așadar, îi aruncă niște mărunțiș pe tejghea, zicându-i:

— Na-ți, bă, banii! Ce, credeai că vreau să-ți trag țeapă, calicule?

În clipa în care se așează, Cubanezului îi tremurau mâinile ceva mai abitir ca înainte, din cauza celor auzite mai devreme. Încercă să toarne și restul de gin care rămăsese în sticlă, însă vărsă jumătate pe masă, uitându-se prostește cum lichidul i se scurgea pe pantaloni.

Samuel luă loc pe scaun, prinzând sticla chiar la țanc, înainte de a se vărsa și ea.

— Bă, Cioară, da' tu stai rău de tot cu organismu'. Tre' să te cauți pe la vreun medic cât mai degrabă! În ritmu' ăsta, n-o mai duci tu până la iarnă. Dai colțu' imediat.

— Da, mă duc la doctor, că și am asigurare… răspunse Pedro, în derâdere. Abia așteaptă ăia să mă consulte, îți dai seama…

Cu aceleași mâini tremurânde, reuși până la urmă să își aprindă o țigară, ceea ce făcu și Branigan, privindu-și partenerul cu ochi critic.

— Lasă gargara și spune de ce m-ai întors din drum, până nu îți trag una în meclă!

— Nu mă mai fierbe, Samuelito! Știi bine ce vreau să aflu. Legat de pontu' ăla… Cât ziceai că se află în pușculiță?

Borfașul îi suflă un rotocol de fum drept în față și îl studie pe sub sprâncene, amânând răspunsul, pentru a spori efectul vorbelor sale.

— Mă știi, Cubanezule, mie îmi place să lucrez în stil mare. Ori o pun, ori nu. Una din două. Nu umblu cu jumătăți de măsură. Am oameni peste tot și circul prin lume cu ochii deschiși la ce e în juru' meu.

— Aici ai dreptate, Samuelito. Ai stofă, ce mai, nu ca mine… Da' de unde atâta bănet?

— Tipu' ăsta a primit zilele trecute patru Ferrari, frumoase ca niște bomboane în poleială. După ce le-a aranjat cum știe el, a scos mai bine de juma' de milion. Fufa mea zice că automobilele ar zburda acum pe undeva prin deșertu' Rub al Khali. Asta vine prin peninsula arabică – nu-ți mai screme mintea, și așa prea puțină!

— Păi, asta nu-i corect! Să le dea la arabi…

— La fel mă gândeam și io. N-a făcut mai nimic, n-a riscat mare brânză și să rămână cu atâția bani? Merită să-i dăm o lecție despre viață, nu? Ce zici, ești pe strada mea?

Cubanezul îl privea pe Samuel Branigan cu mare atenție și admirație. Datorită concentrării, nu mai tremura.

— Ești sigur că totul va fi OK? N-o să avem belele?

— Cum te văd și cum mă vezi! O să fie ca la o partidă de pescuit. Mergem, punem mâna pe bani și o întindem. E cât se poate de simplu. Pentru chestia asta, primești de la mine 20%.

Pricepi? O sută de bătrâne... foarte... bătrâne. Bani adevărați, nu glumă!

Cubanezul începu să tușească violent, nevenindu-i să creadă că era posibil să devină posesorul unei asemenea sume... astronomice.

— Bine... bi... e bine. Când dăm lovitura? întrebă el, după ce își mai reveni în fire.

— Chiar acu' o luăm din loc, son of a bitch! Am pregătit deja tot ce ne trebuie. Sculele se află la mine în portbagaj. Peste mai puțin de un ceas, suntem la hogeacu' tipului și îi umflăm mangoții. Treabă de maximum zece minute. După aia o întindem la Topeka Bay, să ne facem și noi nițel de cap, că meritățm, ce mama dracu'! O viață are omu'!

• Capitolul 2 •

Samuel Branigan conducea un hârb vechi de când lumea. Un Constelation masiv, cu aripile și farurile nichelate. După o rută ocolită prin orașul adormit, cei doi așteptau acum în habitaclul spațios al automobilului cu tapițeria roasă și supravegheau impunătoarea locuință a celui pe care intenționau să-l prade. Strada era pustie și întunecată, iar afară se făcuse destul de frig. Doar la periferia Philadelphiei mai puteai întâlni asemenea cartier patriarhal, încremenit parcă în timp: case vechi, cu brâuri de piatră și coloane masive la intrări, alei pavate cu cărămidă roșie, geamuri cu vitralii și uși solide, din lemn de esență tare.

— Sam, ești sigur că totul o să meargă bine? întrebă Cubanezul pentru a mia oară, exteriorizându-și neliniștea.

Branigan nu-i răspunse.

Lui Pedro, aflat pe „locul mortului”, nu îi rămase altceva mai bun de făcut decât să tremure în continuare, la fel ca și partenerul său. Totuși, într-un târziu, Samuel începu să vorbească:

— Am gândit bine lovitura asta, ți-o spun io. N-ai de ce să-ți faci griji. O să meargă ca pe roate. După ce ne facem plinu’, ne dăm la fund pentru o vreme, că vom avea cu ce să ne ducem zilele.

— Așa mă gândeam și eu, Samuelito. Așa mă gândeam și eu…

— Cre’ că am să îmi cumpăr o rulotă din alea, cu tot confortu’, mă duc la Miami și mă apuc de pescuit. Aș fi în stare să mănânc numai pește chiar și un an întreg, așa de mult îmi place.

Branigan tăcu, admirând ce se putea vedea din tavanul mașinii, uzat de trecerea inexorabilă a timpului. Își aprinse încă o țigară și, cu ea în colțul gurii, își continuă monologul:

— Poate chiar am să mă însor, într-o bună zi. Fiecare om tre’ să facă pasu’ ăsta, până la urmă. Cre’ că am să îmi iau o mexicancă tânără și frumoasă, căreia să îi torn vreo doi-trei copii, ca să aibă o preocupare stabilă, măcar până se fac mari puradeii. Din câte știu io, mexicancele sunt niște gospodine clasa-ntâi și țin la familie. E tocma’ ce îmi trebuie. Nu mai vorbesc de cum se comportă la pat: arzoaice până în vârfu’ urechilor…

— Nu prea te văd eu însurat, îl întrerupse Cubanezul, privind în continuare concentrat la casa de vizavi. Parcă tu ai alt stil…

— Adică… ce vrei să spui?

— Că nu ești tu ăla care să stea la casa lui, împreună cu o familie numeroasă. Nu te văd deloc înfășând un puradel plângăcios sau jucându-te cu o fetiță răsfățată.

— Fuck you! Te bag în mă-ta de Cioară și de găozar ce ești! Cum adică nu mă vezi?!…

Nările lui Branigan tremurau de nervi și borfașul se gândi că n-ar fi rău să îi tragă Cubanezului chiar atunci vreo două în figură. Așa, ca să îl mai pună la respect… Se abținu, totuși, gândindu-se că, poate, partenerul său nu i se adresase cu răutate și reluă:

— Am să mă însor, bă tremuriciule, și am să mă fac om de casă, cum mă vezi și cum te văd! M-am săturat până peste cap de viața asta împuțită de spărgător. Mi-e lehamite să tot trăiesc de pe o zi pe alta. Vreau să am și eu un venit sigur și să plătesc impozite statului ăstuia, care ne ține pe cei ca noi afundați în rahat până-n gât. Cu banii ăștia…

În acel moment, o mână înzestrată cu un pumn uriaș, îmbrăcat într-o mănușă de metal izbi în geamul lateral al portierei, de pe partea șoferului. Fragmentele de sticlă spartă zburară ca niște mici proiectile provocatoare de răni, împroșcându-i pe cei doi. Sângele începu să curgă instantaneu din obrazul lui Branigan. O bucățică de sticlă ceva mai mare îi tăiase sfârcul urechii stângi, astfel că Samuel urlă de durere. Apoi pumnul acela își desfăcu degetele ca niște gheare și îl înșfăcă de gât, trăgându-l afară prin geamul spart, cu o forță neomenească.

Cubanezul privi îngrozit întreaga scenă, incapabil să poată interveni. Frica și surpriza acelui atac îi paralizaseră toate simțurile, și așa destul de atrofiate, din cauza alcoolului, tutunului, cocainei și a vieții dezordonate pe care o ducea.

Poate că am doar o viziune din alea fantasmagorice! se gândi el pentru o clipă, însă în secunda următoare, portiera de pe partea sa se deschise și, brusc, se trezi înhățat de o pereche de brațe vânjoase.

Cel care îl smulsese din mașină era un bărbat cam de aceeași înălțime cu el, îmbrăcat într-o pelerină lungă de tercot negru și purtând pe cap o pălărie imensă, trasă pe frunte.

Imediat după ce făcu aceste constatări, Cubanezul primi o lovitură cruntă între ochi. Boxul metalic de alamă cu dinți de

ferăstrău care izbise, rupse osul frontal al craniului și sângele începu să curgă gâlgâind, negru și unsuros, pe fața îngrozită a victimei. Înainte de a-și pierde cunoștința de tot, Pedro îl văzu pe Branigan cu mâinile încătușate, prăbușit pe asfaltul din fața automobilului. După aceea lumina i se stinse și plecă undeva departe, departe...

Când își reveni în simțiri, era legat fedeleș cu o bandă lată de scotch și trântit pe podeaua unei încăperi ce aducea a pivniță. Primul lucru care îi sări în ochi Cubanezului a fost luna, ce se zărea printr-o lucarnă îngustă, situată în apropierea plafonului. Apoi îl văzu pe Branigan, care era răstignit pe un fel de plan înclinat confecționat din scânduri negeluite. Avea mâinile depărtate de trup în formă de cruce, la încheieturile îi erau prinse în curele solide de piele, cu catarame ruginite, la fel ca și gleznele.

Privindu-l cu mai multă atenție în acea semiobscuritate a pivniței, își dădu seama că Sam era complet gol. Ca și el, de altfel. Brusc îl cuprinse frigul, un frig pătrunzător, care îi mușca trupul centimetru cu centimetru, ca un lup înfometat.

Încercă să se miște din locul în care se afla însă o durere îngrozitoare i se urcă la cap. Parcă un baros pneumatic îi izbea creierul, cu o cadență de două lovituri pe minut. Leșină din nou, fără a realiza ce fusese mai greu de îndurat: bubuiturile din cap sau frigul, care îi înghețase până și sufletul. Dar chinul lui nu avea să se sfârșească aici.

Pedro se trezi din nou, peste un timp pe care nu îl putu determina. Zăcea pe dalele de piatră, ca un stârv ce așteaptă să fie devorat de animalele de pradă sau să intre în putrefacție. Întregul trup i se afla într-o baltă de apă.

Mai mult ca sigur că cineva mi-a aruncat o găleată în cap, ca să mă readucă în simțiri, își spuse el. Tipii ăștia sunt de-a dreptu' nebuni! Ori și-au pus în gând să ne termine, ori au mers cu gluma prea departe, una din două.

Încercă să privească în sus, ridicându-se în capul oaselor, însă nu reuși decât să pună din nou în funcțiune ciocanul pneumatic, ce îi distrugea creierul în cel mai sadic mod cu putință. Începu să plângă încetișor, pradă celei mai mari dureri pe care o simțise vreodată în viața lui. Lacrimile sărate i se scurseră pe obrazul rupt în mai multe locuri din cauza loviturilor primite, amestecându-se cu sângele aproape închegat. Rănile îl usturau,

făcându-l să aibă senzația că întreaga față îi luase foc. Și nu era foarte departe de adevăr.

— Ia uită-te la el, momâia dracu', cum plânge ca o babă! zise unul dintre cei doi agresori, dându-și pălăria pe ceafă. Fii bărbat, împuțiciune! Dacă tot e să mori, fă-o cu demnitate, nu ca un vierme, așa cum ai fost întreaga viață…

Branigan își dădu seama că vorbitorul era homosexualul acela, pe care îl bumbăcise în barul lui Epson. Avea un plasture mare pe față și un fel de ham de tifon îi susținea nasul zdrobit. De asemenea, mâna dreaptă îi era prinsă într-un bandaj gipsat până mai sus de cot.

— Ce dai apă la șoareci? își reluă acesta monologul. Nu ți-am făcut mai nimic, deliciul de-abia acum urmează! Imediat o să înceapă partea cea mai frumoasă a distracției pentru care ai fost „invitat" aici. Ia pune, pal, jigodia asta pe lada aia, parcă special croită pentru fundul lui!

În vreme ce pal se executa, Branigan deschise ochii de-a binelea. Și pe figura lui sângele se închegase, făcându-i întregul chip să semene cu o mască. Un ciob îi rămăsese înfipt în carnea moale a buzei superioare. Când își trecu limba peste ea, bucățica de sticlă se rostogoli pe planul înclinat de lemn pe care era răstignit, apoi pe podeaua din dale de piatră, scoțând un clinchet, amplificat de pereții pivniței. Gustul sărat al limbii însângerate și usturimea buzei nu mai provocară asupra lui Samuel niciun efect. Prea fusese „măcelărit" în bătaie, ca să mai ia seama la amănunte.

— Hopa, s-a trezit și brânzoiu'! vorbi același malefic personaj. A făcut ochi, micuțu'. Taman la țanc, puiule, ca să nu pierzi distracția! Ar fi și păcat, te asigur. Vei asista la o partidă de amor nebun, de toată frumusețea. Clasa-ntâi, ai încredere în mine și în acest prieten de nădejde!

Prietenul de nădejde – o matahală înfricoșătoare din toate punctele de vedere – se mulțumi să rânjească strâmb, dând la iveală niște canini ca de vampir.

— De ce faceți toate astea? întrebă Branigan, în timp ce constata – poate pentru prima dată în viața lui – cât de greu e să vorbești după ce o încasezi bine.

— Ca să știi ce te așteaptă și pe tine, iubitule, da' puțin mai încolo! Ia ridică-l o idee, pal, ca să aibă panoramă! N-aș vrea să

îi scape vreun detaliu interesant din ceea ce va urma, ca apoi să ne poată reclama în iad că nu le-am tras-o cum se cuvine…

Matahala își dădu în părți poalele pelerinei și, fără a depune un efort prea mare, ridică ceva mai sus planșa pe care fusese ancorat Branigan.

— Așa e perfect, prietene! Acum o să vadă totul ca din lojă.

Cubanezul abia dacă mai îndrăznea să respire de cât de îngrozit era. Își dorea din tot sufletul – deșartă speranță – ca homosexualii aceia să uite de el sau să se petreacă o minune și să se fac mic, mic de tot, cât o bacterie, ca să nu mai fie de găsit.

— Cască ochii, mă, nenorocitule, și bagă la bilă! continuă sfrijitul, pe același ton amenințător și pervers. Altfel, îți pun scobitori la pleoape. E păcat, mare păcat, să petreci ultima jumătate de oră din viața ta nenorocită cu ochii închiși sau, mă rog, pe jumătate închiși. Deschide-i, n-auzi! Să nu-ți fie teamă, că o să mori elegant și curat. Vom avea noi grijă de asta… Apoi o să îți legăm frumușel un bolovan de picioare și te vom trimite să hrănești peștișorii din Atlantic. N-am ales încă locul cu exactitate, însă asta nu contează. Ce e important: până atunci cască bine ochii și bagă la bilă… cum ți-am mai spus, de altfel!

Mai mult ca sigur că bărbatul cu figură de jder i s-ar fi părut lui Sam destul de caraghios, cu bandajul acela care îi proteja nasul și cu plasturele ce îi acoperea o jumătate de obraz. Dar, în condițiile date, nu prea îi venea să se amuze pe seama lui.

Pipernicitul se întoarse spre Pedrito și scoase din buzunar un brici, punându-l la gâtul acestuia. În același timp, matahala îi bătu legăturile mâinilor în cuie, fixându-le de lada pe care fusese așezat, îi prinse mijlocul după același tipic și, în cele din urmă, tăie banda de scotch care îi ținea picioarele lipite.

În lumina aceea tulbure, Cubanezul arăta foarte ciudat, cu corpul învinețit de frig și pielea udă, așa cum fusese imobilizat de homosexuali.

— Cine i-o trage primul? întrebă sfrijitul, după ce se asigură că totul era în ordine, așa cum plănuise cu multă minuțiozitate. Max, vrei tu?

— Îhî! vorbi matahala pentru prima dată, cu ochii strălucindu-i de o patimă de-a dreptul animalică. Am să i-o trag de or să-i meargă fulgii…

Apoi își însoți vorbele de gesturi elocvente: își azvârli cât colo pelerina cea neagră și se descheie la prohab, sub privirile îngrozite ale Cubanezului, care întorsese capul. Poseda un membru uriaș, ce ar fi speriat până și o prostituată de carieră. Începu să și-l frece de coapsele lui Pedro – spre oroarea acestuia – pentru a se excita. Totuși, ca să ajungă la o erecție mulțumitoare, se și masturbă puțin, cu chipul schimonosit de încordare.

— Acum vine băiatu', ca să te facă fericit; nu mai ai mult de așteptat! Încă puțină răbdare!

Matahala nu reuși de prima dată și rămase oarecum descumpănit:

— Nu știu ce are, da' nu merge?!

— E virgin, flăcăul, îl lămuri sfrijitul, amuzându-se la culme. Trebuie să depui și tu un efort mai mare ca să-l începi. Te descurci sau mă lași pe mine primul?

— Mă descurc, răspunse gorila, apoi încercă din nou.

— Dacă-l lăsați în pace, vă dau două sute de mii de dolari! se auzi glasul lui Samuel Branigan din direcția tăbliei de lemn pe care se afla răstignit. Într-o oră juma' mă înființez aici cu banii.

Violatorul se opri brusc, neștiind ce să facă. Doar nu era el șeful, așa că trebuia să aștepte o decizie din partea acestuia.

— Cât ai spus? Două sute? Păi de unde ai tu, mă, păduchiosule, atâția marafeți?

— Tocmai dădeam o lovitură împreună. Dacă nu vă aduc banii, puteți să îi faceți felu' amicului meu în continuare.

— Iar în această eventualitate, tu scapi cu popoul neatins, corect?

— Corect. Și eu, și el. Ne lași pe amândoi în pace.

— Sau scapi numai tu, în caz că nu te mai întorci cu banii în veci… Nu ține, scârbă mică și mincinoasă ce ești!

Monstrul-vampir rânji satisfăcut de faptul că boss-ul cu figură de jder refuzase oferta, spre părerea de rău a ambilor prizonieri. Acum își putea relua treaba începută, cu mai mult aplomb. Așadar, încercă din-nou… De această dată reuși, dovadă fiind și grohăitul de satisfacție care îi ieși din gâtlej.

Urletul Cubanezului fu curmat aproape instantaneu de o lovitură ca de măciucă aplicată în ceafă, care îl făcu să-și piardă pe jumătate cunoștința. În tot cazul, acesta nu se mai putea împotrivi nici măcar verbal maltratării la care era supus. Abia

dacă mai scâncea din cauza durerii colosale pe care o simțea. Era cel mai îngrozitor coșmar din întreaga sa viață. Pe măsură ce timpul trecea, cu încetinitorul, era tot mai convins că nu va reuși s-o scoată la capăt și va părăsi această lume dintr-o clipă într-alta. Avea impresia că a luat foc și că nu mai are aer. Sfârșitul i se apropia cu pași repezi. Sângera din abundență și, când simți că o mână îl strânge de piept, leșină din nou.

Scena – de un barbarism ieșit din orice tipar – îl umplu pe Branigan de groază și scârbă. Închise ochii și întoarse capul într-o parte, pentru a nu mai fi martorul unei asemenea grozăvii.

— Uită-te, stârpitură! țipă la el sfrijitul, pe un ton ascuțit, isteric. Privește și îngrozește-te de ce se întâmplă! La fel vei păți și tu, ca să nu uiți pe lumea cealaltă că ai lovit pe cine nu trebuia.

Branigan își răsuci cu greu bărbia înspre bărbatul care țopăia ca o marionetă stupidă în fața sa și, adunându-și toate forțele care îi rămăseseră, îl scuipă drept în față. Flegma amestecată cu sânge mânji până și bandajul de la nasul cocotei masculine, nu numai obrazul acesteia. Apoi îi adresă câteva cuvinte pline de dispreț, șuierându-le printre dinți:

— Tot am să-ți mai turtesc o dată mecla aia împuțită, dar atunci va fi cu mult mai rău ca prima oară. Ți-am turtit-o și am să ți-o mai turtesc, pederast împuțit! Scursoarea dracului! Am să îți înșir bojocii pe sârmă și îi voi purta la gât, drept talisman. Chiar de-o fi ca asta să se întâmple și pe lumea cealaltă…

— Ba ai să i-o tragi lu’ mă-ta, zgâmboiule, acolo în iad, unde am să te trimit! Lu’ mă-ta o să i-o tragi, auzi? Nu vezi că ești cu un picior în groapă, gata să dai ortu’ popii? Dar asta nu se va întâmpla în niciun caz înainte să-ți fac praf anusul ăla de șmecher.

— Șefu’, ce-ar fi ca ăsta să fie tot virgin?! se trezi matahala vorbind, fără a-l slăbi însă vreo clipă pe Cubanez.

— Ar fi minunat, pal! Ar fi din cale-afară de minunat… Ia dacă vei vrea, după ce termin eu cu el, îl vei putea lua și tu la „sculă”. Așa, ca să nu se declare nemulțumit!

Încântat de propriile remarci, sfrijitul își șterse obrazul cu mâneca pelerinei, dar nu reuși decât să se mânjească mai rău. Ca să nu se plictisească până când partenerul său își termina numărul, vorbi din nou:

— Ziceai ceva despre bojoci, mă scârnăvie? Că ai să mi-i înșiri pe sârmă? Ca idee, mi se pare un lucru extrem de interesant, ia să vedem cum vine chestia asta, bojocii mă-tii!

Undeva, într-un colț, se afla un morman de fiare vechi, care mai contorsionate, care mai ruginite, probabil rezultate de la dezmembrarea cine știe căror mașini de ștanțat. Scormonind printre ele la lumina unei lanterne, vorbitorul alese o tijă de metal – de vreo douăzeci și cinci de milimetri în diametru și circa șaizeci de centimetri în lungime –, care avea la capăt un filet.

— Numai bună pentru curu' tău! se bucură slăbănogul cu înfățișare de jder. Și suficient de lungă pentru „plăcerea" pe care am de gând să ți-o dăruiesc. Am să te trag în țeapă, așa cum proceda Dracula în Evul Mediu, dacă ai auzit despre el!

Lipi capătul cu filetul tăios de pieptul lui Samuel și începu să împingă, cu mâna sănătoasă.

În ciuda faptului că sfrijitul nu avea prea multă forță, Branigan simți că sternul îi plesnea, făcând loc acelui instrument inchizitorial, de tortură. Era o senzație extrem de odioasă…

— Nu, bojocii sunt ceva mai aproape de gât. Pe aici, pe undeva… adăugă sadicul agresor, mutând capătul tijei puțin mai sus, spre stânga.

Abia apoi apăsă din nou și răsuci.

De data aceasta, filetul zgrunțuros rupse pielea și patină între mușchii intercostali, cu un sunet care ar fi îngrozit și un călău, obișnuit cu execuțiile. În acel moment, din rană răsări un capăt de os alb și delicat, ca o acadea. Apoi gaura deveni roz, roșie și – în cele din urmă – neagră.

Branigan încercă să urle, însă din gâtlejul său nu ieși niciun sunet.

— Uite bojocii băiatului! se bucură sfrijitul. Negri ca de câine. Asta și ești, amice, un câine împuțit care e pe cale să intre în putrefacție și să fie aruncat peștișorilor din Atlantic!

Slăbănogul extrase bara de tot și i-o potrivi în buric, începând să o răsucească în mod delicat, de la stânga la dreapta, după cum era tăiat filetul.

— Ai să mori în chinuri, băiețaș, te asigur! Am să îți vâr bara asta în găoază și apoi am să mă distrez și eu cu tine. Abia la sfârșit îți voi înșira mațele pe ea…

Pentru a accentua seriozitatea spuselor sale, se apropie de Samuel și râse gâjâit, cu gura larg deschisă.

Cu un efort suprem, Branigan îl scuipă din nou, de astă dată drept în gura rânjită. Făcu acest gest cu o furie oarbă, neputincioasă, cu ultima furie de care se mai simțea în stare: cea de dinaintea sfârșitului.

Între două hohote de râs forțate, sfrijitul icni, sufocându-se și îndepărtându-se cu doi pași, în timp ce-și ținea mâinile la gât. Începu să vomite violent, dând la iveală o spută verde, amestecată cu sânge și resturi de mâncare. Totul puțea de te trăsnea, ca o hazna în care cineva a aruncat sute de ouă clocite.

Cu ultimele puteri, Samuel își strâmbă gura – încercând să mimeze un zâmbet – și zise, chiar înainte de a leșina:

— Mother fucker, tot ți-am tras-o până la urmă, schilod nenorocit! În loc de adio…

Apoi plecă în lumea minunată a viselor, acolo unde nimic nu este imposibil, dar nici real.

Bărbatul cu mâna în gips îl privi pe Branigan cu ură și îl înjură printre dinți:

— Son of a bitch! Continui să te joci, da’ nu știi cu cine o faci. Cu dracu’ o faci, mă, ratatule!

Imediat după această replică, apucă cu mâna sănătoasă o bâtă – ce semăna perfect cu una de baseball – și îl lovi pe Samuel în creștetul capului. O dată, de două ori, până când văzu țeasta acestuia plesnind ca o coajă de ou. Sângele începu să se prelingă, gros, pe obrazul bărbatului, a cărui înfățișare era de nerecunoscut.

Apariția lichidului închis la culoare îl întărâtă și mai mult pe slăbănog. Își contemplă victima pentru o clipă, după care ceru părerea partenerului său, ce încă nu îl „terminase” pe Cubanez:

— Ce zici, să-i mai dau?

— Îhî, răspunse acesta, cu fața transpusă din cauza sodomiei la care se deda. Dă-i, că o cere, nu vezi?!

Pipernicitul ridică bâta și lovi o dată, apoi încă o dată, pe unde nimerea.

Capul lui Branigan avea acum forma unui hamburger uriaș, tocmai bun de pus pe frigare.

— Bojocii tăi de împuțit! urla agresorul, lovind în continuare, însă din ce în ce mai obosit. Mi-o tragi tu mie?! Na, că ți-o trag eu!

În cele din urmă, azvârli bâta plină de sânge pe podea și se așeză gâfâind pe o băncuță de lemn.

Max continua să îl „muncească” pe bietul Pedro, icnind și grohăind de plăcere la fiecare contră. Sângele acestuia din urmă îi murdărise pantalonii și pantofii, dar, pentru matahală, mizeria nu reprezenta vreo problemă. Era atât de unsuros și rău mirositor, încât duhnea de la o poștă. Însă lui Pedro acest fapt îi era cu totul indiferent.

În acel moment, în pivniță își făcu apariția încă un personaj, care până atunci ținuse „de șase”.

— În sfârșit, Lenny, ai venit și tu la distracție! constată sfrijitul. Nu știu dacă ți-a rămas și ție ceva. Afară este totul în ordine?

— Cum altfel?!

— Atunci ai vrea să-i arunci mulatrului o găleată de apă în cap, ca să se trezească din leșin? îl întrebă matahala. Am de gând să-mi dau drumul în fundul lui nenorocit și n-ar fi rău să mai zvâcnească și el puțin!…

— OK, Max! Am să fac asta pentru tine.

Apoi nou-venitul dispăru din pivniță, revenind după câteva minute.

— Toarn-o încet, ca să nu mă uzi și pe mine! îi ceru namila.

— Mai bine aruncă jumătate de găleată pe fiecare! își exprimă părerea pipernicitul cu figură de jder.

După ce îl udă pe Cubanez, Lenny azvârli restul de apă spre pieptul lui Samuel Branigan. Doar primul își reveni în fire, încercând să înțeleagă ce se petrecea și de unde provenea acea durere de nesuportat. Brusc, își aduse aminte de cele întâmplate și încercă să urle privind înspre locul în care se afla Samuel. Chipul desfigurat al acestuia și pieptul său despicat îl năuciră pe loc. Era clar că nu mai avea nicio speranță la viață…

— Apa nu mai are efect asupra ăstuia, zise Lenny. Mai mult ca sigur că a dat ortu’ popii sau… Îl va da cât de curând.

— Nu cred, se îndoi sfrijitul. E doar leșinat, așa că mai aruncă o găleată de apă peste el!

Nici cea de-a doua tentativă de readucere la viață a lui Branigan nu avu succes.

— E mort, James, cum te văd și cum mă vezi. N-a făcut nici cea mai mică mișcare, i-ai spart țeasta; creieru’ i l-ai făcut terci și i-ai dat afară plămânii!

— Shit! înjură printre dinți cel ce părea a fi șeful bandei. Nu așa voiam să îl termin. A murit prea repede, nenorocitu' dracului!

În acel moment, Max începu să geamă prelung din adâncul gâtului, iar gâfâielile lui tulburară relativa liniște a pivniței! Ejacula… Când termină, pe deplin satisfăcut, se extrase din spatele Cubanezului, întrebând:

— Îl mai ia vreunul pe ăsta la ștangă?

Privind halul în care arăta Pedro, cei doi dădură din mână a lehamite, apoi spuseră:

— Poți face ce vrei cu el. Nouă nu ne mai trebuie.

Fără a cere alte lămuriri, matahala se șterse cu o cârpă infectă, își trase nădragii și își închise prohabul. De undeva, dintr-un buzunar, scoase un brici și rânji către cel rămas în viață:

— Vrei să-ți tai mai întâi boașele, ca să ți le îndes în gură, sau îți iau gâtul direct? Ai dreptul la ultima dorință, iubito!…

— Omoară-mă! ceru Cubanezul, cu un efort semnificativ, încercând să se gândească la ceva plăcut. M-ai chinuit destul…

Înainte de a afla decizia lui Max, simți o căldură la beregată și lemnul din fața lui începu să se coloreze.

Sângele i se întinse repede în jurul feței, iar gâtul îi gâlgâia din pricina unei incizii urâte, care îi secționase jugulara.

— Și ăsta o s-o mierlească în curând, se amuză namila, curățându-și briciul de părul victimei.

— Te cred că ești bine dispus, se enervă James, aranjându-și bandajul de la nas. Măcar tu ai avut parte de o… fecioară.

— Dacă vrei, poți să i-o tragi și tu! răspunse Max. Încă e cald, iar fundul îți stă la dispoziție, gata pregătit. Acu' nu mai e fată mare, e mai ușor.

— Du-te dracu' de nebun! Doar n-am ajuns necrofil…

— Ce-i aia? se arătă monstrul nedumerit de remarca șefului.

— Nu contează. Dezleagă-i pe amândoi și hai să-i abandonăm undeva, la marginea orașului!

— Păi… nu ziceai că o să fie hrană pentru peștișorii din Atlantic?

— Ca să mai dăm banii pe benzină? Plus riscurile pe care ni le-am asuma. Nu cre' că merită.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, consimți Max, pregătindu-se să ducă la îndeplinire ordinul primit. Dacă îi aruncăm undeva pe

lângă vechea fabrică de cărămidă, vor putrezi înainte să-i găsească cineva. Nu prea trec mulți pe acolo.

— Locul e bun, zise James. Hai să terminăm treaba asta mai repede și să bem ceva! A fost o noapte de rahat...

• Capitolul 3 •

Samuel Branigan a zăcut două zile între viață și moarte, pe terenul viran din apropierea vechii fabrici de cărămidă Camden. La un moment dat, fiind capabil să observe lucrurile din jurul lui, și-a dat seama că hoitul Cubanezului începuse deja să intre în putrefacție. Organismul său, în schimb, a fost în stare să se lupte cu moartea, învingând în cele din urmă.

A treia zi, l-au găsit niște copii care se jucau pe acolo și fumau marijuana, departe de privirile adulților. Puștii se așezară la sfat, gândindu-se dacă era bine să anunțe poliția sau nu.

— În primul rând, or să ne întrebe ce căutăm noi aici, își dădu cu părerea unul dintre ei, un negru care nu avea mai mult de unsprezece ani.

— Gus are dreptate, consimți un alb de aproape paisprezece ani.

— Nu neapărat, vorbi un al treilea. Ne adresăm celor de la „Omucideri”; ăia nu au nici în clin, nici în mânecă cu serviciul „Antidrog” al Departamentului Poliției Philadelphia.

— Dar de ce să ne legăm noi la cap dacă nu ne doare?

— Tu nu vezi că ăsta e încă viu?! Dacă îl lăsăm aici, e ca și cum i-am semna condamnarea la moarte.

— Știu! izbucni o puștoaică de culoare. Dacă tot vrem să-i facem nenorocitului ăstuia un bine, atunci dăm un simplu telefon și nu spunem cine suntem. Apoi n-o să mai trecem pe aici vreo două săptămâni… și cu asta, basta.

În cele din urmă, micii narcomani optară pentru varianta cu telefonul și o puseră imediat în aplicare.

Întâi și-au făcut apariția două mașini de poliție, au verificat telefonul anonim primit. Apoi au apărut cadrele, plus două ambulanțe, la un interval de o jumătate de oră. Pe Cubanez l-au transportat direct la morgă, la pe Branigan, la Memorial Hospital din localitate, unde s-a mai zbătut trei luni între viață și moarte. În ciuda faptului că identitatea lui n-a putut fi stabilită, cu atât mai puțin numărul asigurărilor sociale (pe care, de altfel, nici nu-l avusese vreodată), lui Samuel i-au fost acordate îngrijirile medicale necesare pentru a se înzdrăveni.

Din nefericire, cu toate eforturile doctorilor și ale personalului medical, singura reușită care s-a putut realiza a fost stabilizarea pacientului John Doe – cum a fost înregistrat în foaia de observație – într-o comă profundă. Samuel Branigan părea a

dormi în permanență, iar toate funcțiile sale se comportau absolut normal.

În această situație destul de neobișnuită, conducerea spitalului a hotărât, până la urmă, să îl transfere într-un sanatoriu din Tonawaba, Milwaukee, statul Wisconsin. Acolo, a obținut „performanța” de a zăcea ca o legumă, vreme de douăzeci de ani. În tot acest timp nu a îmbătrânit deloc, acest fapt fiind considerat un adevărat miracol de toți cei care l-au avut sub îngrijire. A rămas același bărbat tânăr, atât la înfățișare, cât și la trup, un individ în jur de douăzeci și opt – treizeci și doi de ani, după cum au stabilit medicii în repetate rânduri. Ceasul său biologic se oprise brusc, nemaipăsându-i de noțiunea TIMP.

La un moment dat, un hebdomadar de mâna a doua, din Chicago, a scris câteva rânduri despre această ciudățenie, însă nimeni n-a luat știrea în serios și totul s-a terminat chiar înainte de a începe.

În cei douăzeci de ani, la conducerea sanatoriului s-au perindat trei directori, care au ieșit la pensie rând pe rând, plus două generații de medici și asistente. Toată lumea a uitat de unde provenea pacientul din salonul 114. În dosarul său, ultima adresă menționată era Memorial Hospital Philadelphia și – pentru că nu i s-a putut stabili adevăratul nume – toți s-au obișnuit să-i spună Sleepy, adică Somnorosul.

Sanatoriul era situat la marginea orășelului Tonawaba Creek, într-o pădure de pini maiestuoși, nu departe de Lacul Michigan. Aerul era tare și pur, iar clima – blândă ca o mângâiere de copil. Majoritatea pacienților era compusă din persoane cu afecțiuni cronice ale sistemului nervos, paraplegici sau tetraplegici, ce nu se puteau îngriji singuri, precum și alți bolnavi irecuperabili – mulți fără rude – pe care societatea îi depusese aici ca într-un depozit de vechituri. În concluzie, oameni de care nimeni nu avea nevoie…

Sleepy reprezenta una dintre senzațiile așezământului. Ani de-a rândul medici de calibru forte îl consultaseră, încercând din răsputeri să explice miracolul prin care acesta nu îmbătrânea. Dar eforturile lor au fost zadarnice, fără nicio excepție. Coma profundă în care se afla pacientul persista și nimeni nu putea emite vreo ipoteză despre ce se va întâmpla cu acesta peste o zi, o lună sau un an. După nenumărate intervenții de chirurgie

plastică, pacientul a fost lăsat în pace. Doar cele câteva cicatrice mai aminteau despre faptul că suferise un accident destul de complicat.

Cum era de așteptat, cazul lui Sleepy a fost dat uitării, în cele din urmă, cu o singură excepție; asistentele trebuiau să-l hrănească artificial, de trei ori pe zi, și să-i schimbe așternuturile.

Asta, până într-o dimineață, când Somnorosul s-a trezit.

Luna mai își făcuse apariția cu o erupție de muguri, cu un potop de flori și adieri blânde ale zefirului. Natura își pusese în mișcare seva adormită, iar peisajul local părea decorul unei adevărate sărbători.

Sleepy deschise brusc ochii, fără nicio perioadă de tranziție. Se trezise pur și simplu.

Trecu în revistă pereții salonului, albi ca laptele, oglinda cu lavoar din colț și fereastra, prin care se zărea vârful încă acoperit de zăpadă al muntelui Tonawaba, nu prea înalt.

Mâna lui dreaptă începu să pipăie cearșaful curat, ușor apretat, cu care era acoperit; avu senzația că se afla acasă, într-o copilărie de care uitase cu desăvârșire. Nu era îmbrăcat în pijama, însă nu realiză acest lucru de prima dată.

— Mami! șopti el încetișor și căută din priviri ușa, pe unde ar fi trebuit să vină ea cu micul dejun. Mami, m-am trezit!

Era convins că avea să primească, la fel cum se întâmpla de obicei: cacao cu lapte cornuri proaspete puțin călduțe, gem de caise, unt și smântână dulce. În acel moment, realiză că stomacul îi era mistuit de o foame teribilă. Nu mai simțise în viața lui o senzație asemănătoare.

Oare n-am mâncat aseară tot? se întrebă Sleepy, cu nedumerire. Așa-mi trebuie dacă n-o ascult pe mămica…

Apoi, dintr-o dată, înțelese că nu se afla nicidecum acasă, ci într-o odaie străină.

Ce mama dracu’! nu-și putu el reține enervarea.

Ridică o mână în fața ochilor împăienjeniți de un somn prea îndelungat și o privi, deosebit de curios. Pe degetul arătător avea prinsă o capsulă micuță, de la care pornea un fir izolat în plastic de culoare roșie, ce era înfipt într-o sticluță atârnată pe un stativ metalic.

Își privi mâna stângă. În antebraț avea o perfuzie fixată de piele cu două benzi de leucoplast. Trase mâna cealaltă și azvârli

capsula de pe deget, neînțelegând mare lucru din ce se petrecea cu el. Își pipăi fruntea și – la început – se sperie. Apoi o cercetă mai pe îndelete, înțelegând că acolo avea câțiva electrozi, prinși cu niște ventuze. Îi dezlipi cu grijă și îi aruncă pe podea, însă nu înainte de a-l studia pe fiecare cu multă atenție. Totuși, concentrarea sa nu îl ajută nici să devină mai liniștit, nici să înțeleagă ce se petrecea cu el.

Se odihni o clipă și trase adânc aer în piept. Era clar, n-avea de ce se teme. Totuși, ceva îl împiedica să se ridice chiar în acel moment din pat și să se uite în oglinda aflată deasupra chiuvetei. Cu aceeași mână, rămasă liberă, își smulse perfuzia și îi dădu drumul să cadă lângă pat. Un firicel subțire de sânge i se prelinse pe antebraț, ca pe urmă să păteze cearșaful.

Să fi fost oare bolnav? se întrebă el, incapabil să își aducă aminte de ceva.

Apoi se ridică în capul oaselor din așternuturile moi, își puse picioarele desculțe pe podeaua pardosită cu gresie și, simțind răcoarea, își frecă labele una de cealaltă. Atunci constată că era complet dezbrăcat și își pipăi părul de pe piept din ce în ce mai nedumerit.

Ce Dumnezeu?! încercă el să rostească, însă limba, gâtul și buzele parcă nu le permiteau sunetelor să iasă, să se facă auzite. Te pomenești că am avut un accident complicat și acum mi-am revenit. Doctore! Să vină un doctor!

Nici de această dată urechile sale nu percepură vreun zgomot, semn că sunetele se încăpățânau să îi iasă din gâtlej.

În acel moment, văzu o asistentă bine făcută intrând în rezervă și aducând cu sine o tavă de metal, pe care se aflau diverse instrumente medicale. Femeia îl privi cu ochii cât cepele, apoi scăpă tava din mâini și scoase un țipăt ușor.

Zgomotul îngrozitor, provocat de căderea obiectelor de metal pe gresie, îl făcu pe Sleepy să aibă senzația că timpanele îi explodau. Totuși, își concentră în continuare atenția asupra asistentei, care rămăsese proțăpită în pragul ușii, mult mai surprinsă decât el. Pentru a-și limpezi privirea, Sleepy clipi de câteva ori și își șterse lacrimile care îi umeziseră ochii. În clipa următoare, ușa era închisă, la fel ca mai înainte, iar în rezerva de spital nu se mai afla nimeni în afară de el.

Poate mi s-a părut sau am visat! se gândi pacientul, însă instrumentele medicale împrăștiate pe jos îl convinseră că totul fusese cât se poate de real.

Era evident că se afla într-o unitate spitalicească, probabil un sanatoriu. Acum nu mai avea niciun fel de îndoială. Își privi brațul, din care sângele continua să se scurgă liniștit. Îl duse la gură și gustă; era foarte sărat. Apoi îndoi instinctiv mâna, ca sângele să se oprească.

Încercă să se ridice.

Inutil.

Încercă încă o dată.

La fel de inutil.

Probabil că sunt prea obosit, își zise. Ar trebui să mă ajute cineva.

În acea clipă, asistenta reveni. Dar parcă nu era aceeași, ci alta, îmbrăcată într-un halat asemănător. Adusese cu ea toate cele necesare unei clisme. La fel ca și colega ei, aceasta scoase un țipăt scurt și scăpă instrumentul pe gresie, provocându-i lui Sleepy o nouă durere de cap.

Observând urmele de sânge și văzându-l pe pacient gata să se dea jos din pat, se apropie de el, îi așeză picioarele la loc și, cu un plasture antiseptic, îi opri sângerarea de la braț.

Asta are mai mult sânge rece, se gândi bărbatul, fără să înțeleagă de ce se speriase prima asistentă.

Dar în clipa următoare pricepu că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Femeia îl lăsă în plata Domnului, părăsi rezerva fără a mai închide ușa în urma ei și începu să strige pe coridor:

— S-a trezit! S-a trezit Sleepy! Chemați medicul de gardă! Cineva să-l anunțe imediat pe doctorul Pearson! Sleepy e treaz de-a binelea!

Oare acesta să fie numele meu? se întrebă pacientul, oarecum amuzat de agitația care se crease în jurul lui. OK, Somnorosul… Sleepy… și mai cum? Asta rămâne de aflat… Totuși, ce mai nume mi-au pus! Se pare că părinții mei n-au avut prea multă imaginație când m-au botezat. Sau au avut?!…

Vestea stârni o foarte mare agitație în sanatoriul de irecuperabili din Tonawaba Creek. În mai puțin de cinci minute, întregul personal de serviciu se afla la ușa pacientului sau chiar în salon.

Între timp asistenta Tildy Jones care intrase prima în rezerva „Somnorosului”, își recăpătase sângele rece și revenise la fața locului, cu un garou. Cu o stăpânire de sine de care mai devreme nu dăduse dovadă, îi prinse brațul, pregătindu-se să-i facă o injecție. Dar cum nu adusese nicio seringă, rămase descumpănită, uitându-se la bolnav ca la o arătare.

— Te simți bine, Sleepy? îngăimă ea, neștiind ce să adauge. Apoi repetă, clar și răspicat: Te simți bine?

— Da, răspunse bolnavul, plăcut surprins că, de astă dată, se auzea vorbind.

— Ai nevoie de ceva?

— Mi-e foame! Unde e toaleta? Vreau să mă piș! zise pacientul, ridicându-se pentru a doua oară în capul oaselor.

Tildy râse și îl mângâie cu tandrețe pe frunte, desprinzându-i garoul.

— Unde mă aflu? își continuă Sleepy seria întrebărilor. Cine sunt? Da’ voi cine sunteți?

— Ia te uită la el, voinicul! Nici nu s-a trezit bine și… o-la-la… ce faci?!

Bărbatul o privea, stingherit, în vreme ce penisul lui începuse deja să urineze, aflat într-o stare de semi-erecție ușor de explicat.

Tildy, în ținuta sa de asistentă, era extrem de apetisantă pentru gusturile unui tânăr ca Samuel Branigan. Uniforma sanatoriului îi scotea în evidență formele voluptuoase, la care Sleepy nu putea rămâne indiferent, mai ales că nu mai avusese o femeie de peste douăzeci de ani. Dar asta încă nu o știa…

— Sleepy, te asigur că ești în regulă! continuă ea. Ai făcut o chestie tipică pentru voi, bărbații. Puțin mai târziu, în timp ce infirmiera cea corpolentă îi schimba „scutecele”, corvoadă de care se cam săturase, aceasta bombănea:

— O să vină directorul, domnu’ doctor, și o să te certe că ai făcut iarăși pe tine. Ar fi mai bine să…

— … Ce tot zici tu acolo?! interveni Tildy Jones, ușor enervată. Nu vezi că…

Apoi renunță la vorbărie, îi așeză lui Sleepy perna sub cap și se aplecă asupră-i, lăsându-și sânii grei și de o rotunjime perfectă să se odihnească pe pieptul său.

— Soră Jones, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci tu acolo?

Vocea autoritară a directorului, care apăruse ca din senin, o făcu pe asistentă să tresară.

— Eu?… Nimic, domnule…

— Îți dai seama că ai un comportament total neprofesional față de acest pacient? Pentru o asemenea faptă ai putea fi dată afară din orice unitate spitalicească. Te rog să părăsești imediat, dar i-me-di-at, salonul!

— Am înțeles, domnule director!

— Iar la ora două, să te prezinți în biroul meu! Avem de discutat ceva mai pe larg despre deontologia profesională. Bineînțeles, dacă mai ai de gând să lucrezi în această branșă… Ai?

— Cum să nu, domnule director! Vă rog să mă scuzați! A fost o mare neatenție din partea mea. Tildy rămase înmărmurită, cu mâna încă pe umărul lui Sleepy.

Doctorul o dădu la o parte, o urmări cum se îndepărta și apoi se întoarse înspre pacient.

— Domnule… domnule Sleepy, vă simțiți… vreau să zic…

— Da, răspunse Samuel Branigan, mă simt excelent. Ca un nou-născut, dacă mă pot exprima astfel.

— Asta nu poate decât să mă bucure, după atâta timp…

— … Însă mi-e o foame grozavă! continuă Sleepy, imperturbabil. Să nu îmi spuneți că stomacu’ meu e slăbit sau alte rahaturi dintr-ăstea, că nu am chef să le ascult nici măcar pentru o secundă. Trebuie să mănânc neapărat ceva, altfel presimt că o să devin canibal!

Directorul îl privi năuc și se întoarse spre ceilalți medici, care se adunaseră deja în salon. Nimănui nu îi venea să creadă minunea care se petrecuse după atâta amar de ani.

— Ar putea mânca – după părerea mea – ceva ușor, zise dr. Jeremiah. Da-da, de ce nu?! Ar putea încerca niște alimente mai ușoare… Stomacul său nu s-a atrofiat și e foarte posibil ca sistemul neurovegetativ să fi menținut active sucurile gastrice.

— Sigur-sigur, consimți directorul, în cele din urmă. O să-i dăm de mâncare, dacă dorește. O să încercăm. Să i se aducă ceva de la bucătărie, i se adresă el infirmierei corpolente, care nu fusese îndepărtată de la fața locului.

— Mă duc eu, se oferi un tânăr medic stagiar. Știu cam ce ar avea nevoie.

— Mulțumesc! zâmbi Sleepy, satisfăcut. Dar să aduci mult, OK?

— Ar trebui să vă lungiți la loc în pat, îi ceru directorul. Sunteți foarte slăbit…

— … Să lăsăm formulele astea de politețe stupide!

— N-am nimic împotrivă. Ziceam că ești foarte slăbit și, din acest motiv, trebuie să fim extrem de atenți. O masă copioasă ți-ar putea dăuna. După ce îți vom face un consult amănunțit și vom analiza rezultatele, ne vom putea pronunța.

— Bine. Dacă așa ziceți voi, am să mă lungesc în pat, consimți pacientul, resemnat. Dar mai înainte ar trebui să merg la toaletă. N-am făcut tot.

— Perfect. Să aducă cineva o ploscă!

— Eu parcă spusesem ceva despre toaletă… dacă-mi aduc bine aminte. N-am nevoie de nicio ploscă. Mă simt destul de bine.

— Nu-nu, în niciun caz! interveni doctorul Pearson, medicul de gardă. Ești mult prea slăbit pentru un asemenea efort. Nu ai înțeles că nu ne putem asuma riscuri inutile?

— Ce riscuri? Ce tot vorbiți voi acolo?! începu Sleepy să se neliniștească. N-ar fi timpul să mă lămurească și pe mine cineva în legătură cu ce se întâmplă?

— Ai dormit… ai zăcut… adică te-ai aflat în comă o perioadă de timp destul de lungă, iar mușchii tăi nu sunt în cea mai bună formă, ca să nu mai vorbim despre celelalte organe.

— Și pentru asta vă temeți voi?! râse pacientul, având o tentativă de coborâre din pat. Hopa, abia acum înțeleg! acceptă el incomoda realitate. Să-mi aducă cineva blestemata aia de ploscă mai repede, că abia mi-am schimbat „pijamaua”! făcu el aluzie la faptul că era ținut în pielea goală, învelit doar într-un cearșaf. N-aș vrea s-o ud și p-asta…

Cum infirmiera se întorcea deja cu „obiectul fermecat”, directorul sanatoriului ceru personalului prezent să părăsească salonul.

— Deocamdată, nu mai este nimic de văzut. Vom vorbi mai târziu.

Rămasă lângă pacientul recent intrat în convalescență, infirmiera cea grasă îl asistă pe Sleepy, cu un aer de mare profesionistă.

Bărbatul urină cu o satisfacție ce i se putea citi lesne pe chip și, spre final, închise ochii.

Parcă n-am mai făcut chestia asta de ani de zile, se gândi el. Oare cum am ajuns eu în sanatoriu' ăsta, căci sanatoriu trebuie să fie?! Nu-mi aduc aminte absolut nimic. Fuck!

Samuel nu putea să-și dea seama cine era. Doar unele frânturi din copilărie îi reveneau, sporadic, în minte. De pe la opt sau nouă ani; în rest – nimic.

Când termină, deschise ochii și spuse:

— Să nu îmi aducă griș cu lapte sau vreun compot deshidratat, că le dau cu ele în cap! Vreau biftec în sânge, cartofi pai, ketchup și maioneză. Dar mai întâi niște salată. Cât mai multă salată.

Infirmiera își făcu de lucru cu plosca, apoi îl privi dojenitor pe Sleepy.

În acel moment, în salon își făcu apariția stagiarul, care aducea cu sine – având un aer triumfător – o tavă de plastic, pe care se aflau două casolete.

— Deocamdată, ți-am adus niște compot de cireșe și puțin griș cu lapte. E tocmai ce ai nevoie în acest moment, Sleepy.

— Ieși imediat afară cu ele! izbucni pacientul, cu o violență de care nici el nu s-ar fi crezut în stare. Altfel, te strâng de gât! Vreau carne și cartofi franțuzești, nimic altceva! Nu încerca să mă convingi că blestematu' ăla de compot e foarte digestiv, tocmai bun pentru vezica mea biliară, iar grișul cu lapte – diuretic, că înnebunesc. Mă piș pe el de compot, auzi? Vreau carne! Carne adevărată, prăjită în ulei, moale, dulce, cu sos…

Apoi se opri, surprins de propriul debit verbal.

— De unde știai că voiam să laud hrana pe care ți-am adus-o? întrebă tânărul medic.

— Adică?

— Adică ai reprodus exact cuvintele pe care mă pregătisem să ți le spun, pentru a te convinge să mănânci, anume că grișul cu lapte e diuretic și compotul digestiv?

— Habar n-am, murmură Sleepy, fără să dea importanță acestei nedumeriri a stagiarului. Și nici măcar nu știu prea bine ce-i aia vezică biliară, dacă te interesează…

— Ciudat, foarte ciudat! Cu tine se întâmplă ceva deosebit, ieșit din comun, dacă înțelegi ce vreau să spun…

— Află că nu înțeleg absolut deloc, doc. Da' deloc…

— Ceva care poate fi perfect în regulă sau nu… Nu îmi dau seama ce… Nici ceilalți nu își dau seama… Trebuie să facem niște investigații amănunțite.

— Până atunci, n-ai putea să-mi aduci ceva de mâncare? Vreau să spun mâncare pentru oameni, nu pentru pisici.

— Am să îl întreb pe director, dacă insiști. Mai mult nu pot face pentru tine.

— Bine, dar te vei duce anu’ ăsta, da?

• Capitolul 4 •

Câteva minute mai târziu, stagiarul le relată doctorilor Pearson și Jeremiah cele întâmplate. Poftele gastronomice ale lui Sleepy îi lăsară pe cei doi cu gurile căscate.

— Ce spuneți? Ce părere aveți despre asta?

— Eu cred – începu doctorul Jeremiah, cu un aer savant – că avem de-a face cu un șoc posttraumatic, reprimat de o stare comatoasă. Aceasta se manifestă acum pregnant; de aceea convalescentul prezintă stări de anxietate, care…

— … Mă refeream la pofta lui de mâncare, îl întrerupse doctorul Pearson. Să îi dăm ceea ce a cerut sau nu? Oare i-ar putea face rău?

— Mai bine să-i dăm. Tractul lui digestiv nu va suporta prea multă hrană consistentă și va renunța singur la friptură. Va lua câteva înghițituri și gata. Senzația de sațietate îl va copleși imediat. Și, la urma urmei, ce rău i se poate întâmpla? Cel mult, o să vomeze. Dar noi vom fi aproape, așa că…

În acel moment, își făcu apariția și directorul sanatoriului din Tonawaba. Acestuia i se aduseră imediat la cunoștință poftele gastronomice ale lui Sleepy.

— Bine, hotărî el. Dați-i friptură, dar să fie de vită!

Peste o jumătate de oră – așezat în capul oaselor, cu o tavă în poală – Sleepy înfuleca mulțumit, cu înghițituri de câine flămând, exact ceea ce își dorise: o bucată de mușchi de vacă în sânge, cu cartofi franțuzești. Abia dacă mai putea respira pe nas, atât era de hămesit. Din când în când, sorbea dintr-un pahar cu apă minerală, plescăind mulțumit de fiecare dată, pentru a înlătura de pe limbă efectul acidului.

De mult n-am mai mâncat ceva atât de bun! se gândi el. Dar, apropo, oare de când n-am mai mâncat? Ăștia ziceau că am fost în comă o perioadă mai îndelungată, însă nu au precizat și cât a durat aceasta.

Doctorii aflați în salon îl priveau stupefiați, deoarece pacientul nu dădea nici cel mai mic semn de disconfort.

Sleepy le-ar fi spus vreo două, ca să spele putina și să îl lase în pace, însă pentru asta el trebuia să mai înfulece. Altfel, nu putea vorbi. Și cum nu avea de gând să facă un asemenea sacrificiu, preferă să-i ignore cu desăvârșire, până când pe tava ce îi fusese adusă nu mai rămase nimic comestibil. După ce

linse și ultima dâră de ketchup din farfurie, râgâi prelung și începu să se scobească între dinți cu unghia degetului mic.

— Excelentă masă! Vaca a fost ea cam bătrână, da' bucătaru' merită nota maximă din partea mea pentru felul în care a pregătit-o. Felicitări! Acum ar merge la fix o țigară, da' cum mă uit eu la voi, nu prea aveți mutre de fumători…

Doctorul Pearson râse și scoase la vedere un pachet de Marlboro.

— Cu toate astea, suntem viciați până în măduva oaselor! zise el, întinzându-i două țigarete. Bineînțeles, cu excepția domnului director, ținu medicul să precizeze, întâlnind privirea severă a acestuia, care tocmai își făcuse apariția.

— Ce faci, domnule doctor? întrebă șeful sanatoriului, îți dai seama că…

— … Îmi dau seama că omul vrea o țigară și o merită pe deplin, îl întrerupse doctorul Pearson.

Așa, băieți, întărâtați-vă! își zise Sleepy în sinea lui, aprinzându-și țigara și trăgând cu poftă un fum. Poate văd și o cafteală…

— Bine, dar acest pacient…

— … E un caz cu totul neobișnuit. Știu. În toți cei douăzeci de ani ai mei de carieră, nu numai că n-am întâlnit unul asemănător, însă nici n-am citit în literatura de specialitate ceva similar. Și-atunci cum i-aș putea refuza omului o mică plăcere?

Vorbesc despre mine de parcă nici n-aș fi de față! se încruntă pacientul, însă fumul îi provocă o dulce amețeală, pe care nu avea deloc chef să o alunge.

— Acest bolnav zace în comă de douăzeci de ani, fără să îmbătrânească și fără ca organele sale interne să i se atrofieze. Apoi se trezește brusc din somn, cere o friptură în sânge și o țigară. Cum să nu i-o dau?! Dacă ar fi după mine, i-aș aduce și o femeie. Merită, pe onoarea mea că merită!

— Dacă n-aș fi asistat personal la acest eveniment – interveni doctorul Jeremiah – l-aș fi făcut mincinos pe cel care mi l-ar fi relatat. E o chestie nemaivăzută.

— Domnilor, în numele științei medicale pe care o slujim cu devotament… în fine… renunță directorul în cele din urmă. Sper să nu se întâmple nimic rău. În privința acestei situații fără precedent, aveți perfectă dreptate. Cazul pare nu doar neobișnuit, dar și neverosimil.

Ca prin vis, Sleepy îi asculta din ce în ce mai atent, continuând să tragă cu sete din țigară, fum după fum.

Infirmiera îi luă tava de pe genunchi și îi puse la îndemână o cutiuță, în care să scuture scrumul.

— Ce mama dracu' tot bălmăjiți voi acolo? întrebă pacientul, iritat. Doar nu vorbiți despre mine, fuck you! Cine a dormit douăzeci de ani? Mă – se răsuci Sleepy spre director, care stătea cu mâinile vârâte până la coate, în buzunarele halatului – când ți-oi trage una în meclă…

Îi privi pe rând pe toți cei de față, încercând să observe dacă își băteau joc de el, dar nu – erau cât se poate de serioși.

Să fie adevărat? se întrebă pacientul. Poate, din moment ce nu îmi aduc aminte nici cum mă cheamă.

Începu să plângă încetișor. Mai bine spus, lacrimi mari i se prelingeau pe obrajii nerași de două-trei zile.

— Dați-mi o oglindă! ceru el, cu glas stins. Vă rog să îmi aduceți o oglindă! În ce an suntem?

Cei trei doctori se uitau unul la altul, tăcuți și parcă vinovați de ceva nedefinit. Directorul încuviință din cap spre infirmieră, iar aceasta aduse oglinda aflată deasupra chiuvetei.

Sleepy se privi îndelung în ea, pipăindu-și trăsăturile figurii.

— Așa mă știam și eu, șopti încetișor. Desigur, din câte îmi pot aminti. În ce an ziceți că ne aflăm?

— În 2001. Am intrat în mileniul al III-lea.

— Imposibil!… Îmi mai dai un foc, doc? întrebă el, punând cea de-a doua țigaretă primită în colțul gurii. Știți ce e culmea? Nici măcar nu-mi aduc aminte dacă sunt sau am fost fumător? mai zise.

— Din moment ce nu te-ai înecat și nici n-ai tușit, înseamnă că ai fost, îl încredință doctorul Pearson.

Sleepy trase din nou din țigară, își lăsă capul pe spate, închise ochii și slobozi un norișor albăstrui.

— Da-da, se pare că am fost un fumător înrăit, aprecie el, mai mult ca să spună ceva. Suntem în 2001… În mileniul al III-lea… Măiculiță!

Se privi din nou în oglindă, cercetându-și pometii, curbura nasului, ochii, cearcănele și cicatricea de pe frunte.

— Da' acum câți ani am?

— O să le afli pe toate, Sleepy, însă pe rând, nu dintr-o dată! îl încredință directorul. Te rog să înțelegi că nu e bine pentru

creierul tău – care a rămas atâta amar de timp într-o stare de repaus, să știi totul deodată! Înțelege-mă!

— Aici îți dau dreptate, directore. Cicatricea de pe frunte am căpătat-o înainte de a intra în comă, presupun.

— Noi te știm cu ea. Eu sunt al treilea director al acestui sanatoriu și așa te-am găsit, nu te-ai accidentat în timpul internării. De fapt, nici n-ai fi avut cum. Dar toate astea sunt notate în dosarul tău, pe care mărturisesc că nici eu nu l-am mai răsfoit de o bună bucată de timp. Am să fac niște cercetări zilele acestea și îți voi spune mai multe despre trecutul tău. Oricum, ai o mulțime de cicatrice pe corp. Se pare că ai dus o viață destul de zbuciumată înainte de accident.

— Așa să faci, doc, așa să faci… Dar nu zilele acestea, ci chiar astăzi, să zicem cel târziu mâine!

Apoi îi făcu vânt oglinzii – pe care infirmiera o prinse chiar cu o secundă înainte de a ateriza pe podeaua pardosită cu gresie – și strânse țigara încă neterminată în pumn. În salon, se răspândi un miros de piele arsă, însă nimeni nu reacționă în vreun fel.

— Atenție, o să cadă! sări Sleepy la un moment dat. O să cadă și o să-și rupă mâna!

— Cine? întrebă doctorul Jeremiah, nedumerit. Cine o să cadă?

— Femeia aceea cu halatul bleu. Are o găleată și un pământuf de șters pe jos. O să alunece pe podeaua umedă și își va rupe mâna!

În clipa în care doctorul Pearson deschise ușa rezervei, de pe hol se auzi un țipăt ascuțit, urmat de o bușitură zdravănă și gemete de durere.

Cei trei doctori se repeziră pe coridor și își croiră drum printre câțiva bolnavi care ieșiseră din saloane, împinși de curiozitate. La capătul holului, Conchita – o bătrână femeie de serviciu portoricană – zăcea într-o băltoacă de apă murdară, văitându-se de mama focului. Apa din găleata care se răsturnase o făcuse fleașcă, însă acest lucru o deranja mai puțin. Mâna stângă îi era răsucită din cot în mod nefiresc, fiind prinsă sub șoldurile ei masive.

Două asistente ajunseră la ea înaintea medicilor și, cu multe precauții, o ajutară să se ridice.

De durere, femeia începu să plângă, nevenindu-i să creadă că tocmai ea suferise un asemenea accident, după ani de-a rândul în care nu i se întâmplase nimic.

Dr. Jeremiah reveni, îngândurat, în salonul lui Sleepy, realizând că erau deja destui care îi puteau acorda ajutor bietei Conchita. Bărbatul avea o privire rătăcită, de beduin pierdut în deșert. Medicul nu își putea explica în niciun fel premoniția pacientului… somnoros. Îl găsi în aceeași poziție în care îl lăsase. În ochii săi se putea citi cu ușurință: „V-am spus eu: nu-i așa că am avut dreptate?”

— De unde ai știut, Sleepy? Cum naiba ai făcut?…

— … Lasă-mă doc! Acu’ nu mai am chef de vorbă. Vreau să dorm. După masa aia nemaipomenită, mă simt destul de obosit. Cre’ că a fost destul pentru o singură zi. Un pui de somn sănătos este tocmai ce am nevoie. Un somn sănătos… după două decenii de comă profundă. Să sperăm că de data asta mă voi trezi ceva mai repede…

Fără să îl mai bage în seamă pe doctorul Jeremiah, se întoarse cu spatele la el și închise ochii. Înainte de a fi copleșit de un somn adânc, se gândi:

Dacă am fost în comă douăzeci de ani, asta înseamnă că toți prietenii mei sunt acu’ babalâci. Până și barmanu’ Epson, cel spătos și chel. Asta în caz că nu a dat faliment sau nu l-a luat dracu’ între timp… Hopa, cum de mi-am adus aminte tocmai de Epson ăsta? – se întrebă nedumerit – iar de numele meu, nu?! Probabil că îmi făceam veacul prin barul lui, de-aia…

Era înveșmântat într-un giulgiu imaculat, cusut cu arabescuri stranii, de purpură și aur. În picioare purta niște sandale moi, cu șireturi înguste din piele, care erau împletite în sus, deasupra gleznelor goale. Pășea pe marginea unei ape albastre – al cărei luciu era nemișcat –, prin nisipul cu bobul auriu și curat. Soarele nu se vedea, însă plaja era scăldată într-o lumină blândă, straniu de blândă, care îi amintea de miezul unui cozonac bine crescut.

Bătrânul se odihnea la marginea apei, pe o buturugă și privea nemișcat neclintirea din larg. La câțiva pași mai departe, răsturnată pe o parte, Sleepy văzu o barcă înzestrată cu vâsle lungi, specifice înaintării pe apele învolburate. Dar barca nu avea fund, ci doar o scândură pe care să poată sta vâslașul.

— Așază-te! îi ceru bătrânul, fără să-l privească.

Luă loc pe buturugă. Lemnul îi răcori întregul trup într-un mod plăcut, făcându-l să creadă că avea efecte magice asupra sa. La pipăit, îi crea senzația unei canapele extrem de fine.

— Astăzi am avut foarte puțin de lucru. A fost o zi liniștită, însă nu mă plâng. Ceva odihnă pentru oasele mele bătrâne și obosite nu strică. Din păcate, asemenea zile sunt tot mai rare în ultima vreme. În general, sunt nevoit să mă fâțâi cu barca asta de colo până colo, cât e ziua de lungă. Obositoare slujbă, pot spune!

— Nu înțeleg nimic, îl întrerupse Sleepy.

— Nici nu trebuie. Nu încă. Nu pentru ca să înțelegi te-am adus aici. Eu sunt Caron. Așa trebuie să-mi spui.

— Caron?

— Da, Caron, cel care trece morții peste Styx. Dincolo de această apă liniștită, se află ceea ce voi, pământenii, numiți rai. Iar apa aceasta este Styxul, iadul. Ai observat că barca mea nu are fund, nu?

— Da. Chiar mă întrebam cum poate pluti așa... incompletă cum e?!

— Uite că poate! Cei pe care îi iau în barcă se așază pe marginea ei. Eu îi studiez cu atenție și le cântăresc viața. Dar asta nu îmi ia prea mult timp. Știu dintr-o singură privire să îi deosebesc pe cei buni de păcătoși. Pe aceștia din urmă îi împing cu vâsla, la ei ajung pe albia Styxului, adică în iad. Iată rolul meu!

— Grozav! aprecie Sleepy, entuziast. Și nu ți se întâmplă câteodată să mai și greșești?

— Niciodată. Dar absolut niciodată. Și, chiar dacă aș greși, cei virtuoși nu se duc la fund. Până la urmă, îi trag din nou pe marginea bărcii. La început, mai făceam o glumă și îi împingeam pe câte unul fără motiv, întotdeauna reușea să se cațăre înapoi. La fel și cu păcătoșii. Chiar dacă eu nu le dau vânt, alunecă singuri și Styxul îi înghite cât ai zice... Styx. Ha, ha, ha! râse bătrânul, amuzat de propria-i glumă. Apoi reluă: Într-un anume fel e o meserie interesantă.

— Care, aia de a te juca cu viețile oamenilor?

— De ce dramatizezi lucrurile? Observă partea lor frumoasă! Cunoști tot felul de oameni și porți cu ei discuții, cel mai adesea extrem de interesante. Câtă lume bună n-a trecut prin barca mea... Pe unii i-am trimis la fund, pe alții i-am traversat apa.

Președinți de state, regi, diplomați, scriitori și inventatori. Winston Churchill s-a urcat la mine în barcă, trăgând din eternul său trabuc.

— S-a dus la fund? vru Sleepy să știe.

— Nu, și cu toate că i-am tras o vâslă în cap, a plutit ca un dop în cada de baie. Nici măcar trabucul nu i s-a udat. A avut noroc tipul…

Tăcură o vreme, contemplând luciul nemișcat al apei. Acum se aflau amândoi în barcă: Sleepy, pe marginea acesteia, iar Caron, pe scândura destinată vâslașului. Bătrânul continuă nostalgic:

— Când te-ai urcat în barca mea, în urmă cu douăzeci de ani, erai într-un hal fără de hal. Mai precis – plin de sânge, din cap până în picioare. Abia dacă îți puteai menține echilibrul pe marginea bărcii. Era să te duci la fund de nu știu câte ori, însă ai avut noroc. Mare noroc. Te-am ajutat și eu din când în când, sprijinindu-te cu vâsla. Pe atunci eram ceva mai tânăr.

— De ce m-ai salvat?

— Nu știu. În mod normal, nu aș fi avut niciun motiv. Nici măcar nu te cunoșteam dintr-o viață anterioară. Totuși, am avut o premoniție și mi-am zis să te las să trăiești. Acum e și prea târziu și inutil să mă mai întreb de ce am procedat astfel.

— Îți pare bine că mă aflu aici? Eu așa înțeleg…

— Poate că da, poate că nu. M-am cam săturat de meseria asta, de ce să nu recunosc! oftă Caron, arborând o mutră scârbită. Cred că a venit vremea să mă retrag. Aș vrea să merg la Miami – continuă bătrânul să își depene gândurile – și să îmi închiriez o rulotă la malul oceanului. Undeva, în apropiere de West Palm Beach, poate. N-ar fi exclus să mă și căsătoresc cu o mexicancă din alea focoase, să gust și eu puțin din viața care mi-a mai rămas de trăit. Îi voi turna doi-trei copii și vom trăi fericiți, până la adânci bătrânețe. Creolele astea sunt niște mame și gospodine desăvârșite!

— Știu, consimți vizitatorul. Și bune la pat… ca la balamuc. Arzoaice până în vârful unghiilor de la picioare.

— Serios? Nici n-am bănuit. E bine de ținut minte.

— Da’ nu mi-ai spus pentru ce m-ai ales tocmai pe mine ca să te înlocuiesc!

— Așa… Cândva, vei afla singur. Principalul e că o să-mi iei locul atunci când va veni timpul, iar clipa aceea nu este prea

departe. Deocamdată, să zicem că pentru asta te-am ales – dacă vrei să îți satisfac curiozitatea – și te-am trimis înapoi pe pământ. Rezolvă-ți problemele și învață să cunoști oamenii, deprinde-te să deosebești binele de rău și răul de bine! Înțelege adevărul despre viață și moarte și...

— ... Bine, dar pentru asta cred că nu mi-ar ajunge o viață întreagă de-acum înainte...

— Nu-ți face griji! Ți-am dat o parte din puterile mele, n-ai observat? N-ai simțit nimic până acum?

— La ce te referi, la faptul că pot vedea în viitor?

— Nu numai la asta. Te vei vindeca mai repede decât alții și te-am înzestrat și cu o memorie pe care niciun pământean nu visează să o posede vreodată. Tot ce vei citi și vei auzi din gura altora vei putea reține fără cel mai mic efort. Așadar, ți-am dat harul de a învăța ușor, fără măcar să prinzi de veste. În scurt timp, vei deveni o enciclopedie ambulantă și, atâta vreme cât vei trăi departe de Styx, îți vei folosi calitățile în slujba oamenilor drepți.

— Cum îmi voi da seama că nu greșesc?

— Îți voi spune eu, bineînțeles. Te voi proteja, ca să nu repeți multe dintre erorile pe care le-am comis eu. Eu voi fi pentru tine vâslașul perfect.

— Și ce îmi vei cere în schimb?

— Pentru început, nu va trebui să plătești mare lucru. Ți-am șters din memorie toate amintirile, cu excepția câtorva mici fragmente nostime din copilărie. N-o să te mai cheme Somnorosul, ci Lucky (Norocosul). Ai să vezi că toți îți vor spune așa, chiar dacă nu e numele tău adevărat.

— Nici Sleepy nu e?

— Nici.

— Și... bănuiesc că n-ai de gând să mi-l divulgi.

— Exact.

Viitorul barcagiu tăcu, îngândurat, spunându-și în sinea lui: Trebuie să mă trezesc din visul ăsta blestemat cât mai repede cu putință!

— Te vei trezi, n-avea grijă! rosti Caron, de parcă i-ar fi auzit gândurile. Te vei trezi și vei lua viața de la capăt. Iar într-o zi, atunci când vei fi îndeajuns de pregătit, vei veni aici, ca să iei barca asta în primire.

— Și cine hotărăște când va sosi momentul?

— Eu, cine altcineva? Dar ține minte un lucru foarte important! În anii pe care îi vei mai trăi pe pământ, printre oameni, îi vei putea ajuta pe aceștia, însă nu vei avea voie să-ți folosești puterile supranaturale în folosul propriu. Niciodată. Dar niciodată, ai înțeles? Altfel...

— Altfel, ce?

— Vei ajunge pe fundul Styxului, pentru vecie. Înțelegi?

Pentru prima dată, Caron îl privi țintă pe Sleepy, iar acesta din urmă sesiză că bătrânul nu avea ochi. În orbitele goale, pâlpâiau doar două luminițe verzi, fosforescente.

— Înțelegi? repetă barcagiul ultima întrebare, la care nu i se răspunsese.

— Înțeleg... murmură tânărul, întorcând capul, deranjat de acea strălucire ireală a orbitelor goale. Sau, poate, teama îl făcuse să procedeze în acest fel. Și căzu din nou în apa neagră a somnului fără vise. A adevăratului somn fără vise.

• Capitolul 5 •

În următoarele trei zile, mai multe echipe de medici – somități ale marilor instituții de cercetări de pe întreg cuprinsul Statelor Unite ale Americii – l-au trecut pe Sleepy prin numeroase teste, investigații și controale medicale. Nici măcar un milimetru din trupul său nu a rămas necercetat, i-au fost analizate imperfecțiunile trupului, saliva, sângele, măduva spinării, sternul, urina, fecalele, până și sperma, glandele lacrimale, firele de păr, unghiile și câte și mai câte. În cele din urmă, a fost dat pe seama psihiatrilor, care l-au supus altor și altor experimente.

În tot acest timp, Sleepy s-a lăsat în voia doctorilor, blând ca un mieluțel. Era nemulțumit doar că primea ca hrană cu totul altceva decât ceea ce voia el. I se instituise un regim alimentar extrem de sever, bazat pe principii științifice stricte, iar fumatul îi fusese interzis cu desăvârșire.

În cea de-a cincea zi de analize, ceru să i se instaleze în salon un televizor și să primească ziare. Spre surprinderea lui – chiar dacă după mai multe serii de discuții în contradictoriu –, solicitările i-au fost satisfăcute. Doctorul stagiar care își asumă sarcina de a-l învăța să folosească telecomanda televizorului constată cu uimire că Sleepy știa acest lucru mai bine decât el. Și încă un amănunt. Din ziua în care pacientul a început să își ocupe o bună parte din timpul liber cu cititul presei, limbajul său a devenit mult mai elevat și mai complex. Excepție făceau doar momentele în care era supărat pe cineva. Atunci nu reușea cu niciun chip să își tempereze pornirile lingvistice triviale și să renunțe la termenul fuck, pe care îl folosea în exces.

Cel mai mult îl interesau emisiunile informative, și nu doar o parte dintre acestea, ci toate. Întreaga seară și-o petrecea cu telecomanda televizorului în mână, iar ziua citea ziarele, cuvânt cu cuvânt, de la prima până la ultima pagină.

După vreo zece zile, simți că plesnește dacă nu fumează o țigară. Iar cum starea sănătății lui se îmbunătățise simțitor, coborî din pat și ieși tiptil din salon.

Fiind noapte, la acea oră, sanatoriul părea pustiu. Se îndreptă cu pași siguri spre camera de gardă. Știa că asistenta Tildy Jones era de serviciu și spera să poată obține de la ea acea țigară mult râvnită. O zări prin ușa întredeschisă.

Femeia era așezată pe un fotoliu confortabil, deasupra căruia ardea o lampă de veghe, cu lumină galbenă de iod. Avea halatul complet desfăcut, iar sânii opulenți îi răsăreau de sub pânza albă, fermi și cu sfârcurile întărite. Din când în când, asistenta își trecea mâna peste ei mângâindu-i alene pentru ca mai apoi, degetele sale să coboare pe pântecele ușor bombat, dezmierdând pielea înfiorată de plăcere. Dar totul nu se termina aici.

Tildy, după ce își alintă buricul – ce semăna cu o cupă de crin –, își lăsă mâna să își facă în continuare de cap, strecurându-se pe sub elasticul moale al bikinilor transparenți, până la pernița moale din jurul sexului.

Pe unul dintre brațele fotoliului, stătea deschisă o revistă cu fotografii lucioase, pe care asistenta își arunca privirea la anumite intervale de timp. Apoi își lăsa capul pe spate, profund excitată, cu ochii închiși și gemând, copleșită de o dorință arzătoare. Dorință pe care era nevoită să și-o ostoiască de una singură… Degetele ei se încordau în miezul sexului avid, făcând-o să scâncească, iar asta îi provoca o și mai mare fericire.

Lumina galbenă, difuză, îi scălda trupul într-un mănunchi de raze aurii. De aceea, pielea ei, cutremurată de plăcere, părea să aibă culoarea porumbului.

Sleepy înghiți în sec, în timp ce o privea interesat, dar tocmai atunci zări pachetul de țigări și bricheta argintie pe o măsuță și își aduse aminte de scopul pentru care venise. Se strecură fără să fie simțit, exact când Tildy atingea orgasmul, folosind două degete. Înhăță pachetul de Chesterfield, cu tot cu brichetă, și părăsi apoi încăperea. O auzi în urmă cum gemea, copleșită de intensitatea trăirii, însă acum nu îi mai păsa. Trebuia neapărat să fumeze.

Se ascunse în toaletă și trase trei țigări una după cealaltă, cu o patimă de fumător notoriu. Abia când își mai potoli pofta, constată că membrul său viril se afla de multă vreme în stare de erecție. Privi ca prostit la pijamaua sa, ce se umflase în partea din față și se bucură.

Asta înseamnă că organul meu e încă viu, își zise. Nu mai am niciun fel de îndoială. Dar trebuie să fac neapărat ceva cu el, continuă Sleepy să analizeze situația în care se găsea. Am avut-o la îndemână pe asistentă și, în loc să îmi satisfac necesitățile fiziologice în compania ei, i-am furat țigările. Mare nătărău!…

Deodată, ca prin vis, o văzu pe Tildy dând buzna în rezervă, apoi năvălind peste el în pat și începând să îl dezbrace, cu gesturi de bacantă, pentru a face dragoste. Sex, mai bine zis…

Sex?! rămase bărbatul cu gura căscată. Oare cum se face chestia asta, că nu prea îmi amintesc?!

Privi speriat în jur și constată că se afla tot în toaleta bărbaților, gata să își aprindă cea de-a patra țigară.

La dracu'! izbucni el, îndreptându-se în grabă spre salonul său. Poate că mă caută și mie îmi arde de fumat. La naiba cu tutunu' ăsta! zise, apoi grăbi pasul, ca nu cumva să rateze o a doua ocazie ce i se oferea.

Dar înainte își ascunse pachetul de țigări și bricheta în spatele vasului de WC. Era sigur că dacă le-ar găsi cineva asupra lui, i le-ar confisca.

Ajuns în salon, se aruncă în pat și stinse veioza de pe noptieră, învelindu-se cu cearșaful până sub bărbie. Umflătura din pantalonii de pijama era la fel de evidentă ca înainte. Așteptă încordat, în tăcere, vreme de câteva minute. Apoi ea își făcu apariția.

— Nu te preface că dormi! îi zise, părând din cale-afară de amuzată. Te-am văzut cum mă… observai. M-ai spionat, năzdrăvanule! Totuși, ai preferat să-mi furi țigările decât să mi-o tragi! Nu-i nimic. Acum am venit eu după tine. Ești un tip norocos. Da-da, ești al naibii de norocos. Acum că te-ai trezit din comă, n-ar trebui să ți se mai spună Sleepy, ci Lucky. Cel puțin eu așa am să te numesc de aici încolo: Lucky. Îți place?

— …?!

— Ceva mai devreme, cum spuneam, m-ai surprins într-o poziție destul de delicată, continuă Tildy Jones văzându-l cât era de timorat. Dar trebuie să mă înțelegi – încercă ea să se scuze –, petrec prea mult timp de una singură în sanatoriul ăsta blestemat și sunt destul de tânără, dacă înțelegi ce vreau să spun… Am anumite nevoi, deloc ieșite din comun pentru o femeie sănătoasă, adăugă ea, ca să se facă și mai bine înțeleasă, după care aprinse lumina de veghe.

Sleepy mima că tocmai se trezea din somn, în vreme ce asistenta se apropie de pat, provocatoare.

— Ce se petrece?

— Nu mă deranjează că mi-ai furat țigările și te înțeleg perfect. Poți să le păstrezi, dar vezi să nu ți le găsească zbirii

ăștia de medici sau vreo infirmieră care pune prea mult zel în ceea ce face! Te rog, totuși, să-mi dai înapoi bricheta, când n-o să mai ai nevoie de ea. E un cadou de la cineva drag și vreau s-o păstrez.

Tildy ajunse lângă pat, apoi își lipi pubisul de cotul lui.

Bărbatul o privi, cu ochii cât cepele.

Era zâmbitoare și senină, ținându-și mâinile înfundate în buzunarele halatului – destul de transparent. Prin decolteul generos, sânii provocatori aproape că îi țâșneau afară.

— Bricheta și țigările nu sunt la mine, zise pacientul. Le-am ascuns în toaleta bărbaților, după vasul WC-ului din cabina a treia.

— Nu te cred, zise asistenta, împingându-se mai tare în cotul lui. Cred că mai degrabă ai chef de joacă!

Cu un singur și simplu gest smulse cearșaful de pe Sleepy.

El nu făcu niciun gest pentru a se apăra. Dimpotrivă, se destinse și elimină cu zgomot aerul din plămâni.

În clipa aceea, femeia observă umflătura care îi ținea pantalonii de pijama ridicați în sus.

— Ia să vedem noi ce-avem aici...

Și începu să-i maseze alene bărbăția, prin materialul subțire.

Pacientul începuse deja să gâfâie, iar părul i se zburlise pe tot pieptul. Apoi îi zări sânii. Ca din întâmplare, aceștia rămaseră liberi, la câțiva centimetri de gura lui înfometată. Bărbatul nu mai zăbovi. N-avea de gând să irosească și această ocazie, pe care o „văzuse” încă de la toaletă, în timp ce fuma. Așadar, își înfipse dinții într-unul, apoi în celălalt, după care începu să-i sugă pe rând, ca un apucat.

— Mai încet, să nu mă doară! îl preveni fata. Dar nici prea încet, ca să simt, totuși, ceva...

Când asistenta îi trase pantalonii de pijama în jos, splendidul „animal” aflat în erecție o impresionă în așa măsură, încât o făcu să exclame:

— Aici erai, frumusețea mea!

Cu gesturi febrile, Tildy îl lăsă repede în pielea goală, își lepădă halatul și, scoțându-și bikinii, îl încălecă. Oftă prelung, din adâncul pieptului, când o pătrunse mădularul lui viril.

— Parcă aș face-o cu un flăcău, Lucky! zâmbi asistenta și începu să efectueze o serie de mișcări lente din bazin.

— Fuck you! Shut up and fuck me!

Tildy se conformă imediat, executând un dans drăcesc deasupra lui, care îl urcă în al nouălea cer. Odată ajuns acolo, bărbatul simți că se prăbușește, pierzându-și complet cunoștința.

Pentru o clipă, văzu privirea întunecată și batjocoritoare a lui Caron, bătrânul vâslaș, și își aduse aminte de apa nemișcată pe care plutea acea ciudată ambarcațiune fără fund.

Când își reveni din transă, Tildy – regulamentar echipată –, se afla deja la căpătâiul lui, trecându-i un flacon urât mirositor pe la nas.

— Încetează, vrei să mă asfixiezi?! protestă Sleepy, dându-i mâna la o parte și ridicându-se în capul oaselor.

Era îmbrăcat din nou în pijama, putându-se acoperi cu cearșaful în orice moment ar fi dorit.

Poate am visat! se gândi el. Poate că totul n-a fost decât una dintre acele reverii bizare care nu îmi dau pace de la un timp. Am visat că făceam sex cu această superbă ființă din fața mea și jur că nu îmi pare rău deloc. Oare s-o fi întâmplat aievea?

În încercarea de a deslușI această taină, o privi intens pe asistentă, atât cât îi permitea lumina de veghe din salon. În ochii ei surprinse o strălucire ciudată și atunci înțelese. Femeia era cât se poate de fericită, iar acest fapt nu se putea petrece din senin.

Ca pentru a-l încredința că nu se înșela în aprecierile lui, Tildy îi zise, pe un ton șăgalnic:

— Stai liniștit! Nu s-a întâmplat nimic. Ai avut doar o clipă de slăbiciune omenească. N-ai de ce să-ți faci griji! Te-am găsit leșinat pe coridor și te-am adus în pat. Acum, totul e în regulă. Perfect în regulă…

Îl înveli cu cearșaful, îi tamponă fruntea transpirată de sudoare cu un prosop, apoi continuă:

— Ești epuizat din pricina tevaturii cu analizele cărora a trebuit să le faci față în ultimele zile. Dar acum totul e OK. Încearcă să dormi! Un somn bun îți va prinde foarte bine. Am să mai trec pe la tine din jumătate în jumătate de ceas. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, orice… apasă pe butonul roșu de deasupra patului. Voi veni imediat, nu-ți face griji! Somn ușor, Lucky!

Apoi ieși din încăpere, ca o nălucă.

Pacientul își vârî mâna în pantalonii de pijama. Pipăi. O ușoară usturime și alte semne, de care cu greu își aducea aminte, îl făcură să își dea seama de realitate. O „avusese” pe frumoasa Tildy. Sau ea pe el, nu mai conta. Iar pe lângă toate acestea, mai era ceva: îi spusese Lucky… Categoric, nu putea fi vorba despre vreo fantasmă de-a lui.

Dimineața, Sleepy se trezi nervos, morocănos și cu o imensă senzație de gol în creier. Refuză să i-a micul dejun – cereale cu lapte degresat – și se duse glonț la toaletă, intrând în cabina a treia, unde fusese și cu o seară în urmă.

Nicio infirmieră nu apucase să își facă de lucru pe acolo, astfel încât bărbatul recunoscu pe gresie urmele de scrum. Se aplecă și pipăi în spatele vasului de porțelan. Țigările erau într-adevăr acolo, însă bricheta dispăruse. Lăsă în jos capacul WC-ului și se așeză pe el, încercând să gândească limpede.

Așadar, nu visase. Era absolut sigur acum.

Așadar, totul fusese real.

Făcuse sex cu Tildy.

Era bine sau rău?

Numai Dumnezeu putea ști.

Și Caron…

Cu țigările în buzunar, se întoarse extrem de tulburat în salonul său și aprinse televizorul. Pe canalul CNN, Al Gore și Bush junior se înfruntau, în prima campanie electorală a mileniului III. Urmări emisiunea o vreme, apoi se plictisi. În continuare, citi ziarele de dimineață până când doctorul Pearson veni să îl consulte. Obișnuita și sumara vizită de fiecare zi. I se luară tensiunea și temperatura, i se controlară pupilele, apoi medicul se așeză lângă el, pe pat.

— Cred că ar fi vremea să te tunzi, Sleepy. Sunt convins că nu purtai plete înainte.

— Nu știu, nu îmi aduc aminte.

— Dar de ce-ți spun eu „Somnorosul”?! Vorba asistentei Jones: Lucky ar trebui să te numim, pentru că ești, într-adevăr, un tip norocos. Te-ar deranja?

— Dimpotrivă. Sună mai bine decât Sleepy sau John Doe, așa cum am fost trecut în dosarul de observații medicale.

Ceva mai târziu, frizerul sanatoriului se străduia să îl tundă cât mai elegant, ceea ce îi reuși destul de bine. Pacientul se privi în oglindă cu mai multă atenție ca până atunci. Era tânăr, avea

obrazul pământiu, dar plăcut la înfățișare. Ochii mari și adânci radiau o anumită strălucire, iar cicatricea de pe frunte îi conferea o distincție aparte, de om încercat de viață și obișnuit cu greutățile.

Ia te uită, semăn cu Clint Eastwood, numai că sunt ceva mai brunet! se amuză în sinea lui.

— Pac! continuă bărbatul, cu voce tare, împușcându-și cu două degete imaginea din oglindă și zâmbind enigmatic, în colțul gurii. Nu arăt rău deloc.

Frizerul – un bărbat gras, cu trei rânduri de bărbii și un ditamai rucsacul în loc de burtă – își duse o mână la piept, în dreptul inimii; își schimonosi fața puhavă și se înclină puțin, atât cât îi permitea gabaritul său depășit și zise:

— Domnul a fost servit!

— Mulțumesc! spuse Lucky, zâmbindu-i cu sinceritate.

— A fost o deosebită onoare pentru mine, domnule! răspunse grăsanul, făcând pe interesantul și pe expertul în materie. Aveți un păr extrem de „cooperant”. În asemenea condiții, să tot muncești! Sper să am ocazia și altădată.

În vreme ce frizerul se pregătea să părăsească rezerva, pacientul zise încetișor, fără un motiv anume:

— Tu ar trebui să plutești ca un dop, după ce o să aluneci din barcă.

Grăsanul își încruntă sprâncenele, oarecum amuzat de ultimele cuvinte ale clientului său, apoi păli și duse mâna stângă în dreptul inimii. Obrazul i se schimonosi într-o grimasă ce mima uimirea, după care căzu cu zgomot pe podeaua de gresie, ca o scândură scăpată din mână de un dulgher nepriceput. Ochii săi negri priviră îngroziți, pentru ultima dată, lumea materială – care atunci se rezuma la ce se afla în jurul său –, apoi totul se transformă într-o lumină verde, fosforescentă.

• Capitolul 6 •

Lucky dădu alarma, după care alergă la toaletă pentru a fuma o țigară pe îndelete, fiindcă făcuse rost de foc. Infarctul subit al frizerului stârnise o întreagă tevatură în tot sanatoriul.

Îl văzu pe nefericit, cu ochii minții, cum era purtat pe o targă de doi brancardieri vânjoși, spre morga stabilimentului – o clădire micuță, pe jumătate îngropată în solul afânat și separată de corpul principal al sanatoriului. Pentru transportarea morților fusese construit un coridor lung, pardosit cu piatră cenușie, șlefuită. Morga propriu-zisă era formată dintr-o sală îmbrăcată în faianță albă, cu două mese de piatră în centru. De o parte și de alta a acestora, se aflau două jgheaburi pentru scurgerea sângelui și a celorlalte substanțe spre canalizare.

Printr-o ușă dublă, se ajungea în sala frigorifică, alcătuită din șase dulapuri orizontale mari, cu uși nichelate, iar printr-una, ceva mai mică, se pătrundea în sala de necropsie.

Trupul neînsuflețit al frizerului fusese așezat pe masa din oțel inoxidabil, pentru autopsii, și după ce brancardierii părăsiră încăperea, medicul se apropie de cadavru.

Lucky nu-i văzu fața, care era complet ascunsă de o apărătoare din pânză albă, legată la ceafă; însă ȘTIU că acela care se pregătea de necropsie era doctorul Jeremiah, secondat de o asistentă în vârstă, necunoscută. Nu o mai văzuse niciodată, dar află imediat, ca prin farmec, că se numea Margott.

— E bine, trupul este cald încă, aprecie medicul, deschizându-l cu un bisturiu foarte ascuțit.

Pe rând și cu multă atenție, scoase din cutia toracică a cadavrului inima, rinichii, splina, ficatul și un alt organ, pe care Lucky nu îl recunoscu. Sângele mânjise masa și instrumentele chirurgicale, devenind lipicios. Șorțul pe care doctorul îl purta deasupra halatului se pătase în asemenea hal, încât specialistul putea fi lesne confundat cu un măcelar, care tocmai a tranșat un porc.

— Ia te uită, Margott! Frizerul ăsta arată mult mai bine pe dinăuntru decât pe din afară.

— Așa e, doctore. Tocmai bun pentru noi, îl aprobă asistenta, zâmbind malițios.

Fiecare dintre organele recoltate de la acel nefericit fu introdus în câte o punguță de plastic, apoi depus în câte o ladă

frigorifică de voiaj, pe fundul căreia se găsea un fel de gheață, de culoare gălbuie. Apoi Margott alinie cutiile pentru a fi transportate, având cel mai firesc aer din lume. Ai fi putut jura că se pregătea să plece în excursie…

Cavitatea abdominală a celui ce fusese până de curând un biet și obscur frizer a fost umplută cu mai multe pungi de silicon. Doctorul Jeremiah cusu, cu o mână de expert, inciziile care mutilau cadavrul. Când finaliză macabra activitate, asistenta ciocăni într-o ușă metalică, pe care Lucky abia atunci o zări. În sala de operații, pătrunse un negru buzat, cu un trup de uriaș și mâinile ca niște cazmale. Fără să rostească vreun cuvânt, luă cele patru lăzi frigorifice și părăsi încăperea pe unde venise.

Cu ochii minții, Lucky îl urmări pe ciudatul negru până afară din clădire, apoi cum se urca într-un automobil break, de culoare albă, purtând însemnele Crucii Roșii. După vreo două secunde, mașina demară în trombă, roțile stârnind un norișor de praf în momentul demarajului.

Lucky se trezi brusc din starea în care se aflase o bună bucată de timp, simțind o usturime între degete. Țigara din care uitase de mult să tragă îi arsese pielea și, în cele din urmă, se stinsese.

Bullshit! înjură el în gând, aruncând mucul în closet și dând drumul la apă.

Totuși, prea impresionat de cele „văzute”, nu își aprinse altă țigară, preferând să se retragă în salonul său, pentru a medita. Pe drum, însă, își schimbă planurile, astfel încât se îndreptă spre coridorul ce ducea în laboratorul de necropsii. Ultimele viziuni avute îl agasau.

În acest sanatoriu se întâmplă ceva necurat și trebuie să aflu neapărat ce! se hotărî el. Nu mă las până nu descopăr adevărul! Doar n-am nimerit într-un așezământ de unde se recoltează organe umane în mod clandestin…

Trupul neînsuflețit al frizerului trecu pe lângă el, purtat pe o targă cu rotile de un brancardier cu figură bovină și care duhnea a transpirație.

— Unde îl duci? încercă Lucky să afle.

— La morgă, răspunse matahala, fără niciun chef. Dar, oricum, nu cred că asta e treaba ta.

— Morga se află în clădire?

— Nu.

— Și ai putea să-mi spui unde e?

— În grădină, în fosta cramă.

— Deci exista și o cramă?! Dar de unde până unde o cramă într-un sanatoriu?

— Aici a fost odată un castel, răspunse namila, privindu-l din ce în ce mai bănuitor.

— Aha, un castel… Deci, un castel… Interesant…

Lucky se opri și urmări „cortegiul” funerar cum se îndepărta. Printr-un gest reflex, vru să-și introducă degetele arse în gură, dar constată cu uimire că nu îl mai usturau deloc. Le privi. Nici urmă de arsură pe vreunul dintre ele.

Ciudat, își zise. Extrem de ciudat. Dar fac pariu că barcagiul Caron are o explicație și pentru treaba asta. Și acum?…

Din nou se îndreptă spre salon și iarăși își schimbă gândurile pe drum. Pașii îl purtară în direcția laboratorului psihologic. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu un medic anume.

Cu doctorul Jeremiah, poate…

Sau cu altcineva…

Dădu peste doctorul Pearson, care ținea în mână un teanc de cartonașe galbene, mate.

— Știu! zise Lucky, iritat. Acum ai să-mi arăți pe rând prostiile alea pe care le ții în mână și să mă întrebi ce reprezintă. Am ghicit? Iar eu am să îți răspund tot pe rând: ăsta e un fluture, aici avem o șopârlă, dincolo, o femeie cu sânii ca doi pepeni bine crescuți și tot așa…

— Te deranjează?

— Ascultă, doc, la ora asta n-am nici cel mai mic chef de șarade!

— S-a întâmplat ceva?

— Exact. Vreau să stăm de vorbă despre lucruri mult mai serioase.

— De pildă…

— … De pildă ce se întâmplă cu mine. De ce sunt așa cum sunt. Ai vreo idee?

— Și cum ești tu, Lucky? îl întrebă doctorul Pearson, adresându-i-se pentru prima dată cu noua poreclă.

Între timp, întoarse cartonașele și le privi.

— Cumva…

— La te uită! rămase medicul, uimit. Figura asta chiar seamănă cu un fluture, iar aia, cu o șopârlă. Dar imaginea de-aici o percepi tu ca pe o femeie cu sânii mari?

Pacientul privi contrariat la ultimul carton și dădu din mână, a lehamite.

— Doc, nu încerca să îți bați joc de mine! Răspunde-mi la întrebare!

— La care? făcu medicul pe prostul, pentru a-i testa reacțiile.

— Cine sunt eu, de fapt?

Doctorul Pearson oftă adânc, după care răspunse:

— Nimeni nu știe cu exactitate. Ai fost găsit, în urmă cu douăzeci de ani, pe un maidan părăsit din Philadelphia. Erai gol-pușcă și plin de răni, aproape mortale. Vreau să spun că fiecare rană în parte îți putea fi fatală. Numai craniul era fracturat în șase locuri, iar numeroase fragmente de os distruseseră o zonă întinsă a scoarței cerebrale. Norocul tău a fost că Philadelphia Memorial Hospital are cei mai buni neurochirurgi din lume. Altfel...

— Dacă poți numi noroc faptul că am pierdut douăzeci de ani din viață...

— Da, pot susține asta, cu mâna pe inimă. Și nu uita că acești ani nu au fost pierduți. Ai organismul unui bărbat în toată puterea, ceea ce înseamnă că ești la fel de tânăr ca acum douăzeci de ani.

— Aiurea...

— Vrei să spui că era mai bine să fi încăput pe mâna cine știe cărui măcelar de creiere și să o fi mierlit pe masa de operație? Sau ca el să te fi adus în stare de legumă, din care nu te-ai fi trezit niciodată? Pentru tine nu contează faptul că acum ești viu și sănătos? Nu pot să cred!

Cei doi se priviră cu intensitate... până în străfundul ochilor, fiecare încercând să afle ce era în mintea celuilalt. În cele din urmă, doctorul Pearson reluă:

— Când ai fost adus aici, acum douăzeci de ani, eu eram încă student în anul terminal. Un tânăr ambițios, la Royal Human Research University din Londra, care primise o bursă de studiu în America. Am vrut să vin în SUA pentru a mă specializa în neurochirurgie, la o clinică din San Francisco. Acolo am cunoscut-o pe Eleanor, soția mea. M-am stabilit în SUA și am trăit fericiți vreme de patru ani încheiați. Apoi... apoi a avut loc

un accident blestemat. Eleanor a condus mașina pe timp de ploaie și…

Doctorul Pearson începu să plângă din senin. Cu greu își putu relua monologul:

— A ajuns pe masa de operații și, după nenumărate eforturi, a trebuit să o internez în sanatoriul ăsta. Era o legumă, așa cum ai fost și tu, vreme de douăzeci de ani.

Glasul său suna straniu, ca și cum ar fi venit de undeva din trecut.

— A zăcut în comă mai mult de trei ani. Când nu aveam treabă, eram în permanență cu ea. În cele din urmă m-am transferat aici, în Tonawaba Creek, renunțând la carieră, prieteni și tot ce i se oferea unui tânăr ambițios ca mine. Dragostea mea pentru Eleanor a fost mai puternică. După trei ani de zile, care mi s-au părut mai lungi decât trei secole, am luat hotărârea cea mare. Mă durea sufletul să-mi văd soția cum se descompune sub ochii mei și nu am mai putut rezista…

Ca pentru a-și drege glasul, doctorul Pearson făcu o pauză mai lungă, cu privirea ațintită în gol. În acel moment, arăta ca o stafie, având obrazul palid și ochii goi.

— Continuă, doc! îl îndemnă Lucky, nerăbdător să afle întreaga poveste.

— I-am făcut o injecție. Nu a suferit. Pentru ea, nu mai exista de mult suferință. Bineînțeles că am fost la un pas de a fi dat afară din corpul medical; ba chiar mai rău, era să ajung la pușcărie. Nici acum nu îmi dau seama cum s-a putut afla despre fapta mea. Norocul a fost că judecătoarea aceea s-a dovedit o femeie înțeleaptă. Probabil că a iubit și ea în tinerețe…

Doctorul Pearson se ridică, îndreptându-se spre fereastra cabinetului. O vreme, rămase cu privirea ațintită deasupra muntelui Tonawaba, acolo unde câțiva nori se îngrămădeau a ploaie.

— Zece ani de zile am fost nevoit să fac cele mai oribile munci în Alaska, aici, în folosul comunității, apoi la sanatoriu. Eleanor e îngropată în micul cimitir pe care-l știi. Acum sunt un doctor reabilitat și trăiesc în apropierea mormântului ei. Este tot ce mi-am dorit de la viață după ce am trimis-o pe lumea cealaltă. Poate ai vrea să mă întrebi de ce nu m-am sinucis, ca să scap de toate? Răspunsul e mai simplu decât crezi: n-am avut curajul necesar…

Se răsuci spre pacientul său, de astă dată privindu-l cu ochi tulburați.

— Acum mai poți să spui, Lucky, că nu ești un tip norocos?

Se întoarse și se așeză din nou la birou, fără a mai aștepta vreun răspuns. Scoase dintr-un buzunar al halatului pachetul de țigări și trase mai aproape o scrumieră grea de cupru, plină cu chiștoace.

— Îmi pare rău pentru tine, doc! exclamă pacientul. Adică îmi pare SINCER RĂU, dacă mă înțelegi… pentru tot ce ți s-a întâmplat. Cât despre noroc… nu știu… Nu știu exact ce e bine și ce e rău. Am senzația că nici n-am învățat vreodată chestia asta. Dar am suficient timp de-acum încolo, nu-i așa? Poate voi reuși pe parcurs să încep să deosebesc răul de bine. Am timp berechet, doar și tu ai spus-o. Da', spune-mi, cum se face că mă numești Lucky, după ce ani de zile mi-ai spus Sleepy?

— N-am nici cea mai mică idee. Îți mai zice cineva Lucky?

— Da.

— Atunci, poate, am auzit porecla asta și mi s-a părut mai potrivită decât Sleepy, din moment ce te-ai trezit. Sau e posibil să te consider cu adevărat un mare norocos și de aceea…

Lucky luă și el o țigară, vârând-o între buze. Fără să spună vreun cuvânt, doctorul Pearson îi întinse bricheta. Fumau amândoi, continuând să se privească în ochi.

Ochii…

Stinseră țigările.

— Există un dosar, după cum ai aflat, zise medicul. Fiecare pacient de aici – la fel ca în orice altă unitate spitalicească – are un asemenea dosar. Desigur, nu chiar ca al tău. Al tău e al naibii de voluminos! Ai fost subiect de cercetare pentru promoții întregi de doctori. Despre cazul tău s-au scris teancuri de studii și comunicări.

Lucky râse.

— Asta înseamnă că sunt un fel de personalitate în lumea medicală, nu?

— Ești pe-aproape. Se poate spune și așa. De fapt, ești ceea ce se numește un caz atipic. Ceva ce iese din tiparele naturale ale existenței umane. Un fel de eroare, dacă termenul nu te deranjează.

Lucky îl privi cu atenție. Nu, nu își bătea joc de el. Ceea ce îi spunea doctorul Pearson era adevărat. Cel puțin din punctul de vedere al medicilor.

— Ascultă, doc, aș putea să văd și eu acest „faimos” dosar?

— Mă așteptam la o asemenea rugăminte și sunt pregătit să îți răspund la ea.

Zâmbi.

— Vezi, câteodată am și eu premoniții, dar mult mai explicabile decât ale tale.

Se ridică și se duse la un fișet metalic, pe care îl descuie cu gesturi lente. Căută o vreme, apoi scoase dintre vrafurile de hârțoage un dosar cu coperte roase, lat de o palmă și mai bine.

— Dacă directorul ar afla asta, în mod sigur mi-ar face raport la Colegiul Medicilor. Am să te las singur o jumătate de oră. Ba nu, mai bine o oră întreagă. Am o problemă importantă de rezolvat. În cabinetul meu nu o să intre nimeni între timp. Apoi, vom uita amândoi. Întreaga întâmplare. Mda! Și am să-mi cumpăr alte țigări din oraș... mai zise, aruncând pachetul pe jumătate plin pe birou. Acolo ai să găsești tot ce poți afla – cel puțin deocamdată – despre tine. Și fii convins că nici eu nu știu mai mult!

Doctorul Pearson părăsi încăperea, fără să se mai uite înapoi, și încuie ușa pe dinafară.

Pe dinafară...

• Capitolul 7 •

Faleza era, de fapt, o esplanadă – pardosită cu mozaic și străjuită de coloane masive din piatră – și pornea de la corpul principal al sanatoriului din Tonawaba, spre sera imensă din stânga intrării. Gazonul bine întreținut crea senzația unei ape calme, netulburată de vreo pală de vânt. Acela constituia locul în care „pensionarii” stabilimentului erau scoși la plimbare în zilele însorite. Desigur, doar acei bolnavi care beneficiau de o brumă de conștiință și puteau fi transportabili. Puțini la număr.

Foarte puțini…

Puțini…

Erau plimbați în scaunele lor cu rotile, apoi lăsați sub razele blânde ale soarelui, care îi mângâiau și le încălzeau oasele.

Lucky pășea printre cărucioarele pentru infirmi, aliniate ca la paradă, cu fața spre est, căutând pe cineva anume. Un bătrânel simpatic, tetraplegic, imobilizat de la gât în jos. În ciuda suferinței sale, mintea îi rămăsese limpede – ca o ironie a sorții parcă pentru a compensa celelalte neajunsuri, deloc neglijabile.

Era cel mai vechi „pensionar” al sanatoriului. Zăcea acolo de vreo douăzeci și șapte de ani, parcă gata să-și dea obștescul sfârșit. Căzuse pe scări, la un chef, și își fracturase coloana vertebrală, astfel încât măduva spinării a fost secționată.

— Ce mai faci, Somnorosule? îl întâmpină bătrânul, cu un zâmbet amar pe buze. Ba, pardon, acum ți se spune Lucky!…

— De unde știți?

— Nu-mi amintesc. Probabil că mi-a șoptit cineva.

— Spuneți-mi, vă rog, e adevărat că ați fost cândva detectiv?

— În carne și oase. Marele detectiv Donovan, care acum e mai mult oase… decât carne și mușchi. Ha, ha, ha! Și alea înțepenite pe vecie, până când pământul le va macera și nimic nu va mai rămâne din trupul meu bătrân și inutil… De fapt, n-am fost chiar un așa de mare detectiv, dar, în fine, am repurtat câteva succese, despre care sunt singur că nu vrei să auzi vreodată.

— Să lăsăm asta, nu prea am timp acum!

— Am aflat de la asistenta Tildy că te-ai trezit, dar, până în prezent, n-am avut vreme să-ți fac o vizită de curtoazie, Lucky. Cred că nu te-ai supărat…

Infirmul râse din nou zgomotos, apoi continuă:

— Aveam de gând să te invit chiar la o partidă de golf, însă asistenta-șefă mi-a sugerat să mai amân treaba asta, până când te pui suficient de bine pe picioare. Acum văd că ești în regulă. Ce zici, facem o partidă pe 10$?

Lucky îl privi pe bătrân cu simpatie. Donovan avea dreptate când glumea pe seama oaselor sale. Arăta exact ca un schelet uscat, prins cu benzi elastice de scaunul cu rotile. Doar capul și gâtul îi mai erau vii. În rest, nimic.

— Avea părul alb ca laptele și un cioc tuns scurt, de aceeași culoare. Doar ochii îi străluceau, jucăuși, ca două mărgele mari de sticlă. Sub nas, pe buza superioară, avea o aluniță de mărimea unui sâmbure de cireașă, care îi dădea un farmec aparte.

— Domnule Donovan...

— ... Să nu ne formalizăm – Sleepy sau Lucky, cum vrei să-ți spun – ce mama naibii!

— OK.

— Iar tu mă poți striga Dony, așa cum îmi spune toată lumea. Dony-cel-cu-limbă-ascuțită. Că doar limba mi-a mai rămas... ascuțită, râse el, amar. Îmi place să „înțep” personalul medical mai mult decât orice pe lume. Mai ales asistentele, dacă nu le pot face altceva. Și sunt câteva cărora așa le-aș mai face!... Ha, ha, ha!

Râse din nou, parcă încercând să demonstreze că era un tip plin de spirit. Dinții săi – neverosimil de albi și de puternici pentru anii pe care-i purta pe umeri – ieșiră la iveală, impresionându-l pe Lucky.

— OK, Dony. Am putea sta puțin de vorbă?

— Despre asistente? Oricând și oriunde. Ai văzut-o pe aia nouă, Aly? Are un popou de toată frumusețea, ca să nu mai vorbesc despre... plămâni. O bucățică a-ntâia, ce mai...

— Nu despre ele vreau să vorbim, Dony.

— Păi, despre ce altceva ar putea pălăvrăgi doi bărbați sănătoși și în putere – așa cum suntem noi – dacă nu despre femei și nurii lor?

Lucky nu îi răspunse, dar prinse mânerele scaunului cu rotile și începu să îl împingă pe Donovan spre seră.

— Hei, unde mă duci? protestă acesta, deloc convingător. Dumnezeule, sper că nu ai de gând să mă scoți în oraș în ținuta asta de sanatoriu! Țin să te avertizez că eu fără papion nu intru

în niciun local! Hei, unde gonești așa, nebunule? Limita de viteză în acest perimetru bine îngrădit este de o milă pe… an.

Lucky grăbi și mai mult pasul, pentru a ajunge mai repede la destinație. Portocalii erau în floare, la aroma acestora – ușor înțepătoare – îl copleși.

— Oh! – exclamă detectivul – am și uitat ce frumos miros portocalii! Mă simt de parcă m-aș îmbăia în jeleu…

Lucky împinse căruciorul sub un arbore de scorțișoară, cu coaja zgrunțuroasă, și desfăcu unul dintre scaunele pliante aflate la marginea peretelui din sticlă. Se așeză în față detectivului, îl scrută câteva secunde și apoi îi spuse, în șoaptă:

— Dony, aici se petrece ceva ciudat. Al dracului de ciudat, dacă înțelegi ce vreau să spun…

— Și anume, ce? Te referi cumva la portocali? Dacă-i așa, nu pot decât să-ți dau dreptate. Cum naiba știu ei să înflorească exact atunci când ți-e lumea mai dragă?! Cine îi învață? Dumnezeu? Și de ce fac portocalii… portocale? De ce nu fac, de exemplu, șuruburi M 12?

— Știi bine că nu mă refeream nici la seră, nici la fructe. Hai să lăsăm gluma deoparte! Ceea ce vreau să vorbesc cu tine e foarte serios. Înspăimântător de serios chiar…

Chipul fostului detectiv deveni dintr-o dată extrem de aspru, semn că era cât se poate de atent. Zise:

— Ascultă, Norocosule, și bagă la cap! Eu n-am chef de lucruri serioase, ai înțeles?! Da’ deloc!

— Dony, cred că aici, în acest sanatoriu, se face trafic cu organe umane. Bănuiesc că există o filieră, care pune în vânzare organele recoltate de la pacienții ce dau ortu’ popii. Este o grămadă de bani la mijloc – trebuie să recunoști – pe care cineva îi bagă în buzunar, ciopârțind bolnavii imediat după ce aceștia au decedat. Ori poate înainte?!…

— Ce tot spui tu acolo? se miră fostul detectiv. Lucky, tu te-ai trezit cu adevărat sau mai ești în comă?

— M-am trezit, Dony, și încă prea bine. Știi, frizerul care a murit ieri…

— … A murit frizerul? Dumnezeule, cine o să se mai îngrijească acum de barba mea? Cum a murit, așa, din senin?

— Cică a făcut infarct sau ceva de genul ăsta. Tocmai mă tunsese, când a dus o mână la inimă și s-a prăbușit.

— Când mă gândesc că părea puternic ca un taur... Dumnezeu să-l ierte! A fost un adevărat artist în meseria lui.

— Aici îți dau dreptate. Îl știai de multă vreme?

— De peste cincisprezece ani, dacă nu mai bine. Pe vremea aceea, era slab ca un țâr, dar n-aș putea spune că nu avea trecere la femei. Însă viața din sanatoriu i-a priit... mă rog, până la un moment dat. Se îngrășase ca un purcel.

— Lasă asta! Frizerul locuia aici?

— Era și el unul dintre pacienți, dar mai câștiga câte un ban din partea conducerii. Efectua, totuși, o muncă – după părerea mea – calificată.

— Ai dreptate. Dar de ce suferea, Dony, în afară de inimă?

— Nu era din cale-afară de sănătos la cap.

— Ai putea fi mai precis?

— În două cuvinte: „vedea” îngeri. Iar aceștia îi vorbeau de fiecare dată când se privea în oglindă. Dar era un tip extrem de inofensiv. Când ziceai că a murit?

— Ieri, înainte de prânz.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu directorul, Lucky! Avem mare nevoie de un alt frizer, altminteri vom ajunge să arătăm ca niște oameni de grotă. Uite, pe mine, de exemplu, trebuia să mă bărbierească mâine. Și ciocul ar mai trebui aranjat puțin. Cine o va face? Amice, du-mă imediat la director, te implor!

— Dony, tu înțelegi ce vreau să îți spun sau te-ai senilizat de tot? I-au scos frizerului toate organele din el, le-au pus la gheață și, în locul acestora, au introdus pungi pline cu silicon. O ambulanță a plecat apoi cu ficații lui... având cine știe ce destinație. Asta încerc eu să-ți spun!

— Ei și?! Tot nu îi mai foloseau la nimic. Dacă murise...

— Păi eu, unul, nu cred că era chiar mort... Și știi de ce? Organele necesare pentru transplant nu se recoltează decât de la pacienții aflați în moarte clinică. Sunt convins că frizerul ar fi putut fi salvat, însă nici măcar nu s-a încercat așa ceva.

— Dar tu de unde știi? Ai fost cumva de față?

— Nu tocmai, da’ știu. Și... mai știu că există o filieră, care a organizat totul. Și... mai știu că acționează de multă vreme. Și... mai știu că trebuie anihilată cât mai curând cu putință. Mă ajuți?

Ultima întrebare trecu pe lângă urechile fostului detectiv ca un fum. Sau ca un abur, nedemn de luat în seamă.

— Lucky, vrei să spui că cineva i-a făcut felul, ca să-i ia...

— Mă mir că, în sfârșit, ai înțeles! Cum naiba ai fost detectiv, când pricepi atât de încet ce se petrece în jurul tău?

— Stai așa! Nu are niciun rost să continui cu jignirile la adresa umilei mele persoane! Știi prea bine că nu pot riposta cu pumnii. De fapt, ce vrei de la mine?

— Ți-am mai spus, Dony, am nevoie de ajutorul tău. Ești printre puținii, dacă nu singurul om din acest sanatoriu, în care am încredere. În plus ai fost detectiv. Cât privește personalul, nu știu cine ar putea fi implicat și cine nu.

— Am fost eu detectiv, e adevărat, însă asta s-a petrecut în urmă cu o veșnicie, Lucky. Mai bine ar fi să termini cu prostiile și să mă duci la director. Orice s-ar fi întâmplat, trebuie să recunoști că avem neapărată nevoie de un nou frizer. Unde mai pui că poimâine aștept vizita unei persoane simandicoase și nu pot apărea în fața ei ca un golan…

— Tu nu înțelegi, Dony, că l-au umplut cu silicon? Asta se poate întâmpla cu oricare dintre noi. Mai ales cu tine, care nici măcar nu te poți apăra, la o adică…

Pe cale de a renunța să îl convingă pe infirm, Lucky se uita fără speranță la fostul detectiv. Acesta, la rândul lui, îl privea pe amicul său cu ochi blânzi. Lumina lor era ca o apă adâncă și nemaipomenit de liniștită. Ca apa Styxului, spre exemplu…

— Să zicem că m-ai convins… rosti acesta într-un târziu, după care oftă adânc. O să te ajut, însă nu înainte de a-mi explica pe îndelete cum ai ajuns să descoperi întreaga tărășenie?

Lucky privi stânjenit în pământ, neștiind ce răspuns să dea.

— ȘTIU, asta e important! Restul nu contează.

— Vreau amănunte!

— Ei bine, de când m-am trezit din somn – vreau să spun de când mi-am revenit din comă – am câteodată unele viziuni… Premoniții, cu alte cuvinte. Văd lucruri care urmează să se întâmple într-un viitor apropiat.

— Ha, ha, ha! Adică vrei să zici că ai văzut că urmează ca frizerul să facă infarct, iar apoi să i se extragă organele? Într-un viitor apropiat?

— Nu, Dony. Treaba asta s-a și petrecut. Am zărit cum îl transportau la morgă, după ce l-au operat și au scos totul din el. Ceva mai devreme, îl „văzusem” pe masa de necropsie și n-am crezut. Pe urmă, am verificat. Oh, Doamne, nu mă înșelasem!…

Bătrânul îl privi cu ochii holbați, neștiind ce să facă: să-l ia sau nu în seamă?! În cele din urmă zise:

— Ori mă crezi tâmpit, ori ești nebun de-a binelea! Vrei să mă convingi că poți prevedea viitorul? Fugi, bă, de-aicea!

— Văd viitorul, Dony. Nu întotdeauna, dar îl văd. Vreau să spun, anumite lucruri care urmează să se întâmple. Chestii care n-au legătură între ele, dacă vrei să mă înțelegi.

— Chiar că ești nebun! Mă duci la director, ca să mă conving dacă mai avem frizer sau nu?

— Stai că îți dau un exemplu, să-ți piară pofta de a mă mai lua în râs! Ascultă! În scurt timp, va intra în seră o anume asistentă. Se numește Atkins. O să înceapă să te dojenească, spunându-ți „mielușel”. E, de fapt, o aluzie nu prea discretă la faptul că nu îți poți mișca membrele. Tu ai să-i răspunzi – când vei fi întrebat ce cauți aici – că te-ai ascuns de ea. Chipurile, nu suporți să vezi cât e de frumoasă și de indiferentă, atunci când trece pe lângă tine. În final, o vei invita la dans, într-o anumită seară.

— Hai s-o văd și pe asta! râse Donovan cu gura până la urechi, arătându-și dinții, incredibil de sclipitori. Ai dreptate, Lucky, asistenta de care mi-ai vorbit e o gagică pe cinste, dar n-aș dansa cu ea pentru nimic în lume! Și știi de ce? E mai înaltă decât mine cu un cap. M-ar pune într-o postură ridicolă, jenantă chiar…

În mod normal, Lucky ar fi râs de gluma tovarășului său de suferință, însă, în acel moment, nu avea niciun chef. În clipa următoare, gândurile îi fură tulburate de o voce feminină:

— Hei mielușelule aici erai? Dam’ it! Eram disperată că ai plecat în oraș fără mine. Dacă mai faci chestii dintr-astea, am să te…

— … M-am ascuns de tine, iubito. Nu suport să văd cât ești de frumoasă și de indiferentă când treci pe lângă mine. Ce-ar fi să mergem într-o seară… la dracu’, amice! își întoarse Donovan privirea spre Lucky. Cred că ai avut dreptate…

Asistenta Atkins se afla lângă ușă, cu o mână pe clanță, neînțelegând mare lucru din spusele bătrânului. Atunci îl văzu pe Lucky și îi zâmbi cu toată fața.

— Am auzit că nu ți se mai spune „Somnorosul”. Tu l-ai adus în seră pe Donovan, nu?

— Da, acesta e răspunsul la ambele întrebări. Mi-a spus că i s-a făcut dor de mirosul florilor de portocal și că se dă în vânt după jeleul preparat din aceste fructe.

— Minte cu nerușinare! Întotdeauna refuză să mănânce desertul, mai cu seamă atunci când e vorba despre jeleu. Zice că îi creează complexe, sau cam așa ceva…

Donovan îl privea pe Lucky, încremenit. Parcă îi paralizase fața.

— Hai, iubițel! interveni asistenta, prinzând mânerele scaunului cu rotile. Să mergem să băgăm la ghiozdan! E ora prânzului. Pe urmă, ai să faci nani puțin, până la știrile amiezii, OK?

— Un moment! ceru detectivul, mai am ceva de vorbit cu amicul meu și pe urmă…

Atkins întoarse scaunul în loc, fără să țină cont de împotrivirea bătrânului.

— Am să te ajut, Lucky. Am să te ajut cu tot ce îmi stă în putință. Pe bune! Chit că am dat-o în bară cu invitația aia la dans…

— Ce tot vorbiți voi acolo? se înciudă asistenta.

— Eh, chestii bărbătești! Te aștept la ora cinci, la reședința mea, Lucky. Vom urmări știrile împreună și vom face pariu cine va câștiga alegerile.

— Va ieși Bush junior, asta e sigur! spuse încet bărbatul. La vreo două sute de voturi diferență de contracandidatul său. O să fie ceva tevatură, însă lucrurile se vor liniști. Chestia aia cu fair play-ul american, va funcționa perfect…

— Aș vrea s-o văd și pe asta!

— Ai s-o vezi, nu-ți face griji!

Cei trei se îndreptară împreună spre sanatoriu, fiecare gândindu-se la ale lui.

Doctorul Jeremiah îi urmări cu privirea, printre portocalii în spatele cărora se ascunsese. Purta un șorț de doc verde și – în mâini – mănuși de grădinărit. În palma dreaptă, ținea un mic ghiveci cu o mușcată abia înflorită, iar în stânga, o foarfecă de tăiat crengi.

Ochii săi clipeau obosiți, însă răutatea din ei era cât se poate de evidentă. Printr-un gest reflex, ridică mușcata în aer și îi reteză tulpina cu foarfeca. Floarea căzu pe pământul afânat din

ghiveci, sub privirile nemiloase ale medicului. Asta îl mai destinse puțin.

• Capitolul 8 •

John Doe, alias Lucky, își petrecu restul zilei bântuind prin imensul sanatoriu. Structurată pe patru niveluri, clădirea era solid construită din piatră de râu, cu pereții groși, indestructibili. La fiecare etaj se găseau câte șaizeci de încăperi. Peste tot, pardoseala de marmură, deși veche, era bine curățată, iar lambriurile albe din lemn de brad – perfect întreținute.

Lucky își făcu o socoteală aproximativă. În acel stabiliment se aflau în jur de două sute-două sute cincizeci de pacienți, iar personalul trebuia să numere pe puțin cincizeci de persoane. Cifrele îl ametiră. Practic, sanatoriul din Tonawaba Creek era un mic orășel, cu propria sa existență, care putea adăposti, la nevoie, până la cinci sute de bolnavi.

Pe lângă corpul principal al clădirii, exista o mulțime de anexe mai mari sau mai mici, în funcție de destinația acestora: depozite de alimente și combustibili; un garaj subteran bine înzestrat, dar folosit numai pe timpul iernii; magazii de cazarmament și instrumentar medical; trei sere; bucătăria – ce ocupa o clădire întreagă –, amplasată foarte aproape de corpul principal al sanatoriului; laboratoarele de cercetare care, pe vremuri, fuseseră pavilioane de divertisment și morga – clădirea aproape îngropată între straturile de trandafiri.

Puțin înainte de ora patru se întoarse în salonul său, pentru un prânz întârziat. Deși lua în continuare masa în rezervă, fusese trecut pe un regim mult mai omenesc.

Primi limbă afumată în aspic și orez cu scorțișoară, iar de băut – suc de vișine și apă minerală. Orice s-ar fi spus, sanatoriul nu părea a duce lipsă de fonduri, judecând după modul în care erau tratați și supravegheați pacienții și după cum erau întreținute clădirile.

Mâncă, hămesit, cu o poftă animalică, apoi se lungi în pat. La televizor, Bill Cosby glumea pe seama bancherilor veroși, care jupuiau șapte piei de pe deponenții prea creduli. Umorul său era de-a dreptul cinic, iar Lucky depuse unele eforturi ca să-l înțeleagă în totalitate.

Încă nu pricepea prea bine mecanismele noii lumi (mai ales cele financiare), în care aterizase după un somn de douăzeci de ani. Multe lucruri îi erau, totuși, familiare. America nu se schimbase în mod fundamental în acest răstimp, dar lucrurile o cam luaseră razna.

De asemenea, nu înțelegea cum e cu internetul și cum funcționează computerele, dar nu-și făcea din asta o problemă. Va merge la bibliotecă, va citi și va reține totul, dacă promisiunile lui Caron – bătrânul barcagiu – erau adevărate. Doar căpătase o memorie de… elefant. Și, până acum, nu avusese vreun motiv să se îndoiască de faptul că moșneagul nu i-ar fi spus adevărul.

Dar oare ce mai e și cu războaiele astea, în care țara mea s-a implicat profund? se întrebă el, vizionând știri transmise de pretutindeni. Cine e individul ăsta, care ocupă Biroul Oval de la Casa Albă? Bill Clinton? N-am auzit de el…

Toate aceste lucruri – pe care memoria sa fantastică le înregistra ca pe bandă magnetică – îl fermecau, însă îi dădeau și dureri de cap.

Dam'it! își zise el cu năduf în clipa în care ușa se deschise și în salon își făcu apariția doctorul Pearson.

— Trebuie să îmi petrec câteva ore bune la bibliotecă și voi începe cu ziarele, de bună seamă.

— Ai de gând să te pui pe studiu? îl întrebă acesta, care prinsese din zbor ultima propoziție a lui Lucky, rostită cu glas tare. Sper că nu te-am deranjat…

— Nu, încercam să înțeleg bancurile unui tip de la televizor și actuala politică a Statelor Unite.

— Ce tip?

— Bill Cosby.

— Ah, da! E un star de televiziune foarte longeviv. Serialul lui de mare succes durează de… nouăsprezece ani, dacă îți vine să crezi.

— Atât de mult? Dar cum a fost posibil, doctore?

— Datorită principiului economiei de piață, care se referă la cerere și ofertă. Cu alte cuvinte, omul a apărut pe „sticlă" – adică pe micul ecran – atâta amar de vreme, fiindcă lumea a vrut să-l vadă. Iar el le-a dat telespectatorilor exact ceea ce își doreau.

Medicul se așeză pe pat, alături de pacient. Avea cearcăne vinețiii sub pleoape, de parcă n-ar mai fi dormit de o săptămână încheiată.

— Arăți rău, doc, zise Lucky. De fapt, arăți ca dracu'! Tragi cumva la măsea? Droguri, eu știu?!…

Doctorul Pearson privi stânjenit gresia de pe jos.

— Doar din când în când, atunci când mă copleșesc amintirile.

Pacientul se ridică în capul oaselor.

— Oare și eu am avut patima asta, a băuturii? Deocamdată, văd că nu prea mă atrage.

— În dosarul tău scrie că, atunci când ai fost găsit, aveai în sânge o cantitate de alcool care ar fi putut pune la pământ și un elefant. Doar l-ai citit. Se pare că îți cam plăcea… Dar după atâția ani, Lucky… e normal să nu te mai atragă, cel puțin până când îi dai din nou de gust sau până îți vei recăpăta amintirile.

— Ar fi posibil așa ceva?

— Ce, să te apuci din nou de băut?

— Nu, să îmi recapăt amintirile.

— Hai să zicem că n-ar fi exclus. Puțină cumpătare nu strică. Dar nu mi-ai spus ce ți s-a părut interesant în dosarul ăla al tău!

— Nimic concret, care să îmi poată fi de folos la ceva. O mulțime de rapoarte medicale și foi de observație, rezultatul unor analize, teste și alte chestii dintr-astea, pe care nu le înțeleg, doc. Nimic despre umila mea ființă, cu excepția faptului că am fost găsit în Philadelphia. Într-o zi va trebui să fac un drum până acolo și să stau de vorbă cu autoritățile. Imposibil să nu descopăr ceva. N-a trecut, totuși, o veșnicie, ci numai douăzeci de ani! se încurajă pacientul, fără a avea un motiv bine întemeiat pentru această demonstrație de entuziasm.

— Părerea mea e că nu vei găsi absolut nimic, Lucky.

— Cum de ești atât de sigur?

— Pentru că poliția și FBI-ul s-au ocupat în amănunt de cazul tău. Și știi ce-au aflat?

— Ce?

— Nimic. Absolut nimic. Amprentele tale nu figurează în niciun computer din America, iar ăsta e un lucru bun. Înseamnă că nu ai comis nicio infracțiune sau că, dacă ai făcut-o, nu ai fost înregistrat. Și cum nimeni nu te cunoaște, înseamnă că nu exiști…

Tăcură amândoi, până când lui Lucky îi veni o idee – crezu el – salvatoare.

— Poate că nu sunt american și am…

— … Cu atât mai mult… Biroul de Imigrări ar avea toate datele tale personale, inclusiv amprentele digitale și ADN-ul.

— Ăsta din urmă ce mai e? Da’ nu-mi spune, că am să merg eu la bibliotecă și voi afla.

— Un fel de semnătură genetică, pe care o deține fiecare individ de pe planetă, indiferent ce-o fi. Și nu există două la fel.

— Doc, nu m-ai lămurit absolut deloc în ceea ce privește persoana mea…

— Lucky, eu cred că s-a întâmplat ceva cu tine în trecut. Parcă ai fi fost scos din lumea reală și apoi aruncat, în mod intenționat, în neant…

Pacientul oftă, ridicând ochii în tavan. Tăcură amândoi. Soarele de mai apunea alene, undeva după cedrii înalți, iar cerul se înroșea văzând cu ochii.

— Voiam să-ți spun – reluă doctorul, ridicându-se că, orice s-ar întâmpla, eu sunt alături de tine. Voi încerca să te ajut dacă vei avea nevoie de mine. Am s-o fac pentru tine, dar și pentru mine…

Bănuitor, Lucky își coborî picioarele de pe pat, apăsă pe butonul „oprire” al telecomenzii, iar ecranul televizorului se stinse cu un mic pocnet, urmat de un flash.

— Și ce s-ar putea întâmpla, doctore? Ceva în legătură cu mine? CE AR PUTEA SĂ MI SE ÎNTÂMPLE?

Doctorul se apropie de el și îi puse o mână pe umăr, strângându-l energic. Privirea sa degaja căldură și sinceritate.

— Nu știu, Lucky. Zău că nu știu. Dar oricare ar fi viața ta de acum înainte, să știi că te poți baza pe sprijinul meu. Necondiționat.

Pacientul rămase tăcut câteva clipe, plăcut impresionat de cele auzite, apoi își puse palma pe mâna care îi strângea clavicula.

— Îți mulțumesc, doc! În fond, ce-ar putea să mi se întâmple mai rău decât ceea ce am pățit în ultimii douăzeci de ani? Poate doar să mor… definitiv…

— Numai bunul Dumnezeu poate ști când se va întâmpla asta.

Doctorul Pearson eliberă umărul lui Lucky și porni spre ieșire.

Când acesta deschise ușa, pacientul încercă să-l liniștească:

— În fond, cred că ești un tip de treabă, chit că ți-ai omorât nevasta. Dar asta-i altă mâncare de pește. O să mai stăm noi de vorbă!

Doctorul părăsi îngândurat salonul cu numărul 114. Își ținea bărbia în piept, privirea în pământ, iar mâinile îi atârnau, neputincioase, pe lângă corp. Pașii abia i se auzeau, atât de

ușor călca. Pentru durerea din sufletul lui nu exista nicio unitate de măsură.

Donovan era „cazat” la etajul trei al sanatoriului din Tonawaba. Și el se bucura de privilegiul de a ocupa de unul singur cei nouă metri pătrați ai salonului. Probabil că nota de respectabilitate a fostei sale profesii îl ajutase să obțină acest privilegiu, spre deosebire de Lucky, care era considerat un caz cu totul aparte.

În mod obișnuit, „lămâile” – cum erau denumite persoanele irecuperabile – „locuiau” câte trei-patru într-un salon ceva mai mărișor. Era mai bine așa. Pentru cei mai mulți dintre pacienți, colectivitatea era considerată un factor terapeutic pozitiv.

Lucky porni spre lift, cu pași măsurați. Acolo se crease o mică busculadă. Asistentele se înghesuiau să meargă la briefing-ul din holul de la parter, ce marca încheierea unui schimb de lucru, în vreme ce câțiva bolnavi se plimbau nestingheriți.

— Nu știți că la ora asta avem și noi nevoie de ascensor? se răsti la el o asistentă ce părea arțăgoasă, însă, în realitate, doar oboseala o făcea să se poarte astfel.

— Da’ nu puteți s-o luați pe scări un etaj, și acela de coborât, nu de urcat? ripostă un moșulică, iritat de-a binelea. V-ați cuconit de tot, ce să spun!…

— Când te ștergeam la fund, tot cucoane ne considerai?! se răsti la el o femeie între două vârste, făcându-l să-și înghită vorbele.

Lucky renunță la lift și luă scările în piept, gândindu-se că, vreme de două decenii, și el dăduse destulă bătaie de cap personalului medical din sanatoriu.

Poate că au dreptate, își zise, constatând cu satisfacție că mușchii săi răspundeau extrem de bine comenzilor primite de la creier. Sunt sătule să tot curețe rahatul pacienților și să le dea de mâncare, ca la bebeluși…

Oricum, era mulțumit: câștigase confruntarea cu nenumăratele trepte pe care le avea de suit, chiar dacă îi fuseseră necesare două pauze scurte, pentru a-și mai trage sufletul.

Primul lucru pe care l-a văzut în hol a fost lumina roșie de alarmă, situată deasupra camerei de gardă. Era clar: un bolnav avea nevoie de ajutor. Apoi aproape că se lovi de trupul asistentei Atkins, care zăcea prăbușită pe o mică băncuță din

lemn, chiar lângă intrarea cu uși batante de pe coridor. Femeia plângea, cu suspine ascuțite și sughițuri, incapabilă de vreun alt gest. Avea părul răvășit și își ținea obrajii în palme, de parcă s-ar fi văicărit.

— Hei! își făcu bărbatul simțită prezența. Ce se întâmplă aici? Ești tristă pentru că nu te-a mai invitat Donovan la dans în seara asta?

Adoptase în mod intenționat tonul acela glumeț, intuind că drăguța Atkins avusese vreun conflict verbal cu asistenta-șefă ori cu vreunul dintre medici. Văzând în hol silueta bățoasă a șefei, crezuse că a înțeles ce se petrecea.

— Lasă, nu-i nimic! continuă el, înainte ca femeia să îl privească.

Abia atunci pricepu că se întâmplase un lucru mult mai grav și că el a comis o gafă de zile mari. Apoi avu o viziune:

Asistenta Atkins plângea în hohote, în vreme ce un trup scheletic era transportat pe o brancardă, chiar pe lângă ea.

— Imposibil! izbucni Lucky, încercând să se sprijine de perete, dar mâna îi alunecă și palma îi trecu prin geamul ușii batante, ca printr-o bucată de unt.

Simți cum cioburile ascuțite îi sfârtecau podul palmei, iar după ce căzu aproape cu totul prin rama de lemn, o bucată de geam îi reteză și lobul urechii sănătoase.

Urlă de durere, dar imediat după aceea reveni la realitate.

Femeia plângea lângă el, cu pieptul tresăltându-i de sughițuri, în vreme ce tocurile asistentei șefe încă se auzeau în capătul coridorului. Geamul din dreapta sa era întreg, așa cum îl găsise când intrase. Din reflex, încercă să se îndepărteze de ușa batantă, când văzu ca într-o oglindă – chipul încruntat al bătrânului vâslaș Caron.

— Nu ai voie, Lucky! Nu ai voie să îți folosești puterea pe care ți-am dat-o în propriul folos. Lasă lucrurile să curgă în mod firesc, altfel nu mai avem nicio înțelegere! Totul se va duce de râpă.

Înmărmurit, bărbatul rămase imobil între ușa batantă și asistenta Atkins, neștiind ce să facă. Femeia își șterse o lacrimă amestecată cu rimel, care i se prelinsese pe obraz. Nu mai suspina, însă pieptul i se ridica și cobora mai alert decât ar fi fost normal. Încercă să-i surâdă lui Lucky, dar figura i se schimonosi într-o grimasă de durere.

— Putea să se întâmple noaptea… zise ea, cu un glas tânguit. Putea să se întâmple în tura mea liberă… Putea…

Reîncepu să plângă, de data asta ceva mai potolit.

Lucky stătea nemișcat în continuare. La capătul coridorului, dintr-o rezervă, își făcură apariția brancardierii cu targa, secondați de asistenta-șefă. Se apropiară de el. Se îndreptau către lift, transportând cadavrul detectivului Donovan. Acesta nu mai apucase să fie bărbierit încă o dată. Tocurile femeii țăcăneau lugubru pe dalele de marmură, însoțind „cortegiul” funerar, precum o locomotivă ce împingea targa spre ascensor.

Atkins se ridică pe jumătate de pe băncuța șubredă, dar căzu, sfârșită, la loc. Lemnul ros de vreme îi agăță ciorapii, sfâșiindu-i. Lucky zări pielea rozalie a picioarelor și un fior de plăcere îi străbătu ființa. Apoi își aruncă ochii pe brancarda care ajunsese în dreptul lui. Trupul perfect întins era acoperit cu un cearșaf alb, însă numai până la brâu. Pieptul gol al bătrânului prezenta urme de sânge, în locurile unde fusese împuns cu o seringă.

Asistenta Atkins încercase să îi injecteze adrenalină direct în inimă. Însă fără succes. Cadavrul ce trecea prin fața ochilor lui Lucky părea atât de… indiferent, încât lui i se păru neverosimil acest lucru.

Femeia de lângă el continua să hohotească de plâns, ignorând cu bună știință privirea mustrătoare a asistentei-șefe, care dezaproba vehement atitudinea ei neprofesională.

Liftul coborî, transportându-l pe decedat.

Lucky se dădu doi pași înapoi, sprijinindu-se cu mâna de perete. Apoi se lăsă în mod voluntar să alunece, iar când palma îi trecu prin geam, zâmbi, înțelegător. Sângele începu să-i șiroiască din podul palmei și din lobul urechii, însă era cât se poate de mulțumit. Se dovedise a fi mai puternic decât crezuse. Entuziasmul lui era atât de mare, încât în momentul în care asistenta Atkins sări să îl ajute, el o prinse în brațe și o sărută pătimaș pe gură.

— Asta e de la Donovan, zise el. Și-ar fi dorit enorm să te strângă măcar o dată în brațe. Am făcut-o eu în locul lui!

Apoi, când ea îl cuprinse în brațe, închizând ochii înroșiți de lacrimi, o sărută din nou, mânjind-o cu sângele, ce i se scurgea abundent din urechea dreaptă.

— Vino cu mine! Am să te pansez.

În golul dintre rame, acolo unde fusese geamul în care se tăiase, Lucky zări chipul lui Caron, care îi zâmbea batjocoritor.

— Nu le poți ști chiar pe toate! zise, închizând o pleoapă peste lumina fosforescentă care îi ținea loc de ochi. Lasă-te dus de apă, doar te-am învățat! Vei pluti ca un dop. N-ai să mori din atâta lucru.

Apoi dispăru.

— Nu va fi nevoie de copci, spuse asistenta Atkins, în timp ce îi strângea lobul urechii sănătoase cu o pensă tensometrică. Zona e puternic irigată, dar sângele se va opri imediat. Apoi totul se va vindeca, în timp. Va fi suficient un plasture absorbant. Dacă mă îngrijorează ceva, e tăietura aceea urâtă din palmă. Cred că va trebui să te cos, dar n-o să te doară, că am să-ți fac câteva puncții cu novocaină.

În camera de gardă nu era prea mult spațiu. Nu exista o masă chirurgicală, ci doar un cadru metalic basculant și două scaune cu spătar. De-a lungul unui perete erau aliniate în mod ordonat câteva dulăpioare cu geamuri, având rame metalice cromate.

Lucky se așeză pe unul dintre scaune, iar asistenta Atkins i se postă în față, exact între coapse. Pe suportul rabatabil al scaunului, așezase două tăvițe de inox. Una cu materiale sterile, iar cealaltă, cu instrumente strălucitoare. Pensele cu fălci de vanadiu păreau atât de inofensive în nemișcarea lor, încât Lucky era convins că n-aveau cum să-i facă vreun rău.

Și nici altceva…

— Nu ai să mori, iubitule! îl încredință femeia, citind – în mod eronat – un început de teamă pe chipul pacientului. Eu am o mână extrem de ușoară.

Abia în acel moment, Lucky își dădu seama că nu își revenise din starea de șoc, provocată de moartea lui Donovan.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el ca prin vis.

— Repede! A suferit un infarct, răspunse asistenta, suspinând adânc.

— Nu înțeleg! Zău că nu înțeleg! La prânz era atât de plin de viață…

— Era bătrân, Lucky. Avea aproape optzeci de ani, iar inima îi era extrem de slăbită.

Acul curbat începu să intre în carnea moale a palmei pacientului, fără ca acesta să simtă ceva. Anestezia îl duruse puțin, dar suferința trecuse.

Asistenta apropie marginile zdrențuite ale tăieturii și își continuă treaba, cu conștiinciozitate.

Oare s-o pricepe vreun pic la croitorie? se întrebă Lucky, zâmbind amuzat în sinea lui.

Sângele încă mustea în jurul rănii și ea îl tampona din când în când, ca să vadă mai bine ce făcea. În final, cusătura avea să fie perfectă.

— O să îți rămână doar o mică cicatrice.

Pacientul privea la sângele care curgea, aproape cu plăcere, de parcă n-ar fi fost mâna lui. Ani de zile, îi cursese inutil prin vene, iar acum nu simțea nicio suferință când se irosea.

— Cine a fost în vizită la Donovan după-amiază? întrebă Lucky dintr-o dată.

— Doctorul Jeremiah.

— Erai de față când l-a consultat pe Dony?

— Da. Adică… nu. De obicei, asistenta de tură are obligația de a-l însoți pe medic în vizite; dar astăzi doctorul a venit mai devreme și nu m-a anunțat. Dacă stau bine și mă gândesc, nici măcar nu trebuia să fie de serviciu… Cred că a făcut schimb de tură cu doctorul Saunderson.

— Oare i-o fi administrat vreun medicament lui Dony sau i-a prescris ceva?

— Nu, nu cred. Donovan nu lua niciun fel de medicament. A început să te doară?

— Foarte puțin. Am impresia că efectul anesteziei s-a dus, dar nu îți face probleme! Durerile nu înseamnă mare lucru pentru mine.

Ea suspină.

— Țineam la Dony-cel-cu-limbă-ascuțită, să știi! Era pisălog, îl mai apucau dracii câteodată, însă avea un șarm aparte, care te bine-dispunea. L-am îngrijit cinci ani de-a rândul. Ultimii lui cinci ani de viață…

— Nu trebuie să plângi, o consolă Lucky și o prinse de talie cu mâna sănătoasă. Odată și-odată, toți ne ducem…

Ea se lipi de trupul bărbatului și îl prinse pe după umeri. Apoi își sprijini obrazul de creștetul lui și începu din nou să plângă.

În palma rănită, acul stătea înfipt cu vârful în sus. Pe marginea superioară a tăieturii, o pensă grea atârna, balansându-se și trăgând în jos buza zdrențuită de piele. La fiecare mișcare, sângele țâșnea ca dintr-o minusculă pompă.

Lucky simți tremurul femeii, care era lipită de el ca o ventuză, și trupul începu să i se aprindă. Mâna lui coborî pe pânza halatului, ajungând la ciorapul rupt și la carnea fierbinte a asistentei. Îi mângâie coapsele, plin de dorință. Voia să se poarte cu tandrețe și gingășie, însă mâna avansa spre pradă ca o gheară crispată.

Atkins își șterse lacrimile și își îndreptă trupul, iar în ochii încă umezi înflori un zâmbet timid.

— Crezi că e bine ce facem noi? întrebă ea în șoaptă.

— Nu știu, dar simt că trebuie neapărat să o facem. Acum, nu altădată.

O privi țintă și ea se aplecă din nou spre el. Se sărutară pătimaș, mușcându-și buzele în mod reciproc. Lucky îi descheie halatul și i-l scoase. În ciuda primelor lui impresii, asistenta avea un trup de adolescentă, cu pielea netedă și mușchii bine reliefați. Doar sânii făceau notă discordantă, prin opulența lor, de parcă nu acolo le-ar fi fost locul. Mari și voluptuoși, semănând cu două fructe pârguite, ar fi putut naște dorința chiar în sufletul unui eunuc.

Prin sutienul alb cu balene metalice, sfârcurile cât două alune de pădure împungeau pânza, ca niște coarne de melc. Trase baretele elastice în jos și îi eliberă „pepenașii”, unul câte unul, din captivitatea lor dantelată. Acum stăteau bățoși în fața sa, gata să fie frământați.

Bărbatul își așeză obrazul pe ei, la Atkins îl lipi mai tare de ea, strivindu-și sânii sub acea dulce apăsare. În cele din urmă, Norocosul se desprinse din îmbrățișare și îi sărută, sorbind pielea dogorâtoare și diafană.

Femeia se ridică și îl întinse pe Lucky pe masa chirurgicală. Apoi se cabră, ca o mâță ce ducea lipsă de motan, îi desfăcu pantalonii de pijama și îi scoase membrul erect. Pe urmă, își dădu jos bikinii, se sui deasupra lui și i se oferi în totalitate.

— Hai, Lucky, ia-mă, sunt a ta! reuși ea să articuleze, apoi gemu din adâncul sufletului în clipa în care el o pătrunse.

Bărbatul icni, iar pensa din palma sa rupse marginea rănii de care era prinsă, rostogolindu-se pe gresie cu un zgomot de sticlă spartă. În cădere, lovi un flacon de soluție verde, aseptică, iar pe pardoseală se formă o mică băltoacă de culoarea veninului. Dar niciunul dintre ei nu avea timp pentru a lua în seamă asemenea amănunte.

Asistenta își ținea ochii închiși și își mușca buzele, în vreme ce Lucky începu să se împingă în sus, ca un apucat. O dorea din tot sufletul pe femeia de deasupra lui și era absolut hotărât să îi arate asta, cu toată pasiunea de care era capabil. În același timp, se străduia să rămână lucid, pentru a se putea înfrupta din acea plăcere nemăsurată cât mai mult. Asta până când o mână catifelată îl înșfăcă, parcă urcându-l în ceruri. Văzu stele născându-se și quasari explodând în jerbe multicolore de lumină, comete cu coadă argintie și asteroizi poleiți în aur.

Când coborî înapoi pe pământ, și el, și asistenta Atkins păreau sufocați de extazul în care se scăldaseră, de bunăvoie și nesiliți de nimeni. Încă îmbrățișați, se sărutau, cu buzele arse, ca doi oameni pentru care trecutul, prezentul și viitorul nu mai contau în acel moment.

• Capitolul 9 •

Lucky coborî în salonul cu numărul 114. Avea palma mâinii drepte bandajată și era transpirat. Își spălă repede fața, apoi își puse un halat curat pe el și se îndreptă spre sala de mese, cu gândul de a mânca acolo. Nu mai era infirm, așa că o putea face.

Fără să scoată un cuvânt, se așeză cuminte la rând, luă o tavă de inox și primi cina, la fel ca toți ceilalți pacienți. Voia să mănânce de unul singur, cu gândurile lui, de aceea se așeză la o masă ceva mai retrasă. Dar nu avu noroc. Cum personalul medical lua masa în aceeași sală, se trezi cu Tildy Jones lângă el. Femeia era toată numai zâmbet.

— Sper că nu te deranjez zise ea, în timp ce își aranja farfuriile și tacâmurile.

Pacientul nu-i răspunse. Luă o înghițitură mare de piure de cartofi și o privi zâmbind.

— Nu pari a fi în apele tale, Lucky. Oare de ce? S-a întâmplat ceva?

El își tăie o bucată mare de șnițel și începu să o mestece, făcând pe preocupatul. Apoi își dădu seama că era pe cale de a depăși limita bunului-simț și îi răspunse femeii din fața lui:

— Mă gândeam cum arată lumea de afară, acum, în mileniul al III-lea. Vreau să zic, lumea reală, oamenii adevărați, sănătoși... viața străzii din marile orașe și alte chestii de genul ăsta. Și știi de ce? Pentru că nu îmi amintesc nimic despre asta. Am văzut eu câte ceva la televizor, dar nu m-am lămurit îndeajuns, chiar dacă am început să percep cât de cât semnificația noțiunii de stres.

— Lucky, trebuie să ai răbdare. Adică să o iei pas cu pas. Gândește-te că nu te grăbește nimeni, iar din sanatoriu nu vei fi externat prea curând, dacă tu însuți nu îți dorești treaba asta. De ce te avertizez? Pentru a nu suferi cine știe ce șoc psihic. Lumea de afară – indiferent de ceea ce ai remarcat tu la televizor – nu mai e așa cum era la sfârșitul mileniului trecut. Totul se află într-o permanentă schimbare.

— Bănuiam asta, răspunse Lucky, cu un aer visător. Și mai știu că stările posttraumatice se caracterizează printr-o sporită labilitate a personalității, dar mai cu seamă a eului afectiv.

— Ho-ho! râse Tildy. Ai început să vorbești ca din cărți, precum un doctor sadea.

— Da – recunoscu el –, am mai citit și eu câte ceva. Dar am făcut-o cu un singur scop.

— Care?

— Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat cu mine în toți acești ani. Și, bineînțeles, să îmi recapăt memoria pierdută. Nici nu îți imaginezi ce înseamnă o viață lipsită de amintiri! E ca un șnițel care are doar învelișul acela de ou prăjit, însă înăuntru nu se află nicio fărâmă de carne. Te trezești în farfurie cu un șnițel aspectuos și apetisant, dar când muști din el, mesteci în gol, înghițind o omletă searbădă și fără niciun Dumnezeu.

Tildy îl privi lung și așeză pe tavă tacâmurile de plastic.

— Mă doare suferința ta. Dacă aș putea… să fac ceva pentru tine… să te ajut în vreun fel…

Bărbatul o privi, cu zâmbetul pe buze, pofticios.

— Asta ar fi foarte simplu, draga mea. Află care este numele meu real! E prima întrebare căreia trebuie să-i găsesc neapărat un răspuns. Apoi… sunt convins că toate vor decurge de la sine.

În acel moment, de masa lor se apropie doctorul Jeremiah. Purta un costum de culoarea bobului de muștar și o cravată azurie, extrem de elegantă; era proaspăt bărbierit, iar părul și-l dăduse cu briliantină.

— Ce-ai pățit la mână, Norocosule? întrebă el cu brutalitate, așezându-se neinvitat cu tava cu mâncare.

— O nimica toată, m-am zgâriat într-un geam, care a binevoit să se spargă în prezența mea.

— Intervenția chirurgicală a fost notată în registrul de tură? o întrebă medicul pe Tildy, făcând-o să-i stea mâncarea în gât.

— Nu eu l-am bandajat, doctore. Abia dacă știu despre ce este vorba. Credeam că…

— … Noi nu credem, domnișoară Jones, o apostrofă medicul. Noi știm întotdeauna – precis și punctual ce se petrece în jurul nostru.

Se întoarse din nou spre Lucky și continuă:

— Cine te-a pansat?

— Asistenta Atkins. De ce? În acest sanatoriu, e un delict să dai o mână de ajutor unui om aflat în nevoie?

— Bine, dar ea lucrează la etajul al treilea; nu la unu, unde se află salonul tău!

— Da, însă mi-a cusut rana perfect.

— Dar nu are calificarea necesară să efectueze asemenea intervenții! Ar fi trebuit să ceară ajutorul unui medic. Este o procedură standard, absolut obligatorie în orice unitate spitalicească de pe cuprinsul Americii.

— Se afla în apropiere când m-am accidentat în cioburile acelea blestemate, asta-i tot!

Doctorul Jeremiah îl privi cu și mai mare atenție.

— Ești drăguț să-ți răsucești puțin capul? Dumnezeule, și urechea ți-e zdrelită! Ce s-a întâmplat cu tine?

— Am mai spus. Tot un ciob. Atkins e foarte pricepută…

— … Stai puțin! Ai zis că te-a cusut??? îl întrerupse medicul, holbându-se la el. Cum vine asta? Ai o zgârietură și ea te coase? Trebuie să te consult imediat, ca să văd ce ai pățit! Te aștept după cină în camera de gardă.

— Mă aștepți degeaba, pisălogule! se enervă Lucky, uitându-se urât la doctor.

— De ce reacționezi așa?

— Pentru că nu m-ai rugat și nu mă aflu aici la ordinele tale! Poate nu îți dai încă seama, dar acum sunt o persoană în carne și oase, cu voință proprie, nu o legumă – așa cum voi toți m-ați considerat vreme de douăzeci de ani.

— Hopa, ai o izbucnire de personalitate! Asta nu e rău. OK, Lucky, te rog să vii după cină la camera de gardă. N-aș vrea ca rana să ți se infecteze și să apară complicații. E spre binele tău, crede- mă!

— Așa mai merge, doc. Poate că nu îți vine să crezi, dar dacă ai fi continuat pe tonul acela, care pentru mine era inacceptabil, urma să primești un pumn în nas. Unul adevărat sau poate chiar mai mulți…

Doctorul Jeremiah se ridică brusc de la masă, făcând eforturi vizibile pentru a-și stăpâni nervii. Inspiră profund de câteva ori apoi zise:

— Deci ne vedem mai târziu, Lucky, nu?

— Da.

Medicul se ridică satisfăcut de la masă, fără să se fi atins de mâncarea pe care și-o adusese. După ce se îndepărtă suficient de mult, asistenta Jones spuse, printre dinți:

— Doamne, cât îl mai urăsc pe animalul ăsta!

— Ai un motiv anume?

— Mai multe. Se poartă ca un bădăran, de parcă noi – personalul auxiliar – am fi niște gunoaie, iar pacienții, niște simpli cobai.

— Poate chiar asta și suntem în ochii lui, zise Lucky, enigmatic. Mă referem la pacienți, desigur.

— Probabil… Eu știu că nimeni nu e perfect, însă mitocanii m-au dezgustat întotdeauna. Asta este firea mea.

— De acord, Tildy, dar trebuie să știi că unii se nasc așa, iar alții capătă această deprindere pe parcursul vieții lor.

— Aici ai dreptate! Când a sosit în sanatoriul nostru, în urmă cu cinci ani, era numai zahăr și miere. Un puțoi de doctoraș, plin de zâmbete și fițe de cocotă masculină. Domnișoară Tildy în sus, domnișoară Jones în jos, ca până la urmă să-și arate colții. Nimeni nu-l poate înghiți, nici măcar directorul, cu care e nevoit să colaboreze îndeaproape.

— Să colaboreze? Despre ce fel de colaborare e vorba?

— Efectuează împreună niște cercetări; nu cunosc amănunte. Ceva în domeniul biochimiei, o aiureală, desigur. Doar infirmiera Margott e acceptată în preajma lor, atunci când lucrează.

— Unde anume?

— Am înțeles că așa-zisul laborator se găsește chiar în sala de necropsii din morgă. Acolo fac tot felul de experiențe.

— Și de când se întâmplă asta, Tildy?

— Cam de vreo doi ani, dacă-mi aduc bine aminte, însă nu sunt foarte sigură. Mai precis, au început cu puțin timp înainte ca doctorul Jeremiah să-și cumpere un autoturism Maseratti de culoare roz. Auzi, roz!… Probabil că au primit niște fonduri și s-au înfruptat puțin…

— Maseratti? Păi asta trebuie să fie o mașină foarte scumpă, nu?

— Pe puțin o sută douăzeci de mii de dolari! Am văzut eu într-o revistă de specialitate.

— Ceea ce înseamnă că doctorul Jeremiah Kohn e foarte bogat, nu?

— E plin de bani, dar când a venit încoa’ era ca un motan jigărit, după ce a luat bătaie de la o bandă de rivali. Conducea o tărăboanță veche de când lumea – și aceea primită moștenire de la o mătușă.

Lucky terminase de mâncat și acum sorbea, gânditor, din sucul de cireșe.

— Ascultă, care mai e valoarea dolarului în mileniul al III-lea? Vreau să spun… tu cât câștigi pe lună?

— Două bătrâne în cap. Adică două mii de dolari.

— Așa de mult?

— Mie nu mi se pare…

— OK, Tildy, s-o luăm altfel, pentru că eu nu mai am noțiunea banilor! Ce poți cumpăra astăzi cu un dolar, de exemplu?

— Multe și… nimic. De pildă, o cutie de mazăre conservată sau una de ton în ulei. O bucată de plăcintă, o bere sau aproape un pachet întreg de țigări. Dacă îți faci un abonament la un mic restaurant sau mănânci ca mine, la cantină, te costă doar câțiva dolari pe zi, cu reducere.

— Tu faci economii?

— Bineînțeles, majoritatea americanilor procedează așa. Sau aproape… Vreau să fac înconjurul pământului, Lucky, să văd toate continentele și neapărat Parisul, Londra, Moscova, Tokio, Sydney, plus alte metropole, despre care am auzit că sunt extraordinare.

— Ești culmea! Cât de multe îți dorești… Eu nici măcar nu-mi amintesc unde e Philadelphia, New York-ul și, de fapt, habar n-am unde se află America pe hartă.

— Trebuie să ai răbdare, iubitule. Încet-încet…

Bărbatul lovi cu pumnul bandajat în masă, însă durerea îl făcu să se simtă și mai iritat.

— M-am săturat să tot am răbdare! Nu mai vreau să am răbdare! Au trecut zece zile de când m-am trezit și nu am aflat nici cum mă cheamă, nici cine sunt și de unde vin. În ritmul ăsta, voi descoperi că am avut o familie la optzeci de ani. Și primăvara e pe sfârșite…

— Lucky, nu te mai enerva inutil! Hai mai bine să urcăm la doctorul Jeremiah! Pe urmă, vei putea să îți petreci un timp în biblioteca sanatoriului, vom mai sta și noi de vorbă… Am să încerc să te ajut.

— Nici nu știi câți mi-au promis până acum ajutorul lor și… degeaba, n-am aflat mare lucru…

— Poate că, de acum înainte, vei avea mai mult noroc.

— Zici că asistenta Atkins te-a cusut? întrebă doctorul Jeremiah, cercetând cu atenție rana lui Lucky. Hm, credeam că e o nepriceputâ, însă am impresia că m-am înșelat. Soră Jones, îl poți pansa la loc.

— Da, doctore.

— Totul pare să fie în regulă, dar, pentru orice eventualitate, ar fi bine să-i faci și o injecție cu un antibiotic oarecare. Să nu se infecteze rana.

Tildy execută întocmai ordinele primite, în mai puțin de cinci minute, apoi se ridică și îl privi întrebător pe medic.

— Ești liberă și mulțumesc! îi zise acesta, încercând să pară prietenos, de ochii lui Lucky. Lasă-mă să mai stau puțin de vorbă cu cel mai interesant pacient al nostru! Până acum, n-am prea avut ocazia.

Se echipase în halat alb și făcuse niște cafea la filtru.

— Ei, cum te mai simți pe la noi? își întrebă pacientul, odată rămași singuri.

— Cum naiba să mă simt, ca într-un sanatoriu!

— De mâncare și cazare ești mulțumit? Ai probleme cu tratamentul? Știi, dacă ai avea nevoie de ceva, aș putea vorbi cu directorul.

— N-am nevoie de nimic, mulțumesc! Iar eu nu fac niciun fel de tratament. Doar zac.

— Mda… Mă refeream la modul în care ești tratat de către personalul medical.

— N-am nimic de reproșat.

— Lucky, eu am observat că s-a petrecut ceva cu tine. Limbajul tău e mult mai șlefuit ca la început, dacă îmi permiți să îți spun asta. Ai început să îți amintești câte ceva despre trecut, fie chiar și niște frânturi…?

— Absolut deloc, doctore. Ceață totală.

— Dar premoniții dintr-acelea, știi tu…

— Ce fel de premoniții? se prefăcu pacientul că nu pricepea întrebarea.

— Ca aceea din prima zi când te-ai trezit… cu femeia care și-a rupt mâna…

— Nu, nu mi s-a mai întâmplat, minți Lucky, prevăzător. A fost doar ceva izolat și atâta tot. O întâmplare: Cu excepția golului imens din creierul meu, totul e în regulă.

Nici nu își termină bine fraza, că se trezi închis într-un spațiu strâmt, friguros și complet lipsit de lumină. Pipăi pereții din jurul său și dădu de un metal mai rece ca gheața, de care i se lipi mâna. Simți cum i se tăia respirația, iar promoroaca îi înfunda nările; apoi găsi ceva rece și dur, cu o textură neobișnuită. Pipăi

cu atenție acea formă și realiză că mâna sa atingea un genunchi având osatura proeminentă.

Dumnezeule, ce-o mai fi și asta? se întrebă în sinea lui, părul zburlindu-i-se de frică. În mod cert, lângă mine se află un cadavru. Un cadavru cam slab… Încercă el să facă haz de necaz.

În acel moment, își dădu seama unde se afla: într-un congelator de la morgă. Brusc, i se făcu și mai frig.

Pipăi în continuare și găsi capul acelui leș congelat. Avea o bărbuță inconfundabilă, chiar și pe întuneric. Era Dony, fostul detectiv Donovan; rece și țeapăn, ca un sloi de gheață. Nu putea fi altcineva.

Lucky îi palpă abdomenul și răsuflă ușurat. Nu se simțea nici urmă de cusătură, ceea ce însemna că nu fusese disecat.

De fapt, ce-ar mai fi putut scoate din hârbul ăsta de moșneag octogenar? se întrebă el, încercând să își păstreze cumpătul.

Deodată, auzi voci care creșteau în intensitate

— De ce ne aflăm aici, la ora asta? protesta cineva. N-am chef să mă prindă miezul nopții într-un loc atât de înfiorător!

În acel moment, mâna doctorului Jeremiah îi scutură umărul lui Lucky, aducându-l la realitate. Se afla din nou în camera de gardă, așezat pe un scaun metalic.

— Hei, ce se întâmplă cu tine?

Vocea medicului era destul de îngrijorată.

— Nimic, sunt doar obosit. Foarte obosit. Trebuie să dorm, deși nu știu dacă pleoapele mi se vor lipi prea ușor una de cealaltă. Am să trec puțin pe la bibliotecă, apoi voi merge în salon.

Se ridică și porni spre ușă, cu pasul nesigur.

— Bine, Lucky, e în regulă, du-te să te odihnești! Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Vrei să chem pe cineva care să te însoțească?

— Nu e nevoie, doc. Mai vorbim noi…

Mai întâi se schimbă de pijamaua pătată de sânge, luând pe el un trening moale, de flanel, apoi o porni spre bibliotecă. Mâna rănită îl ustura puțin mai mult decât se așteptase, dar se gândi că era de preferat să-și ignore suferința.

Sala părea pustie, cu excepția unui tânăr, care citea presa, în spatele unei tejghele de lemn. În surdină, se auzea o melodie a lui Stevie Wonder:

Când te simți singur și trist
Și pustiul crește în inima ta,
Umplându-ți sufletul cu nisip,
Cheamă-ți un prieten.
Dacă serile ți se par goale și reci,
Lumina stelelor, nu te mai poate mângâia
Și noaptea te doare ca o boală,
Cheamă-ți un prieten.
Un prieten, asta e tot ce ai nevoie,
Un suflet care să stea în dreapta ta.
Nici nu e nevoie să schimbați cuvinte,
Doar să fiți împreună lângă o stea.

Îl știa pe Stevie? Îl măi auzise vreodată cântând? Nu își putea aduce aminte. Nu știa nimic precis. Nimic…

Dar era clar că avea nevoie de un prieten. De cineva care să îl înțeleagă și în fața căruia să își deschidă sufletul.

— Bună seara! se auzi glasul bibliotecarului. Veniți pentru prima dată aici, nu?

— Așa e.

— Atunci vă voi întocmi repede o fișă de înscriere. Îmi sunt necesare foarte puține date, banale chiar.

— De acord, să-i dăm drumul!

— Cum vă numiți, ce vârstă aveți și care este numărul salonului dumneavoastră?

— O să ți se pară nostim, însă nu îți pot răspunde cu exactitate decât la o singură întrebare. Stau la salonul 114. În rest, nu știu ce să spun. Habar n-am ce vârstă aș putea avea, iar în fișa mea medicală mi s-a pus numele de John Doe. Totuși, lumea îmi spunea Sleepy, la acum mi-au schimbat porecla în Lucky…

— Daaa! Știu cazul dumneavoastră… am auzit despre el, vreau să spun. Așadar, e suficient numărul salonului. 114 ați spus, nu?

— Exact.

— Ce ați dori să citiți?

— Mai întâi spune-mi dacă pot lua în salon anumite cărți, ca să știu ce să aleg.

— În principiu, orice. Desigur, nu și ziare sau alte câteva titluri de valoare pe care le avem aici.

— M-ar interesa un manual pentru operarea pe calculator și câteva tratate de psihiatrie – eventual cazuistică în domeniu – ca să am cu ce mă delecta…

— Nicio problemă îi zâmbi bibliotecarul cel tânăr pentru prima dată, după care dispăru în spatele unor rafturi ticsite cu fel de fel de volume.

În mai puțin de cinci minute, se întoarse cu patru cărți la subraț.

— Astea o să vă ajungă pentru cel puțin o lună.

— Crezi?!

— Vă asigur! Oricum, cu excepția sfârșitului de săptămână, aici e deschis în fiecare zi. Dacă vă plictisiți de ele, le puteți aduce ca să vi le schimb cu altele.

— OK.

— Atunci, vă rog să semnați aici! Asta e tot, domnule… Lucky.

— Lucky, fără „domnule”. Mi se pare mai interesant…

Ajuns în cameră, își puse cărțile pe noptieră și se întinse în pat, cu privirea ațintită spre tavan. După ce zăcuse, probabil, mai bine de o oră, auzi o voce cunoscută:

— Dormi, Lucky?

Nici nu înregistrase intrarea în salon a doctorului Pearson. Se uită la el, stânjenit pentru că fusese surprins, iar ochii i se împăienjeniră imediat.

Palid la față, medicul îl privea, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele halatului.

— Nu, nu încă. Nu pot. Mă chinuie gândurile și pentru a le alunga, m-am gândit să citesc puțin.

— Mă aflu într-o situație asemănătoare și parcă mi-e teamă să stau singur, Lucky. Dar ce te-ai gândit să citești? Văd că vrei să studiezi cu adevărat; nu e vorba despre o simplă lectură deconectantă.

— Ce spuneai, doc, de gândurile tale?

— Că și pe mine mă chinuie amintirile…

— Ți-o fi greu, dar nu cum îmi e mie. Tu suferi din pricina amintirilor, în vreme ce pe mine mă chinuie faptul că nu am niciuna. Nu găsesc vreo similitudine între aceste două chestii…

Doctorul se așeză pe pat, lângă el, așa cum îi era obiceiul.

— Viața merge înainte, Lucky, indiferent că vrei tu sau nu! Pentru tine, fiecare zi reprezintă o acumulare de noi experiențe, de noi cunoștințe. Creierul tău e liber și pregătit să capteze

informații și senzații demult uitate. E flămând să asimileze și – să dea Domnul! – să memoreze. Pe zi ce trece, mintea ta înregistrează lucruri noi, iar acestea vor fi amintirile tale de-acum înainte. Lucky, ai șansa să îți construiești o viață nouă! Tu ești de invidiat, nu eu. Crede-mă! Ce n-aș da să fiu în locul tău, renăscut și redat vieții, la maturitate! Ca să nu mai vorbim despre anumite capacități ale tale... Aș scăpa de toate coșmarurile care mă bântuie noaptea și aș vedea luminița de la capătul tunelului, sperând că pot ajunge la ea. Dar așa? Nu am niciuna. Așa, nu am nicio speranță, iar coșmarurile nu încetează să mă urmărească, noaptea și ziua deopotrivă...

Lucky îl privi cu atenție. Doctorul părea chinuit de o durere ascunsă, iar ultimul expozeu parcă îi secase puterile.

— Mai bine nu te-ai mai gândi la asta. Doc, trebuie să fii tare și să o iei de la început. Iar dacă scapi de amintiri, te asigur că vei reuși. Și tu îți poți construi o nouă viață. Ești încă tânăr și în putere; poți lupta pentru țelul tău. Iar dacă nu vei învinge de prima dată, tot vei avea o mică satisfacție: aceea de a fi încercat.

— Ușor de spus...

Tăcură, unul lângă altul – două ființe bântuite de întrebări retorice. Lucky se întoarse spre fereastră și privi spre cerul întunecat al nopții, pe care nu se zărea nicio stea.

— Păcat că nu sunt stele! se întristă el. Lumina lor are un efect benefic asupra psihicului meu. Constituie un factor deconectant al activității subconștientului...

— Dar de unde știi tu toate lucrurile astea, Lucky?

— Am răsfoit și eu cărțile din biroul tău, după ce mi-am citit dosarul. Cred că nu te-ai supărat... Ai o bibliotecă interesantă, doctore, atât cât am putut eu observa. Am citit – în fugă, ce-i drept – un tratat care se ocupa de fiziologia memoriei și procesul uman de învățare.

Doctorul Pearson îl privi surprins. Părea calm și speriat în același timp.

— Nu e bine ce faci, Lucky! Nu trebuie să îți forțezi cortexul într-un mod atât de brutal, cu noțiuni care depășesc puterea ta de recepție actuală.

— Știu, îmi dau seama; dar cum de ești atât de sigur că nu pot asimila totul fără probleme? Nu îți dai seama că undeva, în suflet, încerc o mare durere?

— Te voi ajuta, concluzionă doctorul Pearson, așezând din nou o mână prietenească pe umărul pacientului său. Voi fi lângă tine și te voi ajuta la nevoie, vei vedea... Ai încredere în mine! Câteodată, TREBUIE să ai încredere în cineva.

• Capitolul 10 •

Doctorul Pearson plecase de mult. Dar nu înainte ca Lucky – într-o răbufnire de sinceritate – să își descarce sufletul, povestindu-i despre visul lui, despre Caron, despre capacitatea sa de a prevedea viitorul, la care se adăuga faptul că nu uita nimic din ceea ce creierul său reușise să înregistreze în ultimul timp.

Totuși, nu îi relată nimic în legătură cu bănuielile sale asupra celor ce se întâmplau în sanatoriu. Spera ca, în acea noapte, multe lucruri să se lămurească o dată pentru totdeauna.

Ceasul indica ora 11:30, aproape de miezul nopții.

Sătul de atâta lectură, Lucky se ridică din pat și ieși tiptil pe coridor. Acesta era pustiu, întunecat și rece. Doar din loc în loc, lămpile de veghe luminau slab în imediata lor apropiere.

O luă spre scara de serviciu a corpului principal, pășind încet și cu mare grijă. Coborî până la parter. În holul principal, un gardian – tolănit pe fotoliul său – urmărea un western vechi cu John Wayne și Mae West. Trecu ușor pe lângă el, îndreptându-se spre laboratorul de patologie, unde știa că putea găsi exact ce avea nevoie: un costum izoterm.

Răsuci încet clanța ușii de la intrare și se încruntă. Era încuiată. Scoase din buzunarul bluzei de trening o agrafă de birou ceva mai mare și, cu degete pricepute, descuie yala.

Oare de unde știu să fac treaba asta? se întrebă el, surprins de propria-i îndemânare. Te pomenești că la viața mea am fost vreun spărgător de elită sau măcar un lăcătuș iscusit!

Când isprăvi, răsuflă ușurat, ascunse sârma în buzunar și se gândi la ea ca la o minune a „tehnicii”, la care s-ar putea să apeleze și altădată.

Laboratorul era cufundat în întuneric, însă Lucky nu își făcu probleme în această privință. Memoria sa îi dicta cu exactitate traseul pe care urma să îl parcurgă. Făcu câțiva pași înainte, apoi la dreapta și puțin la stânga, ajungând în fața unei uși metalice, care dădea în camera baricâ: un imens cilindru de oțel, cu geamuri groase de doi țoli. În acel loc, se puteau obține presiuni și temperaturi scăzute, apropiate de vidul cosmic.

Alături, pe un cuier, se găseau costumele etanșe, care arătau ca niște elefanți din cauciuc, ce aveau un sistem propriu de încălzire, bazat pe schimbul entropie, și un filtru autonom de

aer. Luă cu grijă unul dintre costume și părăsi laboratorul, încercând să nu lase alte urme.

Privi spre holul central. Gardianul adormise în fața televizorului, iar șapca îi căzuse de pe cap, cozorocul acesteia strălucind pe covor.

Tot pe furiș, Lucky se îndreptă spre ieșirea de serviciu. În mod normal, ușa ar fi trebuit să fie închisă, așa că își pregăti sârma oțelită. Dar nu avu nevoie de ea, deoarece reuși să ajungă afară, imediat după ce răsuci clanța.

Norii fuseseră alungați de vânt, iar cerul era limpede și clar. Porni spre clădirea morgii pe jumătate ascunsă în spatele trandafirilor. Aleea cobora într-o pantă ușoară, străjuită de tufe de zmeură. Undeva, departe, auzi niște câini lătrând și simți cum, dinspre muntele Tonawaba, venea un iz de zăpadă întârziată.

Desfăcu atent costumul etanș și se strecură în el, ca într-o nouă piele. Vizorul de plexiglas se aburi ușor, dar știa că pâcla aceea mată avea să dispară în câteva secunde. Închise clapele adezive de pe partea dreaptă a costumului și acționă mica pompă de vacuum aflată deasupra cotului stâng. Apoi simți cu satisfacție cum manșetele etanșe se mulau perfect pe încheieturile mâinilor. În mod automat, sistemele de supraviețuire intrară în funcțiune.

Se opri înainte de a deschide ușa morgii. Uitase să își ia din laboratorul de patologie o pereche de mănuși, însă acum nu se mai putea întoarce.

O să meargă și așa! oftă Lucky, pășind pe coridorul luminat de lămpile de veghe. Doar n-o să mor din atâta lucru. Nu poate fi chiar atât de frig înăuntru, încât să nu fac față.

Spre surprinderea lui, în camera frigiderelor lumina era mult mai puternică, de parcă morții ar fi avut nevoie de așa ceva... Un bec cu vapori de mercur strălucea, rece, oglindindu-se în plăcile de oțel inoxidabil.

Deodată, simți cum un frig ascuțit îi pătrundea în oase.

Asta nu poate fi decât frica, își zise, încercând să se încurajeze. Frica și nimic altceva...

Începu să tragă de uși, la întâmplare, și constată că boxele metalice erau complet goale. Doar ultima, cea din capăt, se lăsă deschisă mai greu. Căruciorul mobil culisă tăcut pe rolele sale; din dulap ieși la vedere trupul palid-vinețiu al lui Dony: țeapăn

ca o scândură și cu dinții rânjiți, de parcă cineva i-ar fi smuls buzele.

Încă îi era frică…

Observându-l cu mai multă atenție, realiză că proteza dentară, cu ventuze cauciucate, ieșise de pe gingiile care se strânseseră din cauza temperaturii foarte scăzute; astfel dinții de porțelan fuseseră împinși în afară. Apăsă cu unghia pentru a-i împinge la loc, însă aceștia se sparseră, cu un zgomot sec.

Încremeni.

Încă îi era frică…

Gura rânjită a cadavrului arăta de parcă ar fi fost gata-gata să muște. Părul îi era zburlit în jurul capului, ca o coroană de gheață. Lucky făcu doi pași înapoi, înspăimântat.

Încă îi era frică…

Rămase așa, privind un timp nedefinit la hoitul acela vânăt. O ceață densă învăluia frigiderul deschis, făcându-l să semene cu o poartă spre mistice tenebre.

— Nu are de ce să-ți fie frică! auzi o voce care venea de niciunde, poate de dincolo de viață și moarte. Zilele și faptele tale pe pământ sunt scrise și calculate în permanență. Tu nu trebuie să te temi de nimeni și nimic, căci ești – TREBUIE SĂ FII – indestructibil!

Cu toate acestea, lui Lucky continua să-i fie frică.

Frica…

Se apropie din nou de cadavru.

Donovan avea genunchii mari ca niște bolovani. În contrast, fluierele picioarelor păreau subțiri precum niște cozi de lopată. De fapt, fostul detectiv era doar o mână de oase, tendoane și zgârciuri, prinse într-o piele bătrână ca într-un sac de pergament.

Lucky încercă să îl împingă ușor într-o parte. Corpul rigid alunecă destul de greu pe inoxul lustruit, provocând un zgomot destul de straniu când se lovi de marginea metalică. Apoi căzu pe gresie, cu un sunet de zece ori mai puternic. Intrusul în costum de „cosmonaut” avu impresia că l-a trezit pe însuși Dumnezeu din somn, dar imediat după aceea se lăsă o liniște mormântală.

Încă îi era frică…

Trupul bătrânului se dezarticulase în cădere și oasele stăteau acum încălecate în chip nefiresc. Lucky privea înmărmurit la

grămada aceea informă, simțindu-se ca un criminal. Un profanator de cadavre. Parcă l-ar fi ucis a doua oară pe Donovan.

Trecuse de miezul nopții și se văzu nevoit să își învingă repulsia, teama, mila – și toate celelalte senzații care îl copleșeau. Apucă trupul transformat în fragmente însăilate și îl ridică, străduindu-se să îl așeze pe masa rabatabilă într-o ordine cât mai… anatomică posibil, așa cum se cuvenea să se odihnească un mort. Totuși, nu reuși decât în parte. Oasele deformate păreau vii, alunecându-i din mâinile înghețate. Buricele degetelor începură să îl usture, arse de frig, și Lucky renunță la eforturile sale de a-l mai „aranja” pe Dony. Îl împinse pur și simplu pe tăblia metalică și urcă alături de el, cu mișcări greoaie, de urs, din pricina incomodului costum pe care îl îmbrăcase.

Apoi studie cu atenție încuietoarea sertarului culisant. Era exact așa cum sperase. Cine știe din ce motiv, fusese prevăzută cu un clichet, care permitea deschiderea ei și din interior – de parcă proiectantul s-ar fi gândit să le dea posibilitatea cadavrelor congelate s-o pornească la plimbare, dacă aveau chef…

Se ghemui pe tabla rece și își vârî trupul înăuntru. Suprafața pe role alunecă ușor în „peștera” de oțel. Ușa se închise cu un zgomot sec în urma lui, rupându-l de lumea exterioară. Întunericul era ca de catifea, în sicriul acela metalic. Dacă n-ar fi fost năprasnicul frig care îi mușca mâinile fără milă, s-ar fi simțit mai bine acolo decât în salonul său de spital.

Mișcându-se înainte și înapoi, își căută o poziție cât mai confortabilă, neștiind cât avea să aștepte în celula aceea înghețată, a morții. În cele din urmă, se culcă pe o parte – rezemându-și capul pe pieptul descărnat al lui Donovan – și zâmbi.

Probabil că inima detectivului este acum de piatră, astfel că nu va simți greutatea capului meu! Își împreună palmele, apoi le vârî între genunchi, materialul costumului, deși rece, oferindu-i o senzație de relativă căldură. Atunci auzi:

— De ce ne aflăm aici, la ora asta? N-am chef să mă prindă miezul nopții într-un loc atât de înfiorător!

Lucky recunoscu imediat glasul acela. Asculta pentru a doua oară acele cuvinte. Nou-venitul nu era altul decât directorul sanatoriului din Tonawaba Creek.

— Dacă nu era neapărat necesar, nu te aduceam aici. E singurul loc din această unitate spitalicească unde putem discuta în siguranță. Și asta pentru că doar aici se află instalații de supraveghere, răspunse doctorul Jeremiah, ușor iritat.

— Și, mă rog, ce era atât de important, încât să…

— … Lucky știe. A aflat totul.

— Ce anume?

— A aflat despre prelevarea de organe, respectiv mica și profitabila noastră afacere.

— Imposibil, Jeremiah, imposibil! Nu avea cum să… Nu înțeleg de unde ai această bănuială!

— L-am surprins în sera de portocali, discutând cu pacientul Donovan. Îi cerea ajutorul în legătură cu ceea ce „văzuse” el cu o zi înainte. Și anume, disecția grăsanului de frizer.

— Lucky are, deci, premoniții.

— Și încă cum!… Știa totul, pană în cele mai mici amănunte, de parcă ar fi fost de față la necropsie.

— Dar n-a fost…

— Bineînțeles că nu, ce tot vorbești prostii?! Bullshit!

— Donovan nu era o „lămâie”, țicnitul acela, fost detectiv? Ăla cărunt și cu bărbuță de țap, care te scotea din sărite ori de câte ori stăteai de vorbă cu el?

— Ba da.

— Parcă a murit la amiază, așa mi-a raportat asistenta-șefă.

— Da, a murit de-a binelea. Am avut eu grijă…

— Tu l-ai…

— … Nu înțelegi că devenise foarte incomod în nebunia lui? Era extrem de curios și, cu limba lui ascuțită, ar fi fost în stare să ne facă o sumedenie de necazuri, chit că nu mai era de mult în toate mințile.

— Jeremiah, nu îmi place deloc ceea ce se întâmplă! Și când spun asta înseamnă că nu îmi place absolut deloc… Mi-e teamă ca nu cumva lucrurile să scape de sub control.

— Da’ cui dracu’ crezi că îi face plăcere? Însă aici nu e vorba despre distracție, ci despre bani. Mulți bani. Grămezi de bani. Vrei să îți reamintesc cu ce ți-ai cumpărat căsoiul ăla de pe coastă, acolo unde ai de gând să te retragi la pensie? Da’ iahtul?

Și limuzinele alea, pe care le-ai făcut cadou fetelor și nepoților tăi… În numai doi ani, ai câștigat cât într-o viață întreagă, ba chiar mai mult, și acum zici că nu îți place? Ce mama dracului vrei tu să fie plăcut în felul în care ai făcut rost de atâta bănet?! Modul în care ne-am vârât mâinile până la coate în cadavrele încă vii sau ce?

— Stai, nu trebuie, nu e nevoie să te înfierbânți așa! E normal să îmi fac griji, nu? bătu directorul în retragere. Doar am de gând să mă bucur de banii pe care i-am câștigat, Jeremiah. Nu mi-am riscat pielea timp de doi ani ca să înfund pe urmă pușcăria!

— Nici eu, domnule director, nici eu. Și, de aceea, m-am gândit să ne oprim. A fost suficient. Eu, unul, mi-am făcut suma și vreau să mă retrag. Am să plec undeva în Hawaii, îngropându-mă în uitare și desfrâu. Peste câțiva ani, nimeni nu va mai ști că a existat vreodată un doctor care se numea Jeremiah Kohn.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Gata, nu înțelegi?! Stop! S-a terminat. Finito. Fertig. Finish. That's it!

— Nu te poți retrage din afacere chiar așa, Jeremiah! Toate sunt puțin mai complicate decât îți închipui tu…

— Și cine mă va opri? Nu cumva tu, directorașule?

— Eu și ceilalți, dacă va fi nevoie.

— Tu?! Păi… tu nici nu mai exiști. Ești mort! Ai murit chiar în seara asta…

— Ascultă, ce tot bălmăjești tu acolo? Și ce ai de gând să faci cu pumnalul ăla, asshole?

Închis în sicriul de oțel, Lucky uitase să mai respire și nici nu mai simțea frigul înfiorător, care parcă îi paralizase mâinile. Auzi strigătele disperate ale directorului, apoi niște urlete animalice, însoțite de o bufnitură surdă. Urmară gemete de agonie, secondate, de lovituri care se repetau ca un ecou straniu, apoi ultimul horcăit, ca al unui porc înjunghiat în gât. Unul dintre cei doi – probabil directorul – murise.

Lucky mai distinse doar câteva sunete, pe care nu le putu defini, apoi o tăcere mormântală și rău prevestitoare se instală în camera frigorifică.

O liniște ca de mormânt…

Se ghemui în spațiul strâmt și lovi clichetul ușii cu degetele înghețate bocnă, după care se împinse cu călcâiele și coatele,

ieșind din frigider. Lumina violetă, orbitoare, îi răni privirea, făcându-l să închidă ochii. Îi trebui aproape un minut încheiat până să reușească să vadă ceva în jurul său. Pe jos era sânge. Deschise sertarul de alături, scoase targa metalică și privi o scenă de coșmar.

Trupul directorului era întins pe spate, gol pușcă, cu abdomenul și pieptul sfârtecate de împunsături adânci. Acolo unde ar fi trebuit să se afle capul, nu se mai putea distinge decât o rană circulară zdrențuită, plină de o crustă de sânge, care începuse să se coaguleze din cauza frigului. Căpățâna lipsea…

Lucky se dădu înapoi și privi mai atent în interiorul întunecat al frigiderului. Într-adevăr, țeasta directorului nu se afla acolo. Împinse căruciorul la loc, închise ușa cu brutalitate, iar zgomotul metalic răsună în încăpere ca un foc de armă. Oripilat, „cosmonautul” porni spre ieșire.

Ăsta ce soartă crezi că o să aibă? îl întrebă Lucky în gând pe Caron. O să plutească sau…

— Astfel de indivizi – îi răspunse bătrânul, cu privirea sa verde, veninoasă – nici măcar nu ajung în barca mea. Putrezesc în mormintele lor până dincolo de Judecata de Apoi. Albia Styxului e o pedeapsă prea blândă pentru ei…

Fără dificultăți și evenimente nedorite, Lucky duse înapoi costumul „împrumutat” și se refugie în propriul salon. Aerul era cald și plăcut, însă mâinile continuau să îl usture. Era bine că încă le simțea…

Și le băgă sub un jet de apă rece, fără a-și mai scoate bandajul, înăbușindu-și un țipăt de durere, până când usturimea se mai potoli. Apoi dădu drumul la apă caldă. În mai puțin de un minut mâinile sale prinseră culoare, de parcă ar fi fost frecate cu glaspapir. Se șterse cu un prosop, își schimbă singur bandajul ud și se băgă în pat, învelindu-se cu o pătură până la gât.

Voia să doarmă.

Și să uite.

Dar ceva sau cineva nu îi dădea pace.

Se lăsă pe o parte a patului și privi dedesubt. Văzu „un lucru” care n-ar fi trebuit să se afle acolo. Mai exact, o pungă mată de plastic alb. Având o presimțire nefastă, prinse punga cu prosopul cu care se șterse și o trase afară. Știu ce conținea înainte de a se uita înăuntru: cu gura schimonosită într-un rictus

dezgustător și macabru, cu ochii holbați și plini de sânge, îl „fixa” capul secționat de trup al directorului. Tot acolo se mai afla și cuțitul cu care acesta fusese măcelărit.

Strânse punga la gură și o înfășură în prosop, având grijă să nu păteze nimic.

Cinci minute mai târziu, pacientul nu întâmpină nicio dificultate coborând și ieșind din clădire. Gardianul din hol continua să doarmă liniștit, în timp ce pe ecranul televizorului se derula finalul westernului. Eroul principal – deși rănit – reușise să îi biruie pe bandiți și rămăsese cu iubita lui.

Ajuns în parcarea personalului medical, Lucky începu să caute printre mașini. Automobilul marca Maseratti al doctorului Jeremiah trebuia să fie mare și de culoare roz. Mulțumi în gând stelelor care, cu lumina lor palidă, îl ajutară să descopere imediat mașina; semăna cu un rinocer rătăcit printre celelalte autoturisme mai mici. Era imens ca un transatlantic…

Fără a se mai obosi să încerce portierele, Lucky scoase din buzunar sârmulița oțelită a agrafei de birou, apoi, în doi timpi și trei mișcări, „vrăji” broasca portbagajului, aruncând căpățâna directorului înăuntru. Lăsă capota ridicată și se îndreptă, mulțumit, spre sanatoriu.

De-acum, soarta e cea care trebuie să își spună cuvântul, se gândi el.

Odată ajuns din nou în salon, verifică eventualele indicii care ar fi putut rămâne în urma lui. Cum nimic nu i se păru anormal, se urcă în pat și adormi liniștit, aproape înainte de a închide ochii. Era convins că procedase ca orice om cinstit. În acel moment, mai conta un singur lucru: oare semenii lui vor fi de aceeași părere cu el?…

• Capitolul 11 •

Dimineața era strălucitoare ca un giuvaer. Lucky se răsuci în pat, sprijinindu-și capul de mâna dreaptă. Simți o usturime încă vie în palmă și își aduse aminte de toate, dar, în primul rând, de căpățâna directorului, care se afla într-o plasă de plastic, ca o bilă de bowling.

Aprinse televizorul. Pe canalul ABC se transmitea un reportaj despre un fermier din Oklahoma, care descoperise pe pășunea din spatele casei sale un cimitir de pe vremea războiului de independență. Era vorba despre o mulțime de soldați, îngropați laolaltă cu muschetele lor, în total peste două sute de trupuri bine conservate, închise în cutii din lemn de arțar.

Pe toți i-a trecut Caron Styxul – se gândi Lucky – cu barca aceea a lui, ca un sicriu fără fund...

Comută canalele, unul după altul, căutând ceva mai relaxant. Când ajunse la postul local de televiziune din Milwaukee, se opri. Ceea ce vedea pe ecran era sera de portocali a sanatoriului. Apoi camera operatorului trecu prin parcul unde îmboboceau florile, oprindu-se la portalul de la intrare. Acolo apăru doctorul Jeremiah, flancat de doi bărbați îmbrăcați costume negre. În spatele lui, vălurea o mare de halate de mai multe culori – personalul medical al sanatoriului.

Camera video surprinse în prim plan mâinile medicului, prinse într-o pereche strălucitoare de cătușe.

În contrast cu acestea, cureaua ceasului încrustată cu pietre prețioase, făcea notă discordantă. Pe urmă se văzu chipul doctorului – o mască de ceară galbenă, extrem de mirată.

Coborî treptele, după care o luă pe alee, până dispăru într-o dubă având însemnele șerifului: The Marshall’s Estate of Tonawaba Creek.

În clipa următoare, imaginea pivotă spre reporterul care, cu microfonul în mână, aștepta să vorbească, alături de un bărbat înalt și uscățiv, cu o imensă pălărie Stetson pe cap.

— L-am rugat pe șeriful Atkins să ne spună, în câteva cuvinte, cum a fost prins într-un timp record criminalul Jeremiah Kohn, cel care l-a ucis într-un mod bestial pe directorul sanatoriului din Tonawaba Creek...

— Păi... nu sunt foarte multe de spus, începu acesta, bombându-și pieptul, în care era înfiptă steaua de șerif. Pe fiica mea, Loretta – care lucrează în această unitate spitalicească în

calitate de asistentă – o mai iau de la serviciu cu mașina, atunci când iese din tura de noapte. Astăzi de dimineață, trecând pe lângă parcarea personalului, am văzut mașina doctorului Kohn cu capota portbagajului ridicată. Știam că își adoră automobilul Maseratti, pe care a dat o groază de bani și nu și l-ar fi lăsat deschis pentru nimic în lume.

— Mai era cineva în parcare la acea oră matinală?

— Nici țipenie de om. După ce am luat-o pe Loretta, m-am gândit că n-ar strica să arunc o privire mai de aproape. Așadar, i-am spus gardianului din hol să-l caute pe doctorul Kohn și să-l trimită în parcare. Inițial, m-am gândit că poate i-a spart cineva mașina, cu toate că asemenea lucruri se întâmplă foarte rar pe la noi. Când a venit medicul – n-a durat nici două minute –, s-a repezit direct la portbagajul deschis, a privit înăuntru, apoi s-a uitat la mine de parcă ar fi fost turbat. M-am apropiat și eu, zărind astfel un sac alb de plastic, moment în care doctorul a scos un țipăt și a rupt-o la fugă. Parcă înnebunise.

— Încotro a luat-o?

— Înapoi, spre sanatoriu. Striga ca un descreierat: „Lucky, Lucky, am să te omor cu mâna mea!” Atunci m-am uitat mai atent la sacul acela și am descoperit înăuntru capul plin de sânge al unui bărbat alb.

— Fiica dumneavoastră unde se afla în tot acest timp?

— I-am cerut să mă aștepte în mașină, că sosesc imediat.

— Spuneți mai departe!

— Mi-am scos pistolul și am luat-o la fugă după doctorul Kohn, apoi l-am somat regulamentar, însă acesta s-a oprit numai după ce am repetat avertismentul de mai multe ori și am tras un foc în aer.

— Dacă nu s-ar fi oprit, l-ați fi împușcat?

— Domnule, sunt șerif în Tonawaba Creek de douăzeci de ani și, în tot acest timp, nu am omorât pe nimeni, deși am reușit să pun mâna pe mai mulți infractori periculoși! Oricum, văzându-l că fugea spre sanatoriu, știam că am să-l prind acolo. Altfel, poate, n-aș fi ezitat să trag. Eram oripilat de ceea ce găsisem în sacul acela.

— Deci, l-ați arestat relativ ușor…

— Da. Nu a opus rezistență. Începuse să plângă și repeta întruna: „Lucky, Lucky, n-ar fi trebuit să te trezești niciodată!”

— Cum v-ați dat seama că acel cap secționat era al directorului?

— Fiica mea l-a identificat. A coborât din mașină când a auzit împușcătura.

— Ați reușit să aflați cine este personajul misterios invocat de doctorul Jeremiah Kohn?

— Unul dintre pacienții sanatoriului, care a fost în comă vreme de douăzeci de ani, după care și-a revenit brusc și într-un mod cât se poate de miraculos. Fiindcă suferă de amnezie și nu își amintește cum îl cheamă, personalul medical l-a poreclit „Lucky”.

— Vă mulțumesc, domnule! Ați fost foarte amabil.

Reporterul rămase singur în cadru și reluă:

— Așadar, după arestarea presupusului asasin, o brigadă de detectivi de la „Omucideri” a venit din Milwaukee, în mare grabă. În scurt timp, a fost descoperit și cadavrul mutilat al directorului, într-unul dintre frigiderele de la morgă. Se pare că, strâns cu ușa, doctorul Kohn și-a recunoscut fapta. Acum nu îi mai rămâne decât să aștepte clemența justiției, bineînțeles după ce vor fi deslușite motivele și împrejurările acestei ciudate crime. Dar mobilul abominabilului asasinat este cu atât mai straniu, cu cât se știe că directorul sanatoriului și doctorul Jeremiah Kohn erau buni prieteni. Pentru moment, atât de la sanatoriul din Tonawaba Creek. Vom reveni cu noi amănunte pe parcursul derulării anchetei. A transmis pentru TBS…

În timpul acestui reportaj, fără să își dea seama, Lucky coborâse din pat și se apropiase de televizor. Stătea desculț în fața ecranului, la numai douăzeci și cinci de centimetri distanță de acesta, cu părul vâlvoi și ochii holbați. Când emisia reveni în studio, dădu capul pe spate și începu să râdă. Un râs nervos, plin de răutate, aproape imaterial.

Ai vrut să mă înfunzi, ticălosule! Na, că ți-am tras-o eu înainte! Nici nu știi cât de bine mă simt…

Apoi redeveni serios, gândindu-se la faptul că, nu peste mult timp, va fi luat și el la întrebări de cei de la „Omucideri” sau de FBI. De aceea, se spălă pe dinți și pe mâini, își schimbă din nou bandajul și își luă un halat pe el. Ieși pe coridorul pustiu și o porni spre camera de gardă. Dar nici acolo nu se afla nimeni.

Urcă la etajul superior, fără să se grăbească, și deschise o ușă la întâmplare. Ciudata lui veselie de dinainte dispăru subit. Un

pușți de zece-unsprezece ani – pistruiat și palid, cu părul blond, tuns perie – era întins pe pat, iar din gură îi ieșea un tub de plastic, care ducea spre un cilindru de sticlă, ce pompa aer. În nări avea un alt tub, mai bine-zis o sondă, conținând un lichid gălbui și în fiecare mână se găsea înfipt acul unei perfuzii. O mulțime de electrozi îi fusese aplicată pe frunte, gât, piept și abdomen. Pierdut în hățișul acela de tuburi și fire colorate, băiatul părea prins în plasa unui păianjen uriaș. Era ceea ce se putea numi o veritabilă „lămâie” a sanatoriului.

Lucky se apropie încet de pușți, privind impresionat chipul acestuia. La căpătâiul său, pe un monitor, mai multe puncte și linii strălucitoare traversau ecranul verde săltând de la stânga la dreapta. În urma acestora, rămâneau dâre sinuoase și zig-zaguri subțiri, ce semănau cu traiectoriile frânte ale unor licurici pierduți într-o noapte foarte întunecată.

Rămase pierdut lângă băiatul acela, suspendat undeva între viață și moarte, închipuindu-și că se afla într-o barcă, iar pe copastie se cățăra pistruiatul. Apoi se văzu trăgând la rame spre țărmul celălalt, de DINCOLO.

Simți o mână moale, prietenoasă, pe umăr și se întoarse încet. Era asistenta Atkins, care îl căuta.

— Îl cheamă Jensen și se află la noi de trei luni. Părinții au murit în același accident în care pușțiul și-a fracturat craniul, în mai multe locuri. Un blestemat de ambuteiaj pe autostradă, soldat cu morți și răniți. Poți vorbi, se află în comă încă de când a fost adus.

— Este irecuperabil, nu?

— Asta numai Dumnezeu o poate ști. Și tu ai fost irecuperabil, dacă îți mai aduci aminte…

— Da. Probabil că așa arătam și eu, cu furtunuri și fire peste tot. Dar, spune-mi, am auzit că a fost ceva vânzoleală pe aici în această dimineață, nu-i așa?

— Da, Lucky. S-a petrecut ceva îngrozitor. Directorul a fost omorât cu o cruzime greu de imaginat. Se pare că doctorul Jeremiah i-a făcut de petrecanie, dar nimeni nu își poate imagina motivul acestui asasinat.

— Am văzut ceva la știri, puțin mai devreme. Șeriful este tatăl tău, așa am înțeles.

— Da, dragule. Nu prea arăt a fiică de șerif, nu? Poți s-o spui, nu mă deranjează…

— Dar, după părerea ta, cum ar trebui să arate o fată de șerif?

— Păi… mai așa… Înțelegi? și făcu niște gesturi largi cu mâinile, în jurul ei.

— Bătrânul tău este un om de treabă?

Înainte de a răspunde, Loretta râse:

— Atât cât poate fi un șerif, dacă mă înțelegi. În viața de familie este și a fost perfect întotdeauna, iar în rest… ca orice șerif.

— Mi-ai putea aranja o întâlnire privată cu el? Știi, am impresia că numai în tatăl tău pot avea încredere și am ceva foarte important să îi comunic.

— Dacă e în legătură cu crima asta oribilă, le poți spune polițiștilor din Milwaukee, care se află aici. De fapt, venisem după tine. Ei m-au rugat. Cică doctorul Jeremiah a tot rostit porecla ta în clipa arestării.

— Bine, am să merg, însă eu cu tatăl tău vreau să vorbesc! Nu am încredere în nimeni altcineva. Deci, crezi că polițiștii mă caută pentru că doctorul criminal mi-a rostit numele?

— Mai mult ca sigur.

— Atunci, să mergem. Îi aburesc eu cumva și, pe urmă, aștept un semn de la tine în legătură cu întâlnirea de care te-am rugat. OK, sweety?

— OK. Tata va fi încântat să te cunoască, sunt convinsă. Am să-ți dau un telefon. În după-amiaza asta, ți-ar conveni?

— Oricând, o asigură Lucky, după care îi mai aruncă o privire plină de compasiune puștiului și părăsi încăperea, spunându-i în gând:

Kid, să nu te sui în barcă! Mai ai destul timp la dispoziție.

După ce polițiștii de la „Omucideri” se prezentară, cel mai scund dintre ei, care părea a fi șef, începu să vorbească:

— Domnule…

— … Lucky. Puteți să-mi spuneți Lucky, ca toată lumea, și fără „domnule”. Mă intimidează…

— Mda, am auzit despre situația ta. Nici nu știu dacă o pot caracteriza drept noroc sau ghinion. Dar să trecem la subiectul pentru care te-am rugat să te întâlnești cu noi.

— În concluzie, nu este un interogatoriu?

— Nici pe departe și, dacă nu vrei, nu te obligă nimeni să ne spui ceva. N-avem niciun mandat în acest sens, dar, date fiind împrejurările…

— … Înțeleg. Ce vreți să aflați de la mine?

— În principal, un singur lucru. Știi cumva de ce ți-a rostit doctorul Kohn numele, în repetate rânduri, atunci când a fost arestat?

— Poate o fi suferit un șoc psihic, iar eu am fost prima persoană care i-a venit în minte. Avusesem aseară o discuție cu privire la starea sănătății mele și modul în care m-am acomodat în sanatoriu. Vreau să spun, de când nu mai sunt o legumă…

— Ai avut ceva altercații cu el? întrebă cel de-al doilea polițist, pe un ton egal.

— În niciun caz, altminteri presupun că eu aș fi fost în locul directorului, nu? râse pacientul, sincer amuzat de idee. Chiar mă simpatiza, mi-a declarat-o în repetate rânduri și cu martori.

— Se poate să vă fi cunoscut înainte de accidentul pe care l-ai suferit?

— Asta n-am de unde s-o știu, câtă vreme nu îmi amintesc nici măcar numele meu adevărat.

Copoiul cel scund se uită cu reproș la colegul său pentru întrebarea imbecilă pe care o pusese, iar acesta renunță să formuleze o alta. În schimb, o făcu boss-ul:

— Dar cu directorul în ce relații erai?

— Normale, aș putea spune. Ne-am văzut doar de două sau trei ori până acum. El cu treaba lui, eu cu a mea. Nu ne călcam pe bătături.

— Până în prezent ai părăsit sanatoriul pe propriile picioare?

— Absolut deloc. Încă am unele probleme cu efortul fizic, după atâta vreme cât am fost imobilizat. Obosesc imediat și nu m-am încumetat să merg nici măcar până în Tonawaba Creek. De altfel, nici nu cred că mi s-ar fi permis așa ceva.

— Ai o fire recalcitrantă?

— De ce mă întrebați asta? Vreți să știți dacă reprezint un pericol pentru cineva de aici? Firește că nu sunt un tip coleric, da'… la început, am fost.

— Serios?! ciuliră copoii urechile, brusc interesați de cele auzite.

— E și normal, după părerea mea. Când te trezești dintr-un somn care a durat o veșnicie și ți se spune că ai făcut nani

douăzeci de anișori, nu îți vine să îi strângi de gât pe toți cei din jurul tău?

— Dar pe urmă ai început să te înțelegi cu personalul medical și cu ceilalți pacienți, nu?

— Asta ar cam trebui să îi întrebați pe ei, nu pe mine, nu credeți?

— Mda… Văd că nu putem scoate nimic folositor de la tine…

— Poate, din pricina faptului că nu știu nimic.

— În regulă. Uite numerele noastre de telefon, în caz că îți amintești ceva! Vreo reacție neobișnuită a doctorului Kohn sau a directorului, vreo altercație între ei, orice ne-ar putea folosi.

— Dacă aș fi fost martor la așa ceva, cu siguranță că mi-aș fi amintit imediat, își continuă Lucky seria minciunilor. Nu uitați că toate amintirile mele se rezumă la cele întâmplate în ultimele două săptămâni! Nu sunt atât de multe, încât să le uit. Mulțumesc, totuși, pentru cartea de vizită. Cine știe când voi avea nevoie de ea?!

Ceva mai târziu, după ce se despărțise de cei doi polițiști din Milwaukee, Lucky găsi micul dejun pe o tavă, în salonul său. Ceaiul se răcise deja, iar ouăle ochiuri se cam sleiseră. De aceea, se mulțumi să mănânce câteva gogoși și să bea sucul de portocale care îi fusese adus într-un pahar imens. Apoi începu să răsfoiască manualul de operare pe calculator, luat de la bibliotecă, însă studiul său se încheie în mai puțin de o jumătate de oră.

— Pe unde-mi umbli? se auzi glasul lui Tildy Jones, care îl lua la rost, dând năvală în rezerva lui. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Îhî! confirmă Lucky, continuând să citească din manual.

— De mult bănuiam eu că băiatu’ ăsta a luat-o razna, dar era doctor! Ce, te pui cu un doctor?!

— Și le-ai spus părerea ta polițiștilor?

— Doar nu eram nebună! Ar fi fost în stare să mă suspecteze de cine știe ce complicitate. Nu-i știi cum sunt?

— Nu prea…

— Așa e. Da’ de ce i-o fi tăiat și beregata, după ce l-a făcut harcea-parcea, eu tot nu pot să înțeleg…

Cum de ce, idioato? se gândi Lucky s-o întrebe. Ca să îmi vâre mie căpățâna directorului sub pat și să mă bage la apă pentru totdeauna, de-aia! În schimb, zise:

— Parcă înțelege cineva…

— Bietul de el, la anu’ ar fi trebuit să iasă la pensie. Așa zicea, că iese la cerere. Dumnezeu să-l ierte, că nu era om rău!

— Cine, doctorul Jeremiah?

— Aiurea, despre director vorbeam, amice. Ce-i cu tine?

— Toți sunt buni, Tildy. Mai ales după ce le taie cineva gâtul. Nu și înainte… Cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit!

— De ce ești atât de crud, Lucky? Există oameni și oameni. De unii îți pare rău, de alții… ducă-se dracului! Uite, eu, de exemplu, aș vrea să-l văd pe doctorul Jeremiah pe scaunul electric. Să-l prăjească!

— O să scape, vei vedea. Îl vor declara iresponsabil și o s-o sfârșească bine-mersi, cu tot confortul, într-o casă de nebuni.

— Ce tot spui tu acolo? De unde știi?

— Nu știu, presupun, bătu bărbatul în retragere.

Tildy se juca, îngândurată, cu cana de ceai de pe tavă.

— Dacă stau bine să mă gândesc, într-o casă de nebuni ar îndura o pedeapsă mai grea decât moartea, cu condiția să-l țină numai cu tranchilizante și șocuri electrice!

— Da, și alături de alți nebuni mai… nebuni decât el, foarte furioși și puși pe rele… îi făcu Lucky jocul. Pe bune că ar fi interesant. Dar chiar atât de mult îl urăști?

— Și mai mult…

În acel moment, în salon intră asistenta Loretta Atkins, fiica șerifului din Tonawaba Creek.

— Am vorbit cu… Oh, scuzați-mă că am dat buzna așa…

— Nu-i nimic, replică Tildy, cu țâfnă. Încă nu apucasem să îl încalec.

Cele două femei se priviră cu răutate. În jur, atmosfera se înfierbânta de la o secundă la alta.

Fetele știu… își zise bărbatul. Au simțit amândouă că m-am culcat cu fiecare și acum mă dispută. De fapt, doar pe Tildy am regulat-o. Cu Loretta am făcut dragoste.

— Ziceai că ai vorbit cu… cine? o întrebă Lucky pe Loretta, pentru a mai destinde atmosfera.

— Știi tu cu cine… La cinci și jumătate va veni să mă ia și atunci vei putea sta de vorbă cu el. Și lui îi face plăcere să te cunoască, așa mi-a zis să îți transmit. Doar ești cel mai faimos pacient al sanatoriului și a auzit o mulțime de lucruri despre tine.

— Destul! râse bărbatul. Asta dacă nu vrei ca înfumurarea să mi se urce la cap într-o bună zi.

— OK, atunci ne vedem la ora stabilită. Vin eu să te iau.

Și plecă, fără să o mai bage în seamă pe rivala și colega ei de serviciu. Lăsă în urmă doar o adiere de parfum, pe care Lucky nu se putu abține să nu îl adulmece, ca un ciobănesc german provenit din părinți campioni.

— Te vezi cu șeriful? întrebă Tildy, mirată, când rămaseră din nou singuri în salon.

— Da, am de gând să stau de vorbă cu el în privința identității mele, minți bărbatul, gândindu-se la zicala „scopul scuză mijloacele”. Știi, în curând, presupun că voi pleca din sanatoriu și voi avea nevoie de documente.

— Să pleci din sanatoriu? făcu asistenta ochii mari. Tu? Nu se poate!

— De ce să nu se poată? deveni el extrem de bănuitor. Cine mă poate opri?

— Nu e vorba că ar încerca să te țină cineva cu forța aici – se bâlbâi Tildy – însă nu ești complet refăcut. Vreau să spun atât din punct de vedere fizic, cât și psihic. Gândește-te numai, ai stat douăzeci de ani pe tușă, nu poți intra în teren așa, pocnind din degete!

— Draga mea, poate că ai dreptate, însă numai pe jumătate. Cât privește psihicul meu, te asigur că stau mult mai bine la „cutia de viteze” decât unii doctori de aici – care se apucă, tam-nisam, să decapiteze câte un director…

Tildy râse, dar nu era râsul ei natural, ci unul plin de venin.

— Și încotro ai s-o apuci?

— Nu asta e problema principală, ci de unde o să fac rost de bani. Cum rezolv chestia asta, mă sui în primul tren, în primul avion sau pe primul vapor și plec să vizitez orașele, continentele… ce mai, întreaga planetă!

— Să călătorești, Lucky! deveni asistenta dintr-o dată visătoare. Paris, Londra, Roma, Atena, Tokio… cât de mult mi-aș dori să pot pleca și eu aiurea, în lume. Dar viața asta a mea e un mare rahat! Tu ești anormal de sănătos și liber, poți pleca unde și când vrei…

Se apropie încet de pacient și, în ciuda așteptărilor acestuia, se rezumă la a-l săruta pe frunte.

Lucky își înfrână în ultimul moment pornirea de a o întreba motivul pentru care nu pleacă și ea încotro vedea cu ochii, apoi îi șterse o lacrimă de pe obraz. Îi era clar, cel puțin pentru moment: nu mai avea niciun chef de vorbărie fără rost.

• Capitolul 12 •

Visa cu ochii deschiși.

Era copil și se plimba, împreună cu mama lui, pe marginea unui lac cu ape verzi.

— Puiule, vezi cât de limpede e? îl întrebă ea, mângâindu-i creștetul.

Ici și colo, răsăreau pâlcuri de stuf în bătaia vântului. Un cârd de rațe sălbatice ateriză cu zgomot pe suprafața apei, stârnind mici valuri, care se spărgeau ușor de mal. Copilul râse.

Deosebit de încântat, începu să alerge spre marginea lacului, cu brațele întinse, de parcă ar fi vrut să prindă întreaga lume cu ele. Apoi se opri deodată, culese din iarbă câteva pietricele și azvârli în rațele nepăsătoare. Văzu o barcă și se chinui să citească ce scria pe ea. „Grand Forks”, silabisi puștiul, înainte de a se auzi strigat:

— Samuel, ce faci? Ai să murdărești șosetele albe și astăzi ți le-am pus pentru prima dată! Și pantofii. Ai să-ți murdărești și pantofii. Sam! Sammy, n-auzi? Ce ai cu rațele, de arunci în ele cu pietre? Sammy, nu înțelegi ce-ți spun? De ce dai cu pietre în rațe?

— Pentru că sunt niște animale împuțite, mami! Păsări sălbatice și stricătoare, care fac mizerie în apă și alungă peștii. O strică și o împuțesc, așa zice tata. El trage cu pușca, paaaf! – și le omoară. O să mă învețe și pe mine.

— Of, Samuel! zise mama, oftând supărată. Vino încoa’! Uite ce-i pe tine, arăți ca o… ca o… rață. Samuel, Samuel!

Se trezi și coborî din vis, ca dintr-un autobuz oprit în stație. Tavanul alb al salonului cu numărul 114 îl strivea. Avea nevoie de aer, de spațiu, de libertate.

Se ridică și deschise geamul, apoi se așeză în capul oaselor pe pat.

Mă numesc Samuel, își zise. Sam. Sammy.

Soarele după-amiezii se strecura hotește în camera de spital.

— Mă cheamă Samuel! repetă Lucky, de astă dată cu glas tare. Ce bine e să ai un nume! Vreau să spun un nume adevărat, așa cum au toți oamenii.

Apoi căzu iarăși în visare.

Prin creier îi zburau cârduri întregi de rațe. Se văzu în barcă, alături de tatăl său. Nu îi distingea chipul, însă îi simțea prezența și îi auzea glasul:

— Nu, Sammy, băiatule, nu așa! Pușca se sprijină puternic de umăr, altfel reculul o să te arunce drept în apă. Ha, ha, ha! Trebuie să fii foarte atent! Asta e o carabină puternică, pentru bărbați ca noi, nu pentru muieri și țânci plângăcioși. Să o ții zdravăn, ca să nu îți mute falca din loc! Ha, ha, ha! Așa, e foarte bine! Ah, ce vânător strașnic ai să ajungi, Samuel!

Se văzu din nou, purtând cizme de cauciuc mult prea mari. Da, își amintea: încălțase trei perechi de ciorapi, pentru ca încălțările să nu îi clămpănească în picioare. Mai luase pe el o pereche de pantaloni din prelată, un pulover pe gât și o vestă. O minunăție de vestă cauciucată, cu buzunare și buzunărașe peste tot, chiar și la spate.

Arma de vânătoare era o ditamai pușcoacea, grea și butucănoasă, veche de când lumea. Mâinile îi tremurau din cauza greutății ei, dar se străduia din răsputeri să păstreze linia de ochire, așa cum îl învățase tatăl său. Țintea un cârd de rațe care pluteau, nepăsătoare, la o sută de metri de ei. Vedea clar un rățoi ceva mai mare, cu capul verde-auriu. Pe acela ar fi vrut să îl împuște.

— Poți să tragi, Sammy, acum e momentul! auzi vocea încurajatoare a tatălui său. Acum, Samuel!

Apăsă pe trăgaci, la reculul puștii îl azvârli cu putere înapoi.

Părintele râdea, în timp ce stolul de rațe sălbatice se ridica în aer, fâlfâind cu disperare din aripi. Nu toate. Trei dintre ele pluteau acum fără viață pe suprafața lacului, ușor învolburată. Printre ele se afla și rățoiul cu capul verde-auriu. În jurul zburătoarelor, mici pete de sânge colorau apa.

Cockerul, care aștepta semnalul puștii la prora bărcii, sări imediat în apă și înotă agil spre pradă. Era un exemplar negru ca tăciunele, cu blana strălucitoare, de toată frumusețea.

— Bravo, Sammy, băiatule! îl lăudă tatăl. Bravo, asta zic și eu lovitură! Trei dintr-un singur foc. Ești deja un vânător pe cinste, dacă ai reușit această performanță. De când trăia bunicul n-am mai văzut o asemenea împușcătură! Eh, dacă ar mai fi el aici să te vadă, ar fi tare mândru de tine…

O pasăre cu pene pestrițe lovi în fereastră și Lucky coborî din nou cu picioarele pe pământ. La figurat, desigur. Dar acum, în lumea reală, era el: Sam, nu Lucky sau Sleepy.

Samuel.

Pentru început, am să țin această descoperire numai pentru mine – se gândi, în vreme ce încerca să își aranjeze părul, trecându-și degetele răsfirate prin el. Nu de altceva, dar s-ar putea să apară unele neplăceri de unde nici nu mă aștept, dacă cineva își dă seama că mi-am amintit.

Totuși, nu se putu abține și rosti cu voce tare, pentru a doua oară:

— Mă numesc Samuel și cred că sunt un vânător de prima mână. Sau măcar am fost…

Deodată, își aminti ceva: inscripția aceea ciudată de pe barcă, „Grand Forks”, care nu îi spunea absolut nimic. Apoi i se făcu foame și se grăbi către cantina sanatoriului.

Tildy era acolo, singură la masă, înghițea cu poftă. Avea în față o porție enormă de fasole roșie cu porumb și câteva ciocănele de pui condimentate.

— Bună! Parcă nu ne-am mai fi văzut de un secol, zise Lucky, așezându-se în fața asistentei, cu o gustare și un desert.

— Ia loc, amice, nu te formaliza! Ți s-a făcut foame așa, dintr-o dată?

— Să zicem. De fapt, voiam să te întreb ceva… să întreb pe cineva ceva… ca să fiu mai precis. Ai auzit vreodată denumirea „Grand Forks”?

— Nț! răspunse Tildy, după o clipă de gândire. Dar pare să fie numele unei localități, nu?

— Habar n-am. Mi-am amintit așa, instantaneu. Eram cu mama pe marginea unui lac și acolo se afla o barcă… În sfârșit, am deslușit denumirea pe care ți-am spus-o. Asta-i tot.

— Hai să înfulecăm și, pe urmă, vom merge undeva, poate aflăm vreun indiciu!

Lucky privi ceasul din perete, apoi începu să guste din desert. Mai era puțin până la ora cinci, avea timp până la întâlnirea cu șeriful Atkins.

— Unde să mergem?

— La bibliotecă. Sper să-l mai găsim pe tinerelul acela… Hai, că nu-mi mai e foame!

Aproape că alergau amândoi pe coridoare, cuprinși de nerăbdare. Avură noroc. Asistenta îl luă în primire pe bibliotecar încă de la ușă:

— Iubitule, n-o să dureze mult, îți promit. Lasă-mă să caut ceva, de care am neapărată nevoie!

— Dar puteți și mâine să…

— … Vrei să nu dormim de curiozitate toată noaptea? interveni Lucky.

— În acest caz, dacă nu vă deranjează, am să vă ajut! Nu că m-aș grăbi, dar îmi place să fiu util colegilor mei. Și dumneavoastră, domnule Lucky.

— OK, n-am nimic împotrivă, se bucură pacientul că fusese recunoscut de tinerel. Dar scoate noțiunea „domnule” din formula de adresare!

— Acolo! zise Tildy, indicând direcția în care trebuia să se îndrepte.

După ce făcu câțiva pași, secondată de cei doi bărbați, se opri în fața unui repertoar imens, cu coperte groase, de carton cenușiu.

Conducerile sanatoriului de până atunci nu dăduseră prea mare importanță bibliotecii, așa că gradul de informatizare a acesteia nu era nici măcar la un nivel decent.

Asistenta începu să răsfoiască paginile de la litera „G”, urmărind rândurile cu degetul.

— Grand… Grand… așa… Grand Follk… Grand Forks, asta e! Harta 140/30.

Închise repertoarul, suflând cu putere pentru ca praful așternut pe acesta să nu îi murdărească halatul, apoi se deplasă spre un raft, de unde alese o hartă imensă a Statelor Unite ale Americii. De fapt, nu era întreaga hartă, ci doar reprezentarea fizică a două state și jumătate, împărțite în careuri cu linii de culoare galbenă.

— Perfect, zise ea, întinzând-o pe masa de studiu și netezind-o cu latul palmei. Acum căutăm careul 30! Aici e! spuse tot Tildy, triumfătoare, punându-și arătătorul pe un punct minuscul de pe acea secțiune. L-am găsit!

Lucky se îndoi din mijloc și privi mai de aproape locul indicat. Era scris de două ori; o dată cu negru, lângă un cerculeț mic, și încă o dată cu albastru, pe suprafața unei pete verzui, de formă neregulată.

— Un lac și un orășel cu circa… 100.000 de locuitori, în Statul Oregon, vorbi Lucky. Adică la mama dracu’, pe coasta de vest. E și un râu pe acolo, care se numește Snake. Dam’ it! Departe mai e…

Oare pata aceasta insignifiantă să fie lacul meu cu rățuște? își continuă el raționamentul, de astă dată în gând. Acolo unde mă plimbam cu mama și vânam cu tata... Probabil că orașul copilăriei mele este această mică urbe, trecută pe hartă cu litere de culoare neagră. Hai, că nu e rău pentru început!

— Vino aici, Lucky! îl chemă Tildy, care se îndepărtase între timp.

Aflată în fața unui alt raft, scoase de acolo un volum gros, însă de dimensiuni ceva mai normale, și începu să îl răsfoiască.

— Uite, Oregon! De aici poți afla tot ce vrei despre acest stat. Nu-i așa că e grozav?

— Mai întrebi?! E nemaipomenit! Pot lua cărțulia cu mine?

— Bineînțeles, îi răspunse bibliotecarul. Numai să notez undeva că ți-am dat această mică enciclopedie. Doriți să căutați și altceva?

— Nu, mulțumim, e în regulă! Ți-am spus eu că nu o să dureze mult! se umflă în pene asistenta, îndreptându-se spre ieșire, cu un aer de învingătoare.

Bibliotecarul îi urmări, pofticios, fesele aflate în plină mișcare, apoi îi înmână cărțulia straniului pacient și începu să stingă luminile.

— Atunci n-am să mai zăbovesc nici eu. Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă stau la dispoziție mâine, cu cea mai mare plăcere.

— Bine, noi plecăm. Încă o dată, mii de mulțumiri! Hai, Lucky, vino să îți schimb pansamentul! Iar s-a umplut de sânge, dacă n-ai fost cuminte.

Cum privirea femeii exprima cu totul altceva în legătură cu intențiile ei, pacientul se eschivă imediat:

— Îmi pare rău, însă acum chiar că nu pot! Am o întâlnire, știi și tu, iar bandajul mi-l pot schimba singur. Am mai făcut-o de două ori până acum. Poate ne vedem mai târziu...

— Cum vrei! spuse Tildy, departe de a fi încântată de acest refuz, după ce îi fusese atât de folositoare în elucidarea enigmei. Eu mai am puțină treabă la cantină.

— Iar eu mă duc în salon. Încă o dată, îți mulțumesc din suflet pentru ce ai făcut ca să mă ajuți! Îți rămân profund îndatorat!

Ultimele cuvinte o mai îmbunară pe asistentă, care îi făcu semn pacientului ei favorit, cu degetul arătător de la mâna dreaptă:

— Să nu uiți!…

•

— La prima vedere, pare o fire foarte timidă, însă, în realitate, nu e deloc așa. Să-l fi văzut când s-a trezit din comă, cum mai înjura de toți dumnezeii… Pe urmă, nu știu ce s-a petrecut cu el. A devenit mai închis în sine decât o broască țestoasă în propria carapace.

— Serios?!

— Probabil că șocul trezirii, după douăzeci de ani de „hibernare”, l-a adus în starea asta. Uneori, am impresia că se teme al dracului de tare de lume și de oameni, tată! În același timp, e avid să învețe și să înțeleagă tot ce se petrece în jurul lui. Îi place tot ce e nou, de parcă ar fi un biet emigrant, care încearcă din răsputeri să se integreze cât mai repede în societatea „adoptivă”. Pentru asta – și pentru multe altele – cred că nu greșesc dacă susțin că… aproape îl iubesc.

Șeriful zâmbi, subconștientul său situându-se undeva între dragoste paternă și gelozie.

— Chiar așa?! se miră el. Ce-i drept, nu te pot contrazice, Loretta. Pare un tip foarte interesant. Deci, după toate probabilitățile, ar trebui să aibă în jur de cincizeci de ani, nu-i așa?

— Teoretic, da, însă, practic, are în jur de treizeci, se grăbi asistenta să își încredințeze tatăl, după care îi păru rău că o făcuse cu atâta aplomb.

Mai mult ca sigur că babacu’ s-a prins că ne-am tras-o! își zise în sinea ei. Nu-i vorbă, sunt eu matură, da’ și el e părinte… iar dacă se gândește și la faptul că nu m-am măritat până la vârsta asta…

— Dacă ar fi să ne luăm după anul nașterii, este de o vârstă apropiată de a mea, chiar tu ai spus-o! Oare cum o fi să te îndrăgostești de o persoană mai mare ca tine cu peste două decenii?! se întrebă șeriful fără urmă de răutate.

Asistenta Atkins se împurpurase de-a binelea și realiză că era momentul să caute o cale de salvare din acel clinci.

— Eu n-am rostit niciun cuvânt despre dragoste, ci am zis că APROAPE ÎL IUBESC, ceea ce e cu totul altceva. Este atât de nefericit și preocupat să-și amintească propria identitate… În sfârșit… mai bine mă duc să-l chem. Uite, aproape că s-a făcut

ora întâlnirii voastre. Trebuie că mă așteaptă în salon, așa cum am stabilit.

Cinci minute mai târziu, când asistenta intră în rezerva cu numărul 114, Lucky nici măcar nu o simți, atât era de cufundat în lectura micii enciclopedii pe care o împrumutase de la bibliotecă.

Situat pe malul lacului cu același nume, Grand Forks, cu cei peste 110.000 de locuitori, a fost fondat în anul 1830 de coloniștii galezi, sosiți aici pentru a exploata pădurile bogate de pe malurile Râului Snake. Lemnul era transportat pe apă până la Portland, unde se folosea în procesul de ardere a cimentului. Ceva mai târziu, s-a dezvoltat și o mică industrie de prelucrare a lemnului, însă crahul financiar din 1923 – care a împins la faliment marea majoritate a întreprinderilor de tip manufacturier de pe coasta de vest – a lovit și micul orășel. În urma acestui fenomen, Grand Forks a fost aproape abandonat de localnici, aceștia emigrând spre marile plantații de citrice din sud. Dar localitatea a reușit să se redreseze în anii ’50, devenind un inedit punct de atracție turistică, datorită lacului, care este un habitat natural al unei specii de rațe unice în lume.

— Hei, Lucky, îți mai aduci aminte de mine? Sunt eu, Loretta, fata aia bună… care vrea să te ajute… la fel ca și tatăl ei, înspăimântătorul șerif din Tonawaba Creek!

— Ai și venit, draga mea?! Mă bucur! Și tata…

— Te așteaptă la parter, într-un salon gol, așa cum ne-am înțeles. Să știi că e un tip de cuvânt!

— Probabil că și eu sunt, însă nu pot băga mâna-n foc pe chestia asta, dacă nu îmi pot aminti trecutul! Nu încă…

— Ce citeai?

— O enciclopedie despre statul Oregon, răspunse pacientul, omițând intenționat să menționeze cum a intrat în posesia cărții. Mi-am amintit o frântură din trecut, mai precis numele unui mic orășel de pe coasta de vest, și acum încerc din răsputeri să aflu mai multe amănunte despre obârșia mea. Dar dacă e timpul, să mergem! Nu vreau să mă las așteptat, mai ales că eu am solicitat această întâlnire, adăugă Lucky, punându-și halatul pe el.

Pe drum, nu își mai spuseră nimic unul altuia. Loretta, însă, încercase în câteva rânduri – și chiar reușise – să se atingă din

mers de trupul bărbatului, la care începea să țină din ce în ce mai mult.

— Eu am să vă las să discutați ca între bărbați, zise ea, după ce deschise ușa salonului cu pricina. Voi fi la capătul culoarului, la camera de gardă, dacă aveți nevoie de mine. Lucky știe unde să mă găsească.

Apoi dispăru, cu o discreție care îl impresionă pe Samuel. Nu își imaginase că Loretta putea avea atât de mult bun-simț, dacă judeca numai după modul vulcanic și fără prejudecăți în care i se oferise...

• Capitolul 13 •

— Dumneavoastră trebuie să fiți șeriful Atkins! începu Lucky, imediat după ce ușa se închise în urma lui. Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, domnule!

— Iar tu ești, în mod sigur, Sleepy… de fapt, Lucky. Plăcerea este reciprocă, ia loc, te rog!

— Mulțumesc pentru invitație! Luam oricum, căci astăzi am cam obosit și mă simt epuizat, râse „pensionarul” sanatoriului, încercând să îndulcească atmosfera dintre el și acest simbol al dreptății – așa cum îl zugrăvise mai devreme propria lui fiică.

— Te văd foarte entuziasmat și bine dispus, altfel decât mi te-a descris Loretta. S-a întâmplat ceva deosebit între timp, de care nu a aflat încă nimeni?

— Pot spune că da, fără să mă înșel. Totul s-a petrecut acum o jumătate de ceas, iar în afară de cei care au fost de față, nimeni nu știe nimic. Nici măcar fiica dumneavoastră. Se pare că, încet-încet – fie vorba între noi, mult prea încet –, memoria începe să îmi revină.

— Dar asta este extraordinar, Lucky! se entuziasmă șeriful.

— Și eu cred la fel. Cred că mi-am amintit de locurile copilăriei mele și de orașul în care, tot ce e posibil, m-am născut: Grand Forks, Oregon, pe coasta de vest a Americii.

— Repet, chestia asta este extraordinară, dar sunt convins că altul e motivul pentru care ai vrut să ne vedem, nu-i așa?

— Bineînțeles că da, domnule Atkins! E cazul să îmi cer iertare că v-am plictisit cu problemele mele!

— Lasă, nu e nevoie…

— … Am să vă cer să ieșim, însă, din acest salon de spital, în ciuda oboselii mele. Să ne plimbăm puțin prin grădină. E mai sigur și mai discret așa. Vreau să spun că nu trebuie să fim auziți de nimeni. Veți înțelege de ce vă solicit asta, când vă voi spune tot ceea ce știu! adăugă Lucky, enigmatic.

— De ce nu?! răspunse șeriful, înfundându-și pe cap pălăria din dotare. La această oră, apusul soarelui deasupra localității Tonawaba Creek e minunat. Crede-mă, am avut ocazia să constat acest lucru de-a lungul multor ani, la cum mă simt și eu puțin stresat după ziua pe care am avut-o, nu văd de ce n-aș fi de acord să ne plimbăm puțin.

Ieșiră din clădirea principală a sanatoriului, ca doi prieteni care se cunoșteau de mult timp. Invitat de șeriful Atkins, Lucky

o luă înainte pe una dintre aleile presărate cu pietriș ale stabilimentului. Asigurându-se că au ajuns într-o zonă unde nu puteau fi auziți de urechi indiscrete, se întoarse și zise:

— Domnule, crima care s-a petrecut aici este extrem de ciudată, după cum bine v-ați dat seama și dumneavoastră. Iar dacă la aceasta adăugați faptul că am pierdut ultimii douăzeci de ani de viață... Că acum reînvăț să deosebesc răul de bine...

— ... Nu te înțeleg, îl întrerupse omul legii.

— Nici nu aveți cum. Ar trebui să treceți prin ce am trecut eu ca să... Spuneți-mi, ați pierdut vreodată măcar un minut din viața dumneavoastră? Cu alte cuvinte, un minut în care să nu fi fost conștient, cu excepția somnului, desigur.

— Lucky, eu știu că ești foarte marcat de anii pierduți...

— ... Nu ăia mă sperie, ci cei care or să vină. Viitorul mă îngrijorează, domnule șerif. Lucrurile și întâmplările care dau buzna în viața mea mă bagă în sperieți. Mă tem că nu voi putea face față zilelor și nopților ce urmează!

Șeriful îl asculta, încruntat, privindu-l din ce în ce mai lung.

Oare băiatul ăsta chiar și-a revenit din îndelungatul somn în care a zăcut? se întrebă el. Dar dacă, de când s-a trezit, bate câmpii și nu te mai poți uita în gura lui? Shit, încurcată problemă!...

— Fiule, ce se întâmplă cu tine se petrece cu noi toți. Viitorul este imprevizibil, ai perfectă dreptate. Vine și te ia pe sus când te aștepți mai puțin, dar acesta nu este un motiv de spaimă. Trebuie să iei totul cu mult curaj, așa cum e...

— ... Poate n-am început cum trebuie ceea ce voiam să vă spun. Uitați, am să vă dau un exemplu edificator! zise Lucky, ținând ochii întredeschiși. În clipele următoare, pe poarta principală își va face apariția un Pontiac gri metalizat, cu feroneria nichelată. Va opri în parcare, lângă Nissan-ul acela Terrano Sport de culoare portocalie, iar din el va coborî un bărbat mic de statură, rotofei și cu un început de chelie, pe care eu nu îl cunosc. În brațe, va avea un pudel de talie mică, alb și lățos. O să vă salute, numindu-vă „hoț bătrân”, iar dumneavoastră îl veți „alinta” cu... apelativul „măcelar de oameni”.

— Ce spui?! îl privi Atkins, cu tot mai multă băgare de seamă, convins că pacientul era bine dus cu pluta.

— Fiți atent! Autoturismul va sosi dintr-o clipă într-alta. Da, acum îl văd perfect. Are farul drept spart pe jumătate. A lovit un iepure sau așa ceva, pe drumul spre sanatoriu.

Zicând acestea, Lucky se întoarse spre intrarea principală și se îndreptă într-acolo.

Instinctiv, șeriful își pipăi tocul pistolului, iar oțelul tare al Coltului său îi dădu acea doză de siguranță de care avea nevoie. Nu că s-ar fi putut teme de un nebun oarecare, însă întotdeauna considerase că un om prevăzător trebuie să aibă pe ce se baza, la o adică…

În acel moment, se auzi huruitul caracteristic al unei porți metalice, pe role, care se deschidea. Soarele, care apunea dincolo de muntele Tonawaba, arunca umbre roșietice peste pajiște, iar amurgul vestea apropiata înserare.

Din cauza unui defect de vedere, șeriful nu deslușì suficient de bine culoarea mașinii ce se apropia, însă distinse că jumătate din farul drept era spart, lipsindu-i rama nichelată care trebuia să-l susțină în lăcașul său. Automobilul, un Pontiac – fără îndoială – se îndrepta încet spre parcare. Într-adevăr, avea culoarea gri metalizat și aparținea medicului legist Edgar Abbott, unul dintre ciudații săi amici; acesta nu se despărțea niciodată de cățelușul Dufy – o corcitură enervantă de pudel –, pe care șeriful ar fi dat salariul său pe o săptămână, numai să îl vadă la ecarisaj. Mașina opri exact în locul menționat de Lucky și legistul coborî, plin de energie, ținându-și potaia la subsuoară ca pe un bagaj oarecare. Văzându-l pe omul legii, făcu un semn larg cu mâna a voioșie:

— Atkins, hoț bătrân, ce e cu tine aici? Să nu-mi spui că mă căutai pe mine, că nu te cred!

— Da’ ce persoană importantă oi mai fi și tu în orășelul acesta, să te caute ditamai șerifu’! Un măcelar de oameni, acolo, mic și lipsit de importanță… răspunse omul legii, după care tăcu, de parcă vorbele i se blocaseră în corzile vocale.

Tuși, pentru a ascunde încurcătura în care se afla, și se apropie de pacientul în halat de spital, ce stătea deoparte, privind întreaga scenă fără nicio expresie pe chip.

— Mic, da’ destoinic! replică omulețul, îndreptându-se spre sanatoriu cu pas hotărât. Mai vorbim noi, pal!

Ajuns lângă Lucky, șeriful îi puse o mână grea pe umăr, întrebându-l – încă înmărmurit de cele petrecute:

— Ce a fost asta, fiule? Ce fel de șmecherii mai faci și tu?

— Nu e nicio șmecherie la mijloc, spuse pacientul, făcând câțiva pași. Pur și simplu, „văd” lucruri care urmează să se întâmple, asta-i tot. Fie că vă vine să credeți sau nu. De aceea spuneam că îmi e al dracului de teamă de viitor!

— Bullshit! Așa ceva nu este posibil.

— Nu? Dacă vreți, vă mai dau o mulțime de exemple, ca să vă convingeți. Înțelegeți odată că văd cu ochii minții aceste lucruri! Nu e mare brânză…

— Hm… deci ai vedenii…

— Eu le-aș spune mai degrabă previziuni sau premoniții, domnule! Vedenie este un termen mult prea vulgar pentru ce se întâmplă cu mine. Aveți grijă, o să vă împiedicați!

Dar înainte ca Lucky să își termine fraza, șeriful se trezi deja cu un genunchi pe pământ.

— Aș fi putut să vă previn cu două secunde mai devreme, însă ar fi fost posibil să nu mai cădeți și atunci ce sens ar mai fi avut…

Extraordinar de uimit de cele întâmplate, șeriful reflectă câteva secunde, dar nu îi veni nicio idee strălucită pentru a ieși din situația incomodă în care se afla. De aceea, reluă dialogul la întâmplare:

— Și chestia asta ți se întâmplă tot timpul?

— Nu, nu tot timpul. La început, aveam premoniții în mod brusc și brutal, pe nepusă masă, fără nicio legătură cu persoana mea. Chiar în prima zi în care mi-am revenit am avut una. Apoi mi s-a întâmplat mai des, iar acum o pot face și în mod voluntar, printr-un mic efort de concentrare.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă șeriful, tot mai surprins de cele auzite. Dar ceea ce îmi spui tu este de-a dreptul incredibil.

— Știu. De aceea sunteți singurul care cunoaște ce mi se întâmplă. Mai bănuiesc câțiva dintre angajații sanatoriului, dar, cum eu am tot negat că aș avea astfel de premoniții, ca să nu fiu considerat nebun, au renunțat. Domnule șerif, sunt absolut conștient că nu voi putea trăi astfel tot restul vieții. Ar însemna să fiu un tip duplicitar, mincinos… dar, credeți-mă, nici eu nu știu ce să mă fac. Încerc ca un disperat să îmi dau seama ce se întâmplă cu mine. Să fie ceva legat de supranatural, de dumnezeire, de spirite, lumină și întuneric, bine și rău… Ori e un simplu efect secundar al gravelor traume pe care le-am suferit,

la aceasta adăugându-se faptul că n-am îmbătrânit în ultimii douăzeci de ani?

— Lucky, nu te supăra pe mine, însă nici acum nu îmi vine să cred că poți citi viitorul! Pune-te în situația mea! Tu ai crede?

— La un moment dat, cu siguranță. N-aș avea încotro, indiferent de cât de neverosimil mi s-ar părea totul. Și mai e ceva. De când m-am trezit din comă, am o memorie mai bună decât cea a unui computer. Reține integral ceea ce citesc, cuvânt cu cuvânt, și înregistrez absolut tot ce aud, independent de voința mea. Mă cheamă Samuel…

— Poftim?!

— Mă cheamă Samuel și provin de undeva din Statul Oregon. Mi-am amintit asta acum aproximativ o oră, dar nu și numele de familie. Noi doi suntem singurii care știm asta.

Și Caron… adăugă Lucky în gând, apoi reluă:

— A mai aflat cineva secretul meu, dar, la scurt timp, a decedat subit. E vorba despre fostul detectiv Donovan, care era internat aici.

— L-am cunoscut, bietul bătrân! Ai vreo dovadă palpabilă că n-ar fi murit de moarte bună? își încruntă șeriful sprâncenele.

— Palpabilă – nu, însă sunt sigur că cineva i-a făcut de petrecanie. Am „văzut” dinainte că o să se întâmple ceva urât, însă la acea oră nu eram foarte sigur de capacitățile mele. Vă dați seama de bulversarea pe care am trăit-o și o trăiesc în permanență… Apoi am aflat întregul adevăr…

— … Lasă asta, îi întrerupse Atkins. Am impresia că îmi scapă ceva. Dacă era vorba doar despre niște capacități, să le zicem paranormale, nu ai fi apelat la ajutorul meu. Ai fi încercat să vorbești cu un medic din spital sau cu un psihoterapeut. Corect?

— Așa e.

— Și-atunci… de ce eu?

— Tot ce v-am spus până acum a fost doar o introducere pentru ceea ce va urma. Abia atunci vi se va părea totul o degringoladă incredibilă. O să vedeți…

— Atunci spune, Lucky, nu mă mai fierbe! Deja m-a luat cu frisoane.

— Domnule șerif, doctorul Jeremiah Kohn și defunctul director al sanatoriului se ocupau cu ceva nemaipomenit de… să zicem scârbos, într-o primă fază. Alt cuvânt nu îmi vine în minte, deocamdată. Știți ce făceau? Recoltau organe de la pacienții

acestui așezământ, pentru a alimenta piața neagră a transplanturilor. Iar respectivii bolnavi erau „ajutați” să sucombe, adică să intre în moarte clinică, dacă înțelegeți încotro bat. Altfel, organele prelevate de la ei n-ar mai fi fost bune decât de aruncat.

— Nu-mi vine să cred!

— Nici mie, care știu crudul adevăr, darmite dumneavoastră… Vă înțeleg perfect. Chestia e că această afacere le aducea niște câștiguri de ordin astronomic. Din ce credeți că și-au cumpărat mașini de lux, iahturi sau vile? Din salariile lor de medici practicanți într-un sanatoriu, în care cei mai mulți dintre pacienți sunt irecuperabili și fără avere? Aș!

— Lucky, pe măsură ce avansezi cu povestea asta, totul mi se pare din ce în ce mai verosimil. Din ce în ce mai posibil, însă nu și probabil.

— Știu, dar încă n-am terminat. Mai am destule să vă spun. Pot continua? întrebă pacientul și cum șeriful dădu nerăbdător din cap, reluă: Doctorul Jeremiah – cum îi spuneam noi pe aici – s-a speriat de ceva, hotărându-se să renunțe la această afacere criminală.

— Oare de ce s-ar fi putut speria în asemenea hal?

— A tras cu urechea la o discuție dintre mine și Dony, fostul detectiv, în sera de portocali. Și fiindcă a auzit ce-a auzit, a decis să-l suprime pe bietul bătrân. De ce nu pe mine? Probabil, pentru că știa că ar fi ceva mai greu și că, pe mine, neavând nicio identitate, nu m-ar fi luat prea multă lume în seamă. Sau, poate, urma să-mi facă și mie vreo injecție letală, dar aștepta momentul potrivit. Asta în cazul în care nu m-ar fi băgat la apă mai întâi, după cum am să vă povestesc ceva mai încolo.

— Păi… nu spuneai că voia să iasă din afacere?

— Ba da, însă nu își putea permite să lase martori în urma lui. Mă omora și gata. Kaputt! Cine l-ar fi putut bănui de ceva necurat?!…

— Nu mi-ai spus de ce l-ai ales pe Donovan drept confesorul tău, mai ales că i se dusese faima că nu prea era întreg la minte?

— Vă voi răspunde mai întâi la ultima întrebare. Dony era perfect sănătos din punct de vedere psihic – este părerea mea, pe care o susțin cu tărie –, însă îi plăcea să facă pe nebunul. Ce altceva își putea dori de la viață, la vârsta lui și în starea în care

se afla?! Apoi, era singurul bărbat din sanatoriu în care am avut încredere; la toate astea, s-a adăugat faptul că era un profesionist în problema pe care intenționam să i-o pun. La cine altcineva aș fi putut apela, fără să se afle?! Ar mai fi fost de luat în calcul doctorul Pearson, care mi se pare un tip de treabă, însă ăsta n-o duce prea bine cu psihicul, în special atunci când ia și câte ceva la bord, dacă mă înțelegeți…

— Da, am auzit că îi cam place să tragă la măsea. Dar să ne întoarcem la asasinarea directorului!

— OK. Am avut una dintre acele premoniții ale mele și am știut că directorul împreună cu doctorul Jeremiah vor sta de vorbă în morga frigorifică a sanatoriului. Atunci m-am strecurat alături de Donovan, în sertarul în care fusese depozitat, și am auzit, pe viu. Întreaga discuție.

— Și cum de nu ai înghețat, Lucky? deveni bănuitor șeriful Atkins. Reziști și la temperaturi cu mult sub zero grade?

— Doar mâinile mi-au cam degerat, fiindcă am uitat de mănuși; în rest, totul a fost în regulă cu mine. Am „împrumutat” un costum special din laboratorul de patologie al sanatoriului și l-am îmbrăcat. Nu mă întrebați cum de-am știut că voi găsi așa ceva acolo, că nu îmi amintesc! Astfel am putut auzi totul…

Samuel făcu o pauză, pentru a-și mai trage sufletul. În tot timpul cât duraseră dezvăluirile lui, se uitase precaut în toate părțile, ca nu cumva să fie vreo ureche indiscretă prin împrejurimi. Mai fusese o dată imprudent, în sera de portocali, și nu voia ca acest lucru să se repete, lăsându-se – cine știe?! – cu un alt cadavru. Poate chiar al său…

— Spune mai departe! îl îndemnă șeriful, extrem de tulburat.

— Spun. Așa-zișii doctori s-au certat o vreme, reproșându-și unul altuia huzureala în care au dus-o în ultimii doi ani. Dacă nu eram prezent, de unde puteam afla eu atâtea amănunte? Ia gândiți-vă!

— Am să mă gândesc la timpul potrivit și am să verific chestia cu laboratorul de patologie, nu-ți face griji! Zi mai departe!

— N-ar fi prea multe de spus. Am uitat de moartea frizerului…

— Am auzit de asta. Și el a fost… Parcă suferise un infarct miocardic.

— Este adevărat, însă doctorul Jeremiah nu a depus niciun efort pentru a-l recupera. Dimpotrivă, l-a dus în sala de disecții și l-a ciopârțit, luându-i toate organele folositoare traficului pe

care îl practica. De fapt, ăsta a fost și motivul principal care m-a făcut să stau de vorbă cu Donovan, cerându-i ajutorul. Orice doctor poate să constate că întreaga cavitate abdominală a fostului frizer – și el fiind unul dintre pacienții sanatoriului – este plină cu pungi de silicon. N-am auzit să-l fi îngropat încă, dar, chiar dacă au făcut-o…

— Voi verifica și asta, după ce stau de vorbă cu procurorul comitatului. Întoarce-te la director!

— Bun. Deci, s-au luat la harță și de aici nu am prea multe să vă spun. Am auzit tot felul de zgomote ce m-au îngrozit, după care s-a făcut liniște. Atunci am ieșit afară din congelator și…

— … Stai puțin! Frigiderele astea se pot deschide și din interior?

— Din fericire da, altfel nu aș fi avut unde să mă ascund sau aș fi rămas în sertar mult și bine, până când costumul de protecție nu mi-ar mai fi fost de folos și aș fi murit. Puteți verifica chiar acum, suntem la câțiva pași de morgă. Spuneam că m-am strecurat afară din frigider și am văzut sânge. Trupul directorului – pe care l-am recunoscut după inscripția de pe halat –, se afla într-unul dintre sertare, însă nu mai avea cap. Doctorul Jeremiah – cine altul? – îl decapitase și luase țeasta cu el. Am dus costumul la loc și am revenit în salonul meu de la etajul întâi. La un moment dat am simțit – iarăși nu știu cum?! – o altă prezență în camera mea. M-am ridicat în picioare și am început să caut, unde altundeva dacă nu sub pat?! Acolo am dat peste un sac de plastic, cu craniul rânjit a moarte al celui ce fusese directorul sanatoriului… și am înțeles că stimatul doctor Jeremiah își pusese în gând să mă facă răspunzător de asasinarea acestuia. Nenorocitul! Numai că și eu mi-am pus ceva în gând: să-l determin pe adevăratul vinovat să plătească pentru faptele sale. Și cum nimeni nu m-ar fi crezut dacă aș fi spus adevărul, demascându-l pe medic, am luat craniul și i l-am pus în portbagajul mașinii. De-aici încolo știți ce a urmat…

— Lucky, ai avut perfectă dreptate! Tot ce mi-ai spus seamănă cu o degringoladă neverosimilă, însă o voi lua pas cu pas și voi verifica absolut tot ce mi-ai relatat. De asta poți să fii sigur! Apoi îl voi interoga pe doctorul Kohn, bineînțeles, dacă mai apuc…

— Cum adică dacă mai apucați? se sperie Samuel.

— În caz că nu vin între timp agenții speciali FBI și preiau controlul asupra acestei crime. Îți dai seama că, atunci când e vorba despre asemenea fapte, în afacere este implicată o întreagă rețea de bestii. Nu se poate ca „biroul” să nu-și bage nasul.

— Ba e posibil. De unde să știe agenții despre traficul de organe? Ar putea crede că nu e altceva decât o crimă oarecare.

— Ai dreptate, asta mi-a scăpat. Oricum, cu poliția din Milwaukee voi colabora îndeaproape. Cred că avem de-a face cu o adevărată „caracatiță”, dacă tot ce mi-ai spus este adevărat.

— Nu vă mai îndoiți de asta și grăbiți-vă! Vă asigur că veți ține prima pagină a ziarelor, cel puțin o săptămână, iar meritele vă vor fi recunoscute pe plan național. Poate primiți și vreo invitație la Casa Albă…

— În acest caz – zâmbi șeriful, încântat de idee – vei fi alături de mine!

— Asta nu se poate! Cel puțin nu atâta vreme cât nu îmi amintesc propria identitate. La gândiți-vă, cine m-ar crede că am anumite… premoniții. Dar cu dumneavoastră, cu dovezile pe care le veți aduna, e cu totul altceva, nu?

— Ai dreptate, Lucky. Ai cât se poate de multă dreptate. Aici e morga?

Între timp, ajunseseră în fața clădirii care adăpostise fosta cramă și intrară. Cu pași siguri, pacientul îl conduse pe omul legii pe traseul cunoscut. Începu să tremure de frig, însă îndură cu stoicism acea senzație, încercând să o înfrângă. Ocoli petele mari de sânge – care încă nu fuseseră spălate, deși criminaliștii își făcuseră treaba deja – și se opri în fața unui sertar zicând:

— Domnule șerif, aici se află cadavrul fostului detectiv Donovan, lângă care am stat ascuns. Puteți deschide, fără teamă.

Bărbatul își mai pipăi o dată pistolul, pentru a prinde curaj, apoi apăsă și trase de mânerul înghețat bocnă. Văzu că sertarul se deschidea ușor și îl opri la o jumătate de metru, când picioarele lui Dony ieșiră la iveală. Pe unul dintre degetele mari, pe o plăcuță, stătea scris numele defunctului. Șeriful îl citi, dădu din cap mulțumit, apoi verifică încuietoarea. Într-adevăr, se putea deschide fără probleme și din interior.

Lucky nu mințise. Împinse la loc sertarul și rolele acestuia zornăiră sinistru, mai abitir ca prima dată.

— Cred că e suficient, cel puțin deocamdată, hotărî omul legii și își consultă ceasul. Nu mai e mult până se înserează și trebuie s-o duc pe Loretta acasă, așa cum i-am promis. Mă așteaptă de ceva timp… Dar ce faci, Lucky? întrebă acesta, surprins, văzându-l pe însoțitorul său că începea să tragă de celelalte sertare.

— Îl caut pe frizer… Uitați, l-am găsit! Nu l-au îngropat încă. Păcat că plecați, domnule Atkins! Cum legistul se află în sanatoriu, ați putea elucida încă o problemă.

— Care anume?

— Să constatați cu propriii ochi că în burta frizerului nu se află altceva decât pungi cu silicon.

— Dar pentru aceasta am nevoie de un ordin din partea procurorului, dacă nu vreau să fiu luat și eu drept un profanator de cadavre, nu?! bătu șeriful în retragere.

— Cred că aveți dreptate. Atunci am să comunic conducerii interimare a sanatoriului să nu îl îngroape mâine dimineață! Din ordinul dumneavoastră, desigur.

— Mai bine voi sigila întregul pavilion chiar acum.

— Așa e, însă vedeți că sunt două intrări. Să vă conduc…

— Lucky, dar tu nu mi-ai spus nimic despre eventualii complici angajați aici…

— Dacă tot vreți să plecați, s-o lăsăm pe mâine.

— N-am nimic împotrivă, însă ai mare grijă la noapte, în caz că… știi tu…

— Nu vă faceți griji în privința mea! Am să trec eu și peste asta.

— În regulă, atunci ne vedem mâine, Lucky-boy.

• Capitolul 14 •

Samuel se opri în loc, fulgerat de viziunea care căzu peste el ca o pâclă foarte deasă. Se afla în sala de bibliotecă și zări segmentul din harta Americii, pe care o descoperise Tildy Jones. Era încă întinsă pe aceeași masă, iar asistenta zăcea alături, pe jos. Cum se afla lungită, cu mâna stângă sub cap, părea extenuată de oboseală. Sânii se odihneau în decolteul generos, leneși, ca doi delfini pe fundul oceanului. În frunte avea un mic orificiu, curat, din care nu cursese niciun strop de sânge, semn că fusese împușcată de la mică distanță. Doar în spatele craniului, azvârlit la peste un metru distanță, se vedea creierul sfărâmat, ca un terci amestecat cu oase, șuvițe de păr și sânge.

Mult sânge.

Auzi pași grăbiți și întoarse privirea spre intrare. Șeriful Atkins intra în goană, răsuflând din greu. Își pierduse pe drum pălăria Stetson și avea în mână Coltul său cel greu, pe care se baza întotdeauna, ca orice șerif cu pretenții.

Când dădu cu ochii de cadavrul femeii, se opri speriat și ridică piedica armei, simțind pericolul în preajmă. Se apropie cu băgare de seamă de trupul inert și privi temător în jurul său.

De undeva, din spatele unui raft cu cărți, se ivi un braț, care avea în prelungire o țeavă lungă, aducătoare de moarte. Aceasta din urmă scuipă doar o mică flacără verde. Glonțul pătrunse cu un zgomot înfundat în ceafa șerifului, undeva la baza craniului, și ieși prin piramida nazală, desfăcând obrazul bărbatului în bucăți însângerate.

Victima se prăbuși mai întâi în genunchi, apoi pe o parte. Capul îi căzu, cu obrazul sfârtecat și plin de sânge exact între sânii femeii și rămase acolo, ca într-o macabră scenă de amor.

Nu!!! țipă Lucky în sinea lui. Nu se poate așa ceva! E prea mult. Nebunia asta trebuie să se termine imediat.

— Lasă lucrurile să curgă de la sine! auzi o voce, care venea de nicăieri. Barca e goală și, în asemenea situații, vâslașul se plictisește. DURCH LEIDEN, FREUDE[1].

Samuel își înfrânse cu greu groaza, clipi de mai multe ori și respiră adânc. Ceea ce îi ieși din gât semăna mai mult cu o răsuflare a morții decât cu un oftat.

În clipa următoare, se auzi strigat pe nume:

---

[1] Prin suferință, spre bucurie. (germ.).

— Lucky!

Nu îndrăzni să se trezească, nici să deschidă ochii, atât era de impresionat de cele „văzute”.

— Lucky, mă auzi? repetă șeriful întrebarea.

Încă nu apucaseră să se depărteze prea mult unul de celălalt, când Atkins întorsese capul și observase că Samuel era în transă, clătinându-se pe propriile picioare.

— Lucky-boy, ce e cu tine? Vino-ți în fire!

În sfârșit, bărbatul deschise ochii, învingându-și oroarea, și respiră adânc, înainte de a vorbi:

— Chiar în acest moment, în bibliotecă asistenta Tildy Jones este ucisă cu sânge rece…

Vocea deosebit de calmă a lui Lucky îl făcu pe șerif să-l creadă nebun de-a binelea.

— Ar trebui să vă duceți acolo de îndată! Poate c-o mai puteți salva.

— Bullshit! Ce tot spui, că nu înțeleg nimic! mârâi Atkins, încordat din cap până în picioare. Ai avut din nou o premoniție sau ce?

— Dacă nu alergați chiar ACUM spre bibliotecă, veți mai găsi doar cadavrul lui Tildy! Ucigașul se află în spatele unui raft cu cărți. Fiți foarte atent, mâna lui criminală vă poate fi fatală și dumneavoastră! Dacă nu sunteți atent, vă va ucide.

Șeriful porni în goană spre intrarea principală în sanatoriu, fără a mai auzi ultimele cuvinte ale lui Lucky. Pe scări, se împiedică și își pierdu pălăria Stetson. Aceasta se rostogoli pe esplanadă, ajungând la picioarele lui Samuel. Bărbatul se aplecă, o luă și o purtă ca pe o povară grea în mâna bandajată, urmărindu-l pe șerif de la distanță.

Poate că, totuși… îngână pacientul. Apoi intră în clădire și urcă scările. Din clipa în care puse piciorul în holul sanatoriului, știu deznodământul. Sufletul îi era negru și pustiu. Aruncă doar o privire în spatele biroului recepției și nu se miră absolut deloc când observă cadavrul gardianului, care avea mâinile răstignite în cruce. Era Mayden. Johnnie Mayden, un băiat de treabă, ca oricare altul. Echipat regulamentar cu uniforma aceea care îi venea ca turnată pe trup, cu eternele sale cizme lustruite, arăta încă destul de chipeș, chiar și mort.

În regiunea frunții, avea o gaură urâtă de tot. Glonțul ucigaș venise de undeva de jos, oblic, smulgând în trecere o bucată de

arcadă. Orbita era acum goală, iar ochiul smuls mai atârna doar de un nerv, alb la culoare și elastic ca o macaroană ceva mai subțire.

Aș vrea să plâng, se gândi Lucky, așezându-se pe canapeaua flancată de aplice aurii. Oare de ce trebuie să se întâmple toate astea?

Privea coridorul ce ducea spre bibliotecă și mângâia în neștire, mecanic, borul pălăriei Stetson. Apoi îl „văzu” pe tatăl său. Purta o pălărie asemănătoare, doar puțin mai uzată.

Era un bărbat înalt, spătos și avea chipul numai zâmbet. Mustața deasă, castanie, cu vârfurile răsucite în sus, îi conferea un șarm aparte.

Se aflau la marginea unui râu cu ape repezi, străjuit de brazi înalți. Părintele său repara aripa ruptă a unei roți de apă, care alimenta un jgheab de scânduri, confecționat cu măiestrie. Acesta ducea la o clădire scundă înjghebată din nuiele, lipite unele de altele cu lut galben. Pe un horn strâmb de tablă ieșea un fir de fum alb, subțire și înecăcios.

Samuel se juca în barca ancorată la malul râului, lângă roata de apă. De fapt, nu se juca, ci pescuia. Desculț, avea deja la picioare doi păstrăvi argintii bine crescuți, care încă se mai zbăteau, într-o încercare disperată de a-și recăpăta libertatea. Puștiul privea din când în când la tatăl său, iar acesta îi făcea cu ochiul, zâmbindu-i drăgăstos.

— Mai prinde măcar unul pentru mama! Doar nu o să ne îmbuibăm numai noi cu pește proaspăt, iar pe ea s-o lăsăm să saliveze. Avem nevoie de câte un pește de „căciulă”, Sammy. Să nu uiți nici câinele! Și lui îi place peștele. Dacă prinzi patru, lui i-l vom da pe cel mai mic.

Parcă intuind că era vorba despre el, un cocker cu blănița roșiatică lătră scurt de două ori, din locul în care se afla, legat de un țăruș înfipt în pământ.

Tatăl reuși să pună roata în mișcare și apa începu să curgă spre adăpost.

— Să nu pleci din barcă, Sammy, iar dacă roata dă să se oprească, să mă strigi! zise tatăl și vru să intre în casa de nuiele.

În acea clipă, de undeva din desișurile pădurii se auzi un zgomot sec de armă, iar scândura tocmai reparată se sparse în

bucăți. Roata căzu într-o rână, se prăvăli în râu și o porni la vale, mânată de curent.

Tatăl sări să o prindă de lanțul de siguranță, cu care era ancorată la mal, însă roata cea grea rupse țărușii și își văzu de drumul ei. Al doilea glonț lovi jgheabul la numai un metru distanță de locul în care se afla tatăl lui Lucky, iar al treilea îi zdrobi umărul stâng.

— Fugi, Samuel! Fugi! Dezleagă barca și ia-o la vale! Să nu te duci acasă, mergi la vărul tău, Punky!

Cockerul roșiatic începu să urle ca un bezmetic și rupse sfoara cu care era legat. Al patrulea glonț nimeri lângă el, dar al cincilea îl răpuse, sfârtecându-i trupul firav.

Următorul plumb îl lovi pe tatăl lui Samuel în spate, spărgându-i toracele. Puștiul era deja departe ascultând sfaturile primite, când plămânii bărbatului se împrăștiară pe pământul jilav. Barca se izbea de pietrele colțuroase, fiind azvârlită după bunul plac al curentului. Încercă să apuce una dintre vâsle, însă era prea grea pentru el. Un cot vijelios se apropia văzând cu ochii, amenințând să spargă barca de micile stânci care ieșeau din apă, ceea ce se și întâmplă.

Samuel se trezi înghițit de valuri, departe de razele soarelui. Apoi nu mai văzu nimic, fiindcă redevenise Lucky.

Se afla în holul tăcut, continuând să învârtească pălăria aceea stupidă pe genunchi.

Din direcția coridorului lateral, se apropia cineva.

Auzea pași înfundați, la mare interval de timp unul de celălalt.

Bum… bum… bum…

De după colț apăru o siluetă nedefinită, mai mult cu o umbră decât cu un om, în carne și oase. Era doctorul Pearson. În mână îi atârna țeava lungă a unui pistol cu amortizor de zgomot. Se bucură când îl văzu pe Samuel, de parcă l-ar fi căutat de multă vreme.

— Cineva vrea să te vadă, Sleepy.

— Știi foarte bine că nu mi se mai spune așa! replică acesta după un moment de gândire, apoi se opri, deși ar fi vrut să-i mai zică ceva medicului.

— Vreau să îl văd și eu, Sleepy, așa că, hai să mergem! Ți-am spus, VOI AVEA GRIJĂ DE TINE!

Pentru a-și ascunde nedumerirea, Lucky se ridică imediat de pe canapea; apoi porni, cu pași la fel de rari, alături de doctorul

Pearson, pe coridorul ce ducea spre intrarea de serviciu din spatele clădirii. Pe acolo se putea ajunge la morgă, fără a ieși din clădirea principală a sanatoriului.

Pe drum, pacientul constată că medicul abia se mișca și respira anevoie. Se auzea un gâfâit de om bolnăvicios sau care alergase cinci kilometri cu puțin timp urmă. Dar nu acest lucru îl speria cel mai tare, ci lămpile de veghe, care îi aminteau de frigul din congelatoarele pentru păstrarea cadavrelor, inclusiv cel al lui Donovan.

Dony…

Și frizerul se află încă acolo, gândi Lucky. Poate și directorul, dacă nu l-au ridicat deja criminaliștii.

Atunci își dădu seama că nici măcar nu știa cum îi cheamă.

Pentru Samuel, erau doi tipi fără identitate. Ca și el. Mai bine zis, așa cum fusese el până de curând. Acum avea un nume adevărat: Samuel sau Sammy – totuna. Și, brusc, își aminti de celălalt nume, cel de familie: Branigan.

— Mă numesc Samuel Branigan! zise el cu glas tare. Și sunt spărgător… de meserie. Adică pungaș, bandit și așa mai departe…

— Ce tot spui? se răsti doctorul Pearson la el, fără a întoarce capul.

— Ceva care nu are nicio importanță pentru tine.

Trecură prin câteva încăperi, până când ajunseră în sala de necropsii.

Mai bine decât să mă aflu printre morți! se bucură Lucky în sinea lui că nu trebuia să mai îndure frigul din camera cu cadavrele congelate.

Edgar Abbott stătea impasibil pe un cărucior metalic, pe care de obicei se transporta instrumentarul chirurgical.

Picioarele scunde îi atârnau în aer și Lucky observă abia atunci că legistul avea membrul inferior stâng mai scurt decât dreptul, cu peste doi țoli. În acel moment, i se tăie respirația. Ameți dintr-o dată și genunchii începură să îi tremure.

Pe masa de autopsii zăcea Loretta Atkins, într-o ipostază deloc fericită. Avea abdomenul căscat și prins cu pense de oțel inoxidabil. Lângă masă, se găseau trei lăzi frigorifice de voiaj, cu capacele sprijinite alături.

Cadavrul femeii pe care o iubise doar o dată, parcă rânjea.

— Încă n-am scos nimic din ea, precizează Abbott. Teoretic, mai e în viață. Ca o virgină, ha, ha, ha!

Legistul mângâia mecanic capul pudelului din brațele sale, iar acesta fornăia fericit, ca un animal de companie lipsit de orice fel de griji.

— Ce vrei să faci? întrebă Samuel Branigan, oarecum derutat de cele ce vedea. Ce faceți voi aici?

— Nu te supăra, amice! îi răspunse bondocul. Știi prea bine ce facem. Am nevoie de o pereche de rinichi. Doar atât și nimic mai mult: o pereche de rinichi de schimb. Sănătoși, desigur...

Se ridică, puse cățelul în locul în care șezuse mai devreme și îmbrăcă un halat alb, spălat de curând, dar necălcat. Apoi își puse masca septică, mănușile de cauciuc și boneta. Părea un ursuleț de pluș, costumat în felcer, care ar fi putut stârni bucuria oricărui puști de șapte-opt ani.

— Ia loc! îl invită legistul pe Lucky. Vom putea sta de vorbă în timp ce operez, în cazul în care nu te impresionează prea tare vederea sângelui. Avem multe să ne spunem, nu-i așa?

Enervat, Samuel vru să se repeadă spre Abbott pentru a-l pocni, dar simți în coaste împunsătura rece a unui corp contondent. Reflexul său de conservare îl avertiză că era amenințat cu țeava unui pistol și se opri la momentul oportun.

— Nu are niciun rost să încerci ceva! se auzi glasul legistului. Nu mai ajută la nimic. Femeia e ca și moartă, iar creierul ei este ferfeniță. Doar aparatele o mai țin în viață, pentru un timp. În plus, i-am injectat deja patruzeci de mililitri de Nembutal. Te poți consola cu faptul că nu mai simte nimic; ha, ha, ha!

Râsul său suna ascuțit, ca un chițăit de șoarece. Își verifică instrumentele de disecție pe care le avea la îndemână, apoi zise:

— Așadar, te numești Samuel Branigan. OK, Sammy.

— De unde știi?

— Știu dintotdeauna. Ești ca și propriul meu copil, amice. Bineînțeles, un copil neascultător și plin de ifose, așa cum ai dovedit-o cu prisosință? Stai jos și îți voi spune întreaga poveste, în timp ce recoltez rinichii de care am nevoie! Uite acolo un scaun! adăugă el, indicând cu vârful unui foarfece zimțat spre un taburet metalic, cu filet.

Neavând altceva mai bun de făcut, Lucky se conformă ordinelor primite.

— În 1981, te-am găsit în curtea unei fabrici de cărămidă dezafectată din Philadelphia. Erai la un pas de moarte – ca să nu zic mort de-a binelea –, însă medicii de la spitalul la care ai fost transportat au dorit să încerce salvarea pacientului. Și, spre surprinderea mea, te-au reparat al dracului de bine! Atât de bine, încât după numai șase luni de convalescență, erai într-o formă perfectă. Prin acest termen te rog să înțelegi că te aflai în comă, însă organismul îți funcționa ireproșabil. Toate mergeau ceas în interiorul tău, mai puțin creierul. Atunci am dispus efectuarea unor operații estetice și a altor mici reparații, nemaiștiind ce să fac cu tine.

Urmă un moment de respiro, pe care legistul și-l îngădui pentru a extrage rinichii din trupul neînsuflețit al asistentei, depunându-i apoi într-una dintre lăzile frigorifice. Continuă:

— La acea vreme, NASA se gândea la primele zboruri interplanetare cu echipaj uman. Și pentru că astfel de expediții – după cum știi – durează foarte mult, – unele chiar și zeci de ani, se experimentau tot felul de metode de hibernare pentru cosmonauți. Tu ai făcut parte dintr-un lot de cincizeci de persoane, pe care s-au efectuat fel de fel de teste. Toți se aflau în comă, exact ca și tine, iar eu v-am aplicat un tratament cu un ser pe care tocmai îl inventasem. Mai pe înțelesul tău, un inhibitor ce încetinește procesul de îmbătrânire și îl grăbește pe cel de vindecare, în cazul unor răniri.

— Înseamnă că ai fost un fel de doctorul Mengele, nu-i așa? îl întrebă Lucky, pipăindu-și tăietura din palmă și realizând că nu prea îl mai durea.

— Dacă vrei… Dar să continuu. În ceea ce te privește, totul a funcționat admirabil, până acum câteva zile, când ai binevoit să te trezești din somnul tău letargic. În acel moment, am început din nou să sper că invenția mea ar putea revoluționa științele medicale. Nu știu ce naiba s-a întâmplat, dar serul a avut efecte secundare spectaculoase asupra ta! Toate chestiile alea cu premoniția și cu memoria ta fantastică, pe care mi le-a povestit doctorul Pearson, m-au lăsat paf…

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți patruzeci și nouă de subiecți?

— S-au curățat în timp; niciunul n-a dus-o mai mult de doi ani. Au avut organisme slabe, care au cedat. Tu ești singurul supraviețuitor al experiențelor mele trecute, dar, oricum, nu mai reprezinți niciun interes pentru NASA. Acum cinci ani s-a

renunțat la programele spațiale interplanetare, iar fondurile au fost suprimate. M-au lăsat pe drojdie, cum s-ar spune, după nouăsprezece ani de muncă plină de devotament. Pe urmă, uite unde am ajuns! Iată ce trebuie să fac pentru a câștiga și eu un bănuț cinstit și a-mi continua experiențele pe cont propriu! râse legistul Abbott într-un fel sinistru, arătând cu ambele mâini trupul măcelărit al asistentei de pe masa de necropsii.

O foarfecă și câteva pense strălucitoare stăteau înfipte în abdomenul deschis, iar sângele femeii se prelingea alene spre canalul de scurgere.

Bondocul își reluă monologul:

— În mod indirect, chiar foștii mei patroni mi-au propus această variantă pentru a-mi continua experiențele. Și aici mă refer la niște colaboratori foarte apropiați, de la NASA și CIA. Organele umane au devenit extrem de scumpe și foarte căutate în ultima vreme. Numai pentru un rinichi, în anumite situații, poți încasa treizeci de mii de dolari, darmite pentru doi sau pentru un ficat – ia gândește-te!

Lucky era, pur și simplu, îngrozit de cele auzite. Aproape că nu îi venea să creadă. Oare nu cumva încercau să își bată joc de el?

Legistul fixă o pensă alături de foarfecă și strânse, vârându-și mâna înmănușată în abdomenul nefericitei întinse pe masă. Murdar de sânge aproape până la coate, avea o sclipire de bucurie nebunească în ochi, în vreme ce opera.

Pudelul stătea cuminte la locul lui, lingându-se din când în când pe bot.

Abbott continuă să se destăinuiască:

— Am început acum doi ani, doi ani și ceva. Sanatoriul, așa cum am intuit de la început, e o sursă inepuizabilă de organe. O bancă invidiată de orice instituție aflată în legalitate, care nu prea poate face rost de asemenea „podoabe”. Zeci și sute de pacienți cu afecțiuni cerebrale iremediabile sunt aduși aici și – mai devreme ori mai târziu – sucombă, adesea spre ușurarea propriilor rude, care nu știu nimic din ceea ce se petrece cu ei. Am început chiar să îi iubesc pe acești „onorifici” – cum le spun eu, în particular – spre deosebire de personalul medical, care îi numește „lămâi”

Râse din nou, având o grimasă ciudată, de hienă flămândă, întipărită pe chip.

Samuel Branigan nu mai putea suporta. Întoarse privirea scârbit și îl zări pe doctorul Pearson, imobil, cu figura ca de ceară. Ținea același pistol cu amortizor de zgomot, care acum părea un lucru de prisos în mâna lui. Făcu un gest abia perceptibil din cap, mișcându-și-l de la dreapta la stânga și înapoi, ce însemna: „Să nu încerci vreo prostie, că n-ai șanse!” Apoi rămase la fel de imobil ca înainte.

— De fapt, noi aici ne ocupăm numai de recoltări, continuă legistul. Desfacerea „produselor” noastre este asigurată de CIA, într-un mod cât se poate de discret. Toată lumea are numai de câștigat, nu-ți dai seama?! Cu toții sunt mulțumiți. Cu alte cuvinte – o afacere profitabilă și curată, în cel mai pur stil american. Și te asigur că sunt mulți, foarte mulți politicieni, magnați ai finanțelor și membri ai administrațiilor locale, care nu vor să încetăm această activitate laborioasă.

Mai scoase un organ din interiorul cadavrului de pe masa de autopsii și îl depuse cu grijă într-o pungă de plastic, apoi în lada frigorifică, vârându-și din nou mâinile în trupul fetei.

— Dacă tot am deschis-o pe femeia asta, ar fi păcat să arunc la gunoi „lucruri” folositoare! își justifică el continuarea prelevării de organe. Dar să reiau! Cu tine rezolvam noi într-un fel, dacă făceai valuri. Nu erai problema noastră numărul unu și, chiar dacă ai fi devenit, te „rezolvam” în mare viteză. Nenorocitul ăsta de Jeremiah ne-a dat toată mustăria peste cap. Acum sunt nevoit să lichidez totul din cauza lui, dar nu-i nimic. Mi-ați mai rămas tu și Pearson. Individul ăsta care te ține la respect cu pistolul său e un nemernic. Un rahat cu moț, nimic altceva. Știi că și-a ucis soția?

— Da, mi s-a confesat, răspunse Lucky. Dar e de compătimit, după părerea mea, nu de condamnat.

— De compătimit? Aiurea! Nu e în stare de nimic bun pe lumea asta. A ucis-o, dom’le, asta e! Cu sânge rece… și acum jelește și face pe nefericitul, neînțelesul și mai știu eu cum! Desigur, el susține că a făcut-o din milă, din considerente umanitare, însă cine are timp să îl creadă?! Singurul adevăr-adevărat a fost că s-a gândit să fie din nou liber și acest lucru nu îl putea obține decât scăpând de consoarta lui cea incomodă.

Incapabil să articuleze vreun cuvânt, doctorul Pearson continua să adopte aceeași poziție încremenită.

— Se îndrăgostise lulea de altă femeie, dacă vrei să știi, și avea de gând să se recăsătorească. Dar n-a ținut figura cu eutanasia. Eu l-am scos din ghearele justiției și îmi e dator vândut pentru tot restul zilelor lui. Cei de la CIA, pe care i-am „montat” tot eu, l-au reabilitat, ca să îl pot folosi drept mâna mea dreaptă și, totodată, ca gardian al tău. Nici eu, nici Centrala nu uitasem de existența ta, Lucky. Așteptam doar momentul favorabil pentru a ne ocupa din nou de tine. Merita să încercăm; cine știe ce putea ieși dintr-un nou tratament, cu un ser îmbunătățit?!…

Abbott așează pe măsuța de inox de lângă el mai multe instrumente chirurgicale pline de sânge, semn că disecția se apropia de sfârșit. Masca de tifon pe care o avea în dreptul gurii se umezise de cât vorbise până atunci.

— În seara asta, veți pleca împreună, Lucky. Apropo, nimerit nume ți-a găsit cine ți l-a găsit! Sleepy nu ți se mai potrivea. Ești, într-adevăr, un tip din cale-afară de norocos, trebuie să recunoști. Să îți revii după douăzeci de ani, cum îi zice și romanului ăluia de Alexandre Dumas e ceva! CIA v-a „aranjat” câte o nouă identitate. Veți fi duși la San Diego, în cel mai mare centru de cercetări al Centralei. Trebuie să știi, Samuel, că acum ai devenit extrem de prețios pentru mine și pentru ei. Valorezi mai mult decât greutatea ta în aur. Valorezi cât milioane de rinichi buni pentru transplant, Lucky! Nu-i așa că e înălțător? Poate doar președintele Americii să fie mai prețios decât tine. Atât…

Și legistul râse din nou, chițăit, înecându-se într-un fel de așa-zise hohote.

În acel moment, imobilul doctor Pearson – din postura în care se afla – ridică doar brațul. În următoarea fracțiune de secundă, pistolul scuipă o flacără scurtă și albastră, iar glonțul îl lovi pe Abbott exact în frunte, deasupra zonei în care se unesc sprâncenele.

Lucky văzu jetul de sânge care țâșnea din regiunea occipitală, amestecat cu mici fragmente de creier, iar scena i se păru total neverosimilă. Mintea lui nu putea accepta o asemenea grozăvie cu una, cu două, chit că șuvoiul de sânge stropise faianța albă a pereților din apropiere. Nu putea concepe…

Cu o figură pe care se mai putea citi doar uimirea, Abbott scăpă pe jos o bucată de carne însângerată, pe care se pregătea să o arunce la gunoi, și căzu cu un zgomot flasc pe pardoseală.

Din locul în care se afla, pudelul Dufy își dădu seama că era ceva în neregulă și începu să latre. Apoi sări de pe masă și își înfipse colții flămânzi în carnea scăpată de stăpânul lui, parcă încercând să o înfulece pe toată dintr-o dată.

Scârbit, doctorul Pearson ținti și mai slobozi un glonț, de data asta în direcția nevinovatului animal. Din cauza dimensiunilor sale reduse, acesta fu rupt pur și simplu în două.

Samuel Branigan continuă să privească înmărmurit cele ce se petreceau în imediata sa apropiere și, într-un final, reuși să articuleze, copleșit de oroare:

— De ce?!

Buzele i se mișcară abia perceptibil și din gură îi ieși doar un murmur, în loc de vorbe adevărate.

Parcă înțelegând întrebarea sau poate chiar auzind-o, doctorul Pearson se postă în fața lui și îl privi adânc în ochi. Avea o căutătură tulburată, parcă de nebun și, totuși, de om pe jumătate rațional, îngrozit de trecut, prezent și viitor. De propria sa existență…

— De ce? încercă Lucky din nou, iar de astă dată vorbele se făcură bine auzite în sala de necropsii.

Cuvintele răsunară, tăioase, ca lamele unui cuțit de luptă cu două tăișuri.

Doctorul îi mai susținu privirea plină de ură timp de câteva secunde, apoi catadicsi să îi răspundă, cu un glas incredibil de afectuos:

— Nu știu dacă îți mai aduci aminte, dragul meu, însă ți-am promis în mod solemn că te voi ajuta și voi fi alături de tine la nevoie! Acesta a fost singurul fel în care mi-am putut ține promisiunea, Sleepy!

— Mă cheamă Samuel Branigan! ripostă tânărul, oarecum derutat de cele auzite și în lipsa unei replici mai bune.

— Nu-nu. Pentru mine ai fost și vei rămâne pentru totdeauna Sleepy. Dar când spun „pentru totdeauna”, să știi că folosesc o sintagmă extrem de relativă. Pentru mine, „totdeauna” nu înseamnă o viață întreagă de-acum înainte…

— Lasă asta, doc! Spune-mi mai bine de ce atâția morți, atâtea cadavre!…

— Pentru tine, Sleepy. Pentru ca tu să trăiești în libertate și să faci ceea ce vrei. Mi-am dedicat ultimele clipe ale vieții pentru a te apăra. Identitatea ta trebuie să rămână secretă și așa va fi, căci trecutul tău a fost șters de mult din orice evidențe. Acum, numai noi doi știm că te-ai numit și te numești Samuel Branigan. Doctorul Edgar Abbott avea perfectă dreptate – prețuiești mai mult decât greutatea ta… în aur de 24 de karate. Și chiar mai mult decât cea în platină, în diamante, în ce vrei tu. De fapt, ești de neprețuit, Sleepy, acum, de când te-ai trezit…

Lucky îl privi ca pe unul dus bine cu pluta, dar Pearson nu terminase ce avea de spus.

— Toți acești oameni care au murit în ultimele zile nu înseamnă absolut nimic pe lângă ceea ce însemni tu. Ești unic în lume și, probabil, în Univers. N-ar fi exclus să reprezinți chiar începutul unei noi etape în evoluția speciei umane. Acum ești liber, Sleepy. Nimeni nu îți cunoaște identitatea, înfățișarea, trecutul și poți s-o apuci încotro ai chef. Ăsta e darul meu pentru tine.

— Dar tu mă cunoști, doc. Mă poți da oricând în vileag, chiar dacă voi reuși să fug.

Medicul zâmbi amar și îl făcu atent la arma pe care o ținea în mână.

— Eu nu mai contez, Sleepy. Absolut deloc. În curând, voi fi eliberat de toate păcatele mele pământești și va fi bine…

Încă nedumerit, Samuel Branigan „văzu” scena ce avea să urmeze.

Pearson demontă cu mișcări lente amortizorul pistolului, îl azvârli într-un colț, apoi apropie de gură țeava neagră a armei aducătoare de moarte.

— Vrei să te sinucizi? realiză Lucky ceea ce urma să se întâmple. Stai, nu face asta! Nu trebuie…

— Vreau să fiu liber, amice. Tu nu înțelegi… Șapte ani de robie mi-au fost de ajuns. Am plătit cu vârf și îndesat pentru o faptă reprobabilă, nici mai mare, nici mai mică decât altele ce se petrec pe acest pământ.

— Doc, crezi că astfel de lucruri pot fi plătite printr-o altă vărsare de sânge?

— Nu știu și nici n-am de gând să mă concentrez acum asupra acestui lucru. E prea târziu. S-a terminat. Trebuie să se termine… Abbott e mort, iar tu trebuie să pleci. Fugi cât te țin

picioarele, încotro vezi cu ochii! Legistul nu era decât o simplă marionetă, în ciuda faptului că încerca să se dea mare. Șeful suprem al acestei afaceri, creierul care coordonează și controlează totul este un tip de o cruzime cum nici nu îți imaginezi. Lucrează pentru CIA sau colaborează cu Centrala și e cunoscut sub numele de Caron…

— … Caron? nu se putu abține Lucky, pierzându-și răsuflarea.

— Da, Caron, cel din visele tale. Vocea aceea din subconștient, care ți-a fost introdusă în minte prin nenumărate ședințe de hipnoză. Și când spun nenumărate, mă refer la sute de ședințe.

— Nici nu știu dacă pot crede tot ce îmi spui, doc. Nu cred că am capacitatea intelectuală necesară…

— Chiar dacă este așa, nu-i nimic. O vei dobândi în timp, ai să vezi. Nu uita că, prin calitățile tale, ești unic pe această planetă!

— Bine, dar ce s-a încercat prin hipnotizarea unui pacient aflat în comă de ani buni, așa cum eram eu?

— Cineva a vrut să aibă întregul control asupra ta, dar se pare că a dat greș. Iar eu mă bucur sincer de acest fapt. Până la urmă, conștiința ta l-a surclasat pe Caron, cel din vis. Cel real este o fiară, în adevăratul înțeles al cuvântului. Pentru el, viața unui om nu contează mai mult decât un băț de chibrit, pe care îl aprinzi și apoi îl arunci. Și va fi în permanență pe urmele tale, atâta timp cât va trăi. Deci, existența sa pe acest pământ trebuie să fie cât mai repede suprimată. Dacă m-aș fi simțit în stare, aș fi făcut-o chiar eu. Dar nu sunt… din păcate. Ține!

Medicul îi întinse o legătură de chei strălucitoare.

— Afară, vei găsi un Ford Sierra albastru, parcat la capătul din stânga al aleii. În portbagaj se află multe lucruri folositoare, pe care le-am pregătit pentru tine. Acum, pleacă! Nu mai sta pe gânduri! Cu bine!…

— Stai puțin, doctor Pearson! Totuși, admițând că am fost hipnotizat și că asupra mea au fost testate fel de fel de medicamente, nu înțeleg care ar fi scopul final al acestor experiențe.

— Bănuiesc că au vrut să facă din tine o armă infailibilă, spionul superinteligent care se poate adapta oricăror condiții, indiferent de locul desfășurării anumitor acțiuni. Gândește-te! Tu poți învăța limba rusă, de exemplu, în maximum o săptămână. De asemenea, ai posibilitatea de a acumula

cunoștințe despre orice fel de armament sau alte chestii ultrasecrete. Trebuie doar să îți arunci ochii pe anumite informații, ca apoi să le poți reproduce cuvânt cu cuvânt. Dacă la aceste calități supranaturale adăugăm faptul că te poți vindeca mult mai repede decât restul oamenilor, tabloul e complet. Iată motivele pentru care cred că CIA vrea să aibă un control complet și eficient asupra ta. Cu ajutorul tău, Agenția sau anumite persoane de acolo pot conduce nu doar America, ci chiar întreaga lume. Înțelegi acum de ce valorezi mai mult decât greutatea ta în aur?

— Dacă sunt atât de... perfect, ce i-ar împiedica să mă și cloneze, la o adică...

— ... Nici asta nu este imposibil. Poate că te vor, pentru a efectua noi experiențe pe tine. Oricum, trebuie să stai departe de Caron, dacă nu poți scăpa de el. La mijloc nu poate fi vorba de ceva curat, altminteri identitatea ta nu ar fi fost păstrată în așa mare secret, ani de-a rândul.

Lucky luă cheile din mâna doctorului, bucuros să scape de coșmarul pe care îl trăia cu ochii deschiși, apoi o porni spre ușă. Nu simțea nimic. Era gol de sentimente. În corp, percepea doar o senzație de frig, care îl făcea să tremure. Probabil că se lipea de el ceva rece ca Styxul...

Din urmă îl ajunse glasul doctorului Pearson, de parcă ar fi venit de undeva de DINCOLO, din universul lui Caron:

— Lucky, să știi că am iubit-o. Cu adevărat am iubit-o, ăsta-i adevărul! Doar pe ea și numai pe ea. Niciodată nu am iubit o altă femeie... Încă o iubesc... Am sacrificat pentru ea totul și nu îmi pare rău. Abbott a mințit; nu voiam să mă căsătoresc cu altă femeie... Era doar o amantă, ca oricare alta. Acum e bine și mă bucur că plec... avem... întâlnire.

Samuel Branigan se întoarse spre doctor și îl privi pentru ultima oară. Acesta părea un cadavru pe picioare.

— Oamenii ca tine nu ajung niciodată în barcă, doc. Nici măcar...

Și ieși în noaptea oarbă, fără a mai lua în seamă bubuitura de pistol care se auzi în urma lui.

• Capitolul 15 •

Găsi în portbagaj o pereche de blugi, o cămașă de pânză, niște ghete înalte și o jachetă vătuită. În buzunarul interior al acestei ultime piese de îmbrăcăminte, se afla un bilet de avion și un portmoneu de piele, care conținea: permis de conducere, pașaport, carnet de asigurări sociale și mai multe cărți de credit, toate pe numele Samuel Branigan. În compartimentul din spate, dădu peste un teanc de bani în hârtii de mai multe valori; în total, cam o mie de dolari noi, mirosind a cerneală proaspătă.

Cercetă în fugă carnetul de asigurări sociale. Se născuse în 1972, la Boise, Statul Idaho, și domicilia în San Diego, California, fiind de profesie lăcătuș mecanic.

Se schimbă în cea mai mare viteză, aruncă pijamaua și halatul într-un tufiș și urcă în Fordul Sierra.

Automobilul era spațios și plăcut în interior, având tapiseria din piele de culoare verzuie. Puse mâinile pe volan și privi bordul: tahometru, turometru, indicatoare de siguranță, voltmetru, comutator de lumini, ștergătoare etc. Teoretic, știa cum se conduce un automobil, dar practic...

Introduse cheia în contact, o învârti, cu piciorul stâng apăsat pe ambreiaj, și motorul porni la sfert. Cuplă prima viteză, dar următoarea manevră o execută destul de brutal, astfel încât mașina săltă brusc înainte. După câțiva metri, însă, Lucky își recăpătă reflexele de șofer și reuși să controleze perfect automobilul. Nu strivi decât patru sau cinci tufe de trandafiri, cu roata din dreapta, și intră pe aleea principală. Rulă lin, iar după ce poarta se deschise automat în fața sa, cuplă cea de-a doua viteză, înscriindu-se pe șosea.

Parcurse cu viteză regulamentară orășelul Tonawaba Creek, apoi intră pe autostradă. De pe podul de acces spre banda întâi, sanatoriul se vedea ca un castel de jucărie, cocoțat pe o colină. Și, dintr-o dată, o lumină orbitoare izbucni din dreapta clădirii, fiind urmată de alte trei explozii. Lucky frână din instinct, trase pe dreapta, pe banda de siguranță, și coborî.

Morga sanatoriului și încă o anexă fuseseră aruncate în aer, iar deasupra lor se lățea o ciupercă violetă de gaze arse, amestecate cu praf și moloz. Aerul mirosea a moarte sau cei puțin așa i se păru lui Samuel Branigan. Îi veni să plângă, de parcă ar fi pierdut pe cineva drag. Dar pe cine? Ce? Era doar un adăpost în care își petrecuse, fără voie, ultimii douăzeci de ani.

Știu, l-am pierdut pe Sleepy! se gândi bărbatul cu tristețe. L-am pierdut pe Sleepy, repetă el. Bunul meu prieten a murit în această explozie.

Deși avea lacrimi în ochi, râse. Nu era altceva decât o izbucnire nervoasă care, în cele din urmă, îi făcu bine.

Porni din nou Fordul și demară, schimbând vitezele una după alta. Voia să se îndepărteze cât mai repede de acel loc îngrozitor. Se gândi la ultimele evenimente, la ceea ce își adusese aminte în clipele de transă și, mai târziu, își dădu seama că i s-a făcut foame. Privi ceasul de bord. Conducea deja de peste trei ore, îndreptându-se spre…

Chiar… Încotro am apucat-o? se întrebă el.

Dacă vreau să caut locurile în care m-am născut sau să merg la San Diego, trebuie să iau neapărat avionul. Trebuie să mă gândesc în mod serios la chestia asta. Nici nu m-am uitat la destinația de pe biletul pregătit de Pearson.

Văzu de la distanță o firmă pe care o recunoscu. Era „M”-ul auriu al unei arcade duble, sigla restaurantelor Mac Donald’s.

Hamburgeri, își aduse aminte Lucky. Hamburgeri mustoși, fripți direct pe plită, și cartofi prăjiți. Cu mult ketchup, maioneză picantă, varză albă și mărar. O nebunie!

Se înscrise pe banda de ieșire de pe autostradă și parcă lângă cea mai apropiată intrare. Localul strălucea de lumina gălbuie pe care o degaja mulțimea de neoane. Imediat ce păși înăuntru, fu izbit de aroma cărnii care se prăjea pe plită. Lucky inspiră, satisfăcut.

— Dă-mi doi! ceru el, pofticios, fetei de la casă. Și două porții mari de cartofi prăjiți, un milkshake, sos de usturoi și cafea. Multă cafea.

Într-un minut, se îndreptă cu tava în mâini spre un loc de la fereastră.

La acea oră înaintată, localul era aproape pustiu. Din boxele montate în mod discret, se auzea în surdină o melodie a lui Joe Cocker: Y am feelin’ all right. O, yes! Y am feelin’ all right.

Aranjase totul și, când se pregătea să muște din hamburger, văzu că în fața sa se așează un bărbat ceva mai în vârstă, cu trăsături ascuțite și ochii parcă goi, fără iris și pupile. Era Caron.

— Nu te grăbi! spuse acesta, scoțându-și pălăria de fetru și punând-o pe masă, în apropierea solniței. Mănâncă! Avem suficient timp de acum înainte. Avem tot timpul din lume…

Apoi se lăsă pe spate și își lărgi nodul cravatei, continuând:

— E destul de cald aici. Cald și plăcut. Un local așa cum scrie la carte. E bun hamburgerul?

Lucky mușcase o singură dată și acum înghițea cu noduri, iar sosul de usturoi se scurgea pe pansamentul de la mâna dreaptă. Nu avusese prilejul să vadă ce-i mai făcea rana, însă nu îl deranja aproape deloc. Enervat, aruncă hamburgerul pe tavă și se șterse cu un șervețel.

— Unde ți-ai lăsat barca? întrebă el, cu intenția de a fi cinic, dar și pentru a-și ascunde spaima.

Abia acum redescoperea frica, în adevăratul înțeles al cuvântului. Privindu-l pe Caron.

— E afară, rânji bătrânul. Am ancorat-o lângă un Ford albastru tare drăguț. Păcat de el! O să sară în aer exact în… cinci minute. Tot așa cum a explodat și morga sanatoriului. Dacă nu mai mănânci, mai bine să plecăm! O să sară în aer și localul. Păcat și de el. Era un restaurant extrem de plăcut.

Se ridică și își aranjă pălăria pe creștet, deasupra părului alb și bogat, ca o coamă de leu.

— Să mergem! E vremea!

Samuel Branigan se ridică fără să mai scoată vreun cuvânt, ocoli masa și păși înainte, urmărit de privirea cea verde a lui Caron. În acel moment, avu o premoniție.

Se afla în interiorul capitonat al unui Isuzu VehiCross ultramodern, cu trei uși. Culoarea argintie a acestui automobil, cu transmisie 4x4 permanentă – după cum își aminti că citise recent într-o revistă de specialitate –, acționată de un motor de 3,5l și 215 cai putere, cu șase cilindri în V, îl impresionă pe Lucky. Era o adevărată uzină pe roți. Scaunele din spate fuseseră scoase, iar el se afla între doi tineri vânjoși, îmbrăcați în scurte de piele și pantaloni de culoare neagră. Îi puseseră cătușele.

Pe jos, la picioarele lor, rezemat de ușa din spate a mașinii, se afla doctorul Jeremiah Kohn. Avea o gaură micuță în frunte, semănând cu o amprentă vineție. La curbe, cadavrul se deplasa câțiva centimetri într-o parte sau alta, la frâne venea peste picioarele lui, ca apoi să ajungă din nou lipit de ușa din spate.

Privi în noapte pe geamul lateral și observă două lumini puternice, care se apropiau perpendicular pe direcția lor de rulare. În jurul acestora sclipea un halou de raze, înspăimântător

la prima vedere. Imediat după aceea, auzi sirena bolidului, simți o izbitură și închise ochii, sub impactul puternicului șoc.

— Ce se întâmplă, ți-e rău? îl întrebă Caron, prinzându-l de cot și aducându-l astfel la realitate:

— Era din nou în localul ce urma să sară în aer; totuși, simțea în creștet și tâmple lovitura camionului care azvârlise Isuzu de pe șosea, ca pe o cutie de chibrituri.

— Nu, n-am nimic. E din pricina… am avut o zi destul de grea, asta e. Una din cale-afară de încărcată.

Glasul său suna neutru și străin.

Ieșiră din local, apoi el urcă în automobil pe ușa din spate. Îi trebui un oarecare efort pentru a sări peste ceva ce părea a fi un cadavru, înfășurat în folie de plastic. Un zdrahon îi făcu semn să se așeze pe jos, între el și un partener de-al său. Îl cunoscu după fălcile pătrate și ochii bovini. Era unul dintre brancardierii de la sanatoriul din Tonawaba Creek.

— Ce dracu'?!… reacționă negrul.

Lucky întinsese mâinile în față, ca un automat, iar gestul său îi surprinse pe cei doi. Când își reveni din starea de stupoare, „gorila" îi pusese cătușele, controlând cu atenție dacă s-au închis cum se cuvine.

Caron urcă în dreapta șoferului și se răsuci spre paznicii din spate:

— Fiți cu ochii în patru! Tipu' e alunecos și periculos ca un șarpe. Nu știi niciodată ce are în minte.

Doctorul Jeremiah rânjea din sacul său de plastic, de unde ieșea afară doar capul. Ochii, deschiși, erau sticloși ca ai unui pește.

Isuzu demară brusc, înscriindu-se în scurt timp pe autostradă.

Lucky privi prin parbrizul lateral și văzu camionul apropiindu-se. Două luminițe mici, strălucitoare, undeva în depărtare. Începu să se pregătească.

Își depărtă picioarele și se propti puternic pe călcâie, apoi își puse mâinile între genunchi, încercând să își echilibreze greutatea corpului. Era încordat ca un arc gata să se rupă.

În clipa în care auzi claxonul camionului, ce îi surprinsese pe toți, sări de la locul său, apăsă pe clanța ușii din spate a mașinii și se aruncă în ea cu toată greutatea. Aflat în zbor, auzi o explozie, apoi încă una. Fuseseră Fordul său și localul la care încercase să își astâmpere foamea. Urmă tamponarea mașinilor,

pe care Lucky nu o mai resimți. În schimb, aterizarea fu destul de dură într-o râpă plină de jnepeni, după circa zece metri de zburat prin aer. Dar chinurile lui nu se terminară aici. Începu să se rostogolească la vale, antrenând după el grohotișul.

Se opri în cele din urmă, pe jumătate leșinat, în apa unui pârâu.

Deasupra sa, la aproximativ 100 în distanță, autotractorul exploda cu un zgomot infernal. Fusese o cisternă cu butan.

Închise ochii, orbit de flăcări, și se chirci în locul unde se afla, pentru a evita ploaia de fragmente metalice care pica din cer. Trecu mai bine de un minut până când totul se liniști, iar aerul redeveni respirabil. Se ridică în patru labe, ascultând încordat tăcerea dimprejur. De fapt, nu era chiar tăcere, deoarece rămășițele celor două mașini care ardeau, scoteau un sfârâit sinistru. În rest, cu excepția susurului potolit al apei și a foșnetului frunzelor mișcate de vânt, nu se auzea nimic.

Când zburase prin aer, cu o fracțiune de secundă înaintea fatalului impact, văzuse cum – pe portiera din dreapta automobilului Isuzu VehiCross – țâșnea un trup.

Nu putea fi decât Caron.

Caron, blestematul…

Aproape că îi recunoscuse coama leonină ce îi fluturase în jurul capului, dar nu putea fi absolut sigur de asta.

Oare se salvase ori fusese înghițit de explozie?

O porni șchiopătând prin albia pârâului, spre o luminiță ce sclipea în zare. După zece minute, din cauza durerii pe care o simțea în întregul trup, i se păru că mergea de un veac.

Sau măcar de douăzeci de ani…

Frigul începuse să îl chinuie, rana din palmă i se deschisese din nou și sângera, iar bandajul era rupt în câteva locuri. Își presă podul palmei cu degetele și, șontâc-șontâc, își continuă calvarul prin apă. Ajunse după mai bine de-un ceas.

Ceea ce văzuse din depărtare era un felinar de veghe deasupra unui grajd. Mai mult o ruină, în care nu găsi decât baloturi circulare de fân legate cu sârmă și saci cu grăunțe. Desfăcu un balot și își încropi un culcuș, unde își ascunse trupul ud și înfrigurat.

Trecu o jumătate de ceas până când reuși să își stăpânească dârdâitul, apoi adormi, legănat de mireasma aceea nemaipomenită a fânului.

• Capitolul 16 •

Era din nou copil, într-o vară toridă. Desculț, nu purta decât un maiou murdar – pe care îl pătase cu zeamă de zmeură – și pantaloni scurți. Își făcuse o gaură mare în podul grajdului și se ascunsese acolo, ca un ou într-un cuibar. Lângă el ținea o găletușă emailată, plină ochi cu fructele preferate având boabele lunguiețe de culoarea sângelui, pline de must. Lua cu pumnul zmeura zemoasă și o îndesa în gură, sucul cleios și dulce îi mânjea bărbia și pieptul, dar nu-i păsa. Nu se mai sătura de acea aromă inegalabilă.

Se uită în sus, observând cum o rază lenește de soare se strecura prin acoperiș și forma pe fân o pată rotundă de lumină, semănând cu un bănuț ceva mai mare. Încet, aceasta se deplasa spre locul în care se afla el.

Oare cât timp va mai trece până când soarele va intra în găletușa mea? se întrebă puștiul, pus pe șotii. Am să reușesc să mănânc toată zmeura până atunci?

Deodată, auzi un țipăt în curte și se ridică, surprins, în capul oaselor. Prin ușa podului, o văzu pe mama lui. Se afla pe verandă, prăbușită pe scândurile crăpate de arșiță. Bluza pe care o purta de obicei la treburile gospodărești era ruptă, iar fusta ridicată îi dezgolea picioarele.

Cu siguranță – se gândi Samuel, ceva mai destins – mama are picioare foarte frumoase. Lungi și suple, ca de căprioară, nu cum avea tata – musculoase și păroase…

Aplecat deasupra ei, văzu un bărbat, pe care nu îl recunoscu de prima dată. Purta cizme de călărie cu pinteni și vestă de piele, cu franjuri pe la margini. Își schimbă poziția și privi mai atent, recunoscându-l. Era Jerry Hanks, comisionarul care cumpăra grâne și animale, de la toți vecinii, vânzându-le apoi prin alte locuri. Îl știa de om rău și bețiv.

Se îngrozi când îl văzu rupând de pe mama lui resturile bluzei cu care aceasta își mai acoperea pieptul, însă, de frică, fu incapabil să facă vreo mișcare pentru a sări în ajutorul ei.

Femeia țipa, iar ochii și obrajii îi erau înlăcrimați.

Bărbatul îi smulse fusta, chiloții apoi, și se așeză în genunchi între picioarele ei. Râdea încontinuu, de unul singur.

În hohote…

Sammy îl văzu cum se descheia la prohab și auzi cum mama lui scotea un urlet din adâncul pieptului. Bărbatul începuse deja

să facă ceva foarte urât. Se mișca în sus și în jos deasupra mamei, iar ea se zbătea, plângând, fără nicio speranță de scăpare.

Dacă ar fi fost tata aici… se gândi puștiul cu tristețe și lăsă capul în piept.

Acum el era capul familiei și trebuia să aibă grijă. Mare grijă…

Observă în treacăt că pata de soare intrase în găletușa cu zmeură, pe care nu apucase să o termine, și, în acel moment, îi veni ideea salvatoare:

Făcu ceea ce trebuia să facă.

Coborî în goană din fânar, atent ca scara șubredă a podului să nu producă niciun zgomot, și o luă tiptil spre fierărie. În spatele foalelor vechi, se afla flinta grea pentru omorât urși a tatălui său. Era mereu încărcată și bine unsă, pentru orice eventualitate. „Niciodată nu știi când poți fi atacat de un animal de pradă, fioros” – îl învățase părintele, încă de pe vremea când era doar un țânc. Fiecare vecin avea o armă de mare putere, pregătită în caz de nevoie.

Trase cocoșul ambelor țevi și ieși în curte, cu arma în brațe. Era mult mai grea decât carabina de împușcat rațe, își dădu seama puștiul, însă acum nu avea cui să i se mai plângă de asta. Doar juca rolul unui bărbat adevărat…

Se apropie, până când ajunse la zece metri distanță de verandă.

Jerry Hanks sărea și mai tare pe mama lui, iar aceasta abia dacă mai putea respira, înecându-se în propriile lacrimi.

Samuel își propti patul armei în umăr, așa cum îl învățase tatăl său, apoi strigă, cu un glas care se voia convingător:

— Hei, te văd! Te văd ce faci! Las-o pe mama în pace!

Bărbatul sări speriat în picioare, întorcându-se cu fața spre el, așa cum era, cu pantalonii în vine. Avea un chip rău. Foarte rău. Ca al unui diavol venit pe pământ.

— Puștiule, lasă arma jos! îi ceru comisionarul, pe un ton imperativ, întinzând spre el un deget mare, amenințător.

Nu e decât un rățoi împuțit, cu gâtul verde-auriu! își zise Samuel în gând, încercând să își înfrângă spaima. Un rățoi murdar, care face numai rele…

Apoi apăsă pe unul dintre cele două trăgace.

Reculul îl dărâmă, aruncându-l doi metri înapoi, iar când fumul se risipi reuși să îi vadă din nou pe Jerry Hanks, încă în

picioare, cu pantalonii în vine și cu degetul întins spre el. Rămăsese în aceeași poziție. Poate doar puțin mai aplecat în față.

În piept, însă, avea o gaură – în care îți puteai vârî pumnul, fără efort – de unde sângele se prelingea roșu, ca zeama de zmeură. Ca zmeura lui din găletușă. Uitase de ea. Probabil că, acum, pata de soare ieșise din găletușă…

Hanks căzu mai întâi în genunchi, cu ochii deja începețoșați. Apoi, cu degetul încă întins spre Samuel, se rostogoli pe cele cinci trepte ale verandei, oprindu-se în bătătură, cu fața în jos.

Cu un calm de care nici el nu se credea în stare, sub privirile îngrozite ale mamei, puștiul se apropie la doi pași de bărbatul ce zăcea lat și ochi din nou.

De astă dată, îi ținti scăfârlia. Și trase…

Craniul se dezintegră instantaneu în sute de bucăți, sângele stropind-o atât pe mamă, cât și pe copil. De astă dată, nu mai fusese dărâmat de reculul flintei, însă omoplatul drept îl durea îngrozitor.

Dacă m-ar vedea, tata ar fi tare mândru de mine! fu primul gând care îi trecu puștiului prin minte.

Și, culmea – hoitul încă destul de cald – nu îl impresionă în niciun fel. Mai degrabă, îi întări convingerea că toți cei asemenea lui Hanks trebuie să aibă aceeași soartă…

Dimineața, Samuel Branigan se trezi într-un nechezat de cai. Erau șapte la număr, mânați de un băiețandru speriat. Acesta privea la bărbatul culcat în fân și nu îndrăznea nici măcar să țipe.

— Să nu te sperii! îi zise Lucky încetișor. Azi-noapte, am avut un accident de mașină. Poate ai auzit o explozie pe șosea. M-am rătăcit. Nu știu unde sunt.

Se scotoci după portofel și îi aruncă prichindelului o hârtie de o sută de dolari. Pe urmă, cotrobăi prin hambar, dădu peste o bucată de sârmă și își desfăcu imediat cătușele.

— Eu am să plec, bine? Tu cheltuiește-ți banii cum te taie capul și nu spune nimănui că m-ai văzut! Trebuie să fie secretul nostru, măcar o săptămână de acum înainte. Apoi te poți lăuda prietenilor tăi cu ce ți s-a întâmplat.

Lucky ieși din hambar. Dimineața era aspră și rece, însă el se simțea ca un nou-născut. Avea o poftă grozavă de viață. De la ferma cea mai apropiată, cumpără un cal la preț dublu și o porni

mai departe. Scotoci prin buzunare și își examină documentele, cu fotografia sa recentă.

Oare când mi-or fi făcut-o? se întrebă, dar, după atâtea nebuloase câte avea în minte, secretul pozei nici nu mai conta. Totuși, e bine că port numele meu adevărat. Nimeni nu îmi mai poate fura identitatea. Nimeni…

În același buzunar, dădu peste sârmulița de oțel, făcătoare de minuni. Zâmbi și puse agrafa în portofel, alături de restul de bani care îi rămăsese.

Ce chestie! se gândi. Sârma aceasta fermecată e singurul lucru care mi-a mai rămas din sanatoriul de la Tonawaba Creek. Am s-o păstrez întotdeauna cu mine, ca pe un talisman. Cine știe, poate îmi poartă noroc…

Se simțea destul de bine, mai bine decât crezuse în ultima vreme.

Nu mai era Sleepy.

Era Samuel Branigan.

Și, poate, chiar Lucky, pentru prieteni…

• VA URMA •

virtual-project.eu